Chase James H. - Tigra za rep

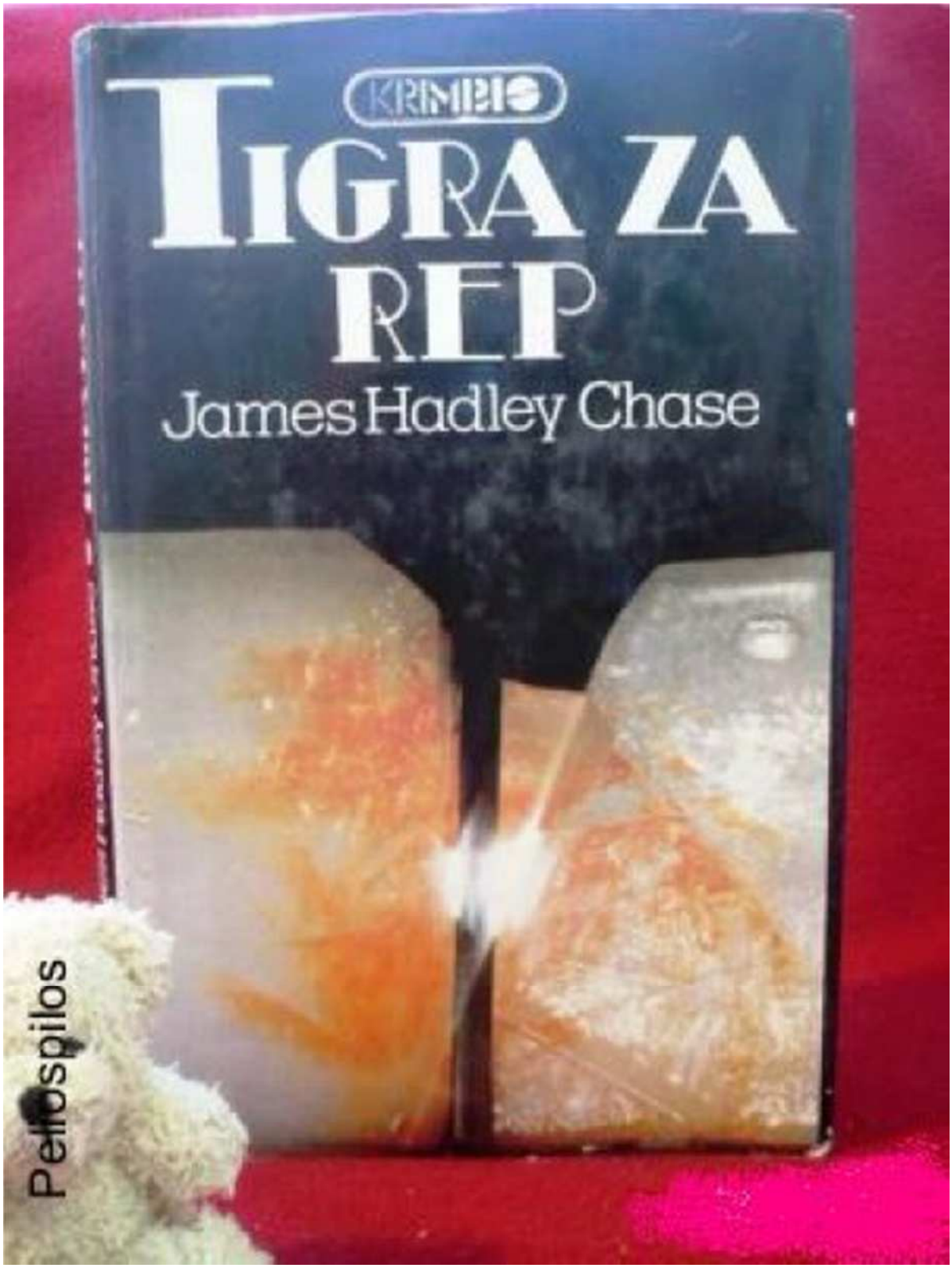

PRVI DIO

GLAVA 1

Visoka vitka plavuša u bijelom ljetnom kostimu što je hodala tik ispred njega, privukla je pažnju Kena Hollanda. Proučavao ju je, promatrajući mazno uvijanje njenog tijela dok je koračala. Brzo je skrenuo pogled. Nije na takav način pogledao neku ženu sve otkako je upoznao Ann. Što je to sa mnom? - upitao se. Postajem gori od Parkera. Ponovno je pogledao plavušu. Jedno veče s njom, mislio je, bilo bi to senzacionalno.

Što oko ne vidi, uvijek govori Parker, to srce ne boli. To je istina. Ann ne bi nikada doznala. Uostalom to rade i drugi oženjeni ljudi. Zašto ne bi i on?

No kad je djevojka prešla cestu i on je izgubio iz vida, s naporom je skrenuo misli na pismo što je toga jutra stiglo od Ann.

Bila je odsutna već pet tjedana, a sad mu je pisala da mu kaže kako joj majci nije ništa bolje, i da nema pojma kad će se vratiti.

Zašto joj majka baš mora živjeti milje daleko od bilo čega i biti tako prokleto nezavisna, upitao se Ken žustro koračajući prema banci. Nikome starijem od sedamdeset ne bi trebalo dopustiti da živi sam. Kad se razbole, njihove strpljive kćeri moraju putovati i brinuti se o njima, a njihovi još strpljiviji zetovi moraju sami preuzeti brigu o sebi. Pet je tjedana odviše, i Kenu je već bilo muka; više zbog toga što se tako dugo mora brinuti o sebi nego zato što je bio bez Ann.

Potrčao je niz stepenice prema garderobi za osoblje i ondje zatekao Parkera kako namješta kravatu pred ogledalom nad zahodskim umivaonicima.

- Hej - reče Parker smješkajući se. - Kako je neženja jutros? Kada dolazi Ann?

- I ja bih volio znati - odgovori Ken perući ruke. - Staroj je još loše. Ann ne zna kad će zbrisati.

Parker je uzdahnuo.

- Ja bih prokleto volio da se moja pokupi na mjesec dana. Već četrnaest godina nije mi se makla s peta. - Pregledavao je bradu u ogledalu. - Ti si vraški sretno momče, no ne izgleda kao da to znaš. Zašto nisi potjerao kera, to me, eto, ubija u pojam. Ne znam; neki kao da ne znaju zbog čega su na ovome svijetu.

- Daj ušuti! - progunđao je Ken. Bila mu je već muka od Parkerova neprestanog sprdanja. Sve otkako je Ann otišla Parker mu je bio za vratom pokušavajući ga izbaciti iz kolosijeka. Nije bilo dana a da mu nije gunđao kako bi mogao provoditi noći.

Parkeru je bilo četrdeset pet godina, naginjao je debljanju i ubrzano ćelavio. Uvijek bi uskrsavao prošlost, sjećajući se kakav je vragolan bio, i kako su ga žene smatrale neodoljivim, i kako ga još i sad smatraju, kad se već o tome radi.

- Nabrušen si - rekao je Parker, pozorno gledajući u Kena. -I ne uzimam ti to za zlo. Trebalo bi malo pustiti paru. Pričao sam sa starim Hemmingwayem dok smo se uspinjali. Veli da nema bolje stvari od večeri u Cigaleu. Još nisam bio, 'bem ti sreću, ali on ide redovno, i veli da je to pravo mjesto. Zvuči moćno: dobra klopa, jeftino piće i hrpa radodajnih ženskica. Bit će ti više nego dobro. Tu i tamo promijeniti ženu, to je dobro za sve nas.

- Samo naprijed, mijenjaj ih - zarežao je Ken. - Ja sam potpuno zadovoljan onim što imam.

No u toku jutra postao je svjestan rastućeg nemira: bilo je to nešto što je u blažem obliku osjećao čitavog prošlog tjedna. Sve otkako se oženio, uvijek je željno očekivao povratak kući i otvaranje ulaznih vratiju, nakon čega bi s osjećajem ugodnog zadovoljstva ugledao Ann kako se pojavljuje da bi ga pozdravila. Ali proteklih je pet tjedana sve izmijenilo: sad ga je iritirala pomisao kako se svake večeri vraća u svoju praznu obiteljsku kuću.

Misli su mu odlutale na razgovor što ga je vodio s Parkerom.

Cigale. Vidio je taj noćni klub nekoliko puta izvana. Nalazio se dolje u odvojku Glavne ulice: veselo mjestance, dekorirano neonskim svjetlima i kromom. Prizivao je u sjećanje sjajne fotografije artistica koje je u prolazu letimično pogledao. Nije to bilo mjesto na koje bi trebao ići jedan časno oženjeni bankovni službenik. Dok je zatvarao šalter donio je čvrstu odluku protiv Cigalea. Vratit će se kući večeras poslije posla kao i obično i prepustiti se dosadi. Spustio se do garderobe po šešir. Kad je ulazio Parker je prao ruke.

- Evo i tebe - reče ovaj posežući za ručnikom. - Dakle, je li gospodin odlučio što će večeras? Što će to biti: vino, pjesma i žene, ili samo jedna, dražesna i druželjubiva?

- Idem kući. Trava vapi za šišanjem. Parker je napravio grimasu.

- K' vragu! A mora da si se upalio gore od mene. Zamisli samo, šišati travu dok ti žene nema! Ozbiljno, Holland, to ti je dužnost prema samome sebi. Što oko ne vidi, to srce ne boli. Ovo ti može biti posljednja šansa prije nego što postaneš star i neupotrebljiv.

- Daj, zavrni! - uzviknuo je Ken razdraženo. Nevolja je s tobom što još nisi odrastao.

- I hvala bogu što nisam - odgovorio je Parker. - Kad se moja predodžba zabave svede na šišanje te proklete travurine, znat ću da je došlo vrijeme da me pokopaju. Ken ga je napustio dok je još govorio. Uspeo se stepenicama što su vodile prema izlazu za osoblje.

Razdražile su ga Parkerove neprestane sugestije i zbog toga se mrštio hodajući toplim pločnikom prema restoranu u kojem je uvijek objedovao.

Mislio je: naravno da je u pravu. Upalio sam se. Uspaljen sam sve otkako sam se oženio. Ne vjerujem da ću ikad više imati prilike provesti se. Ann više nikad neće tako otići: u svakom slučaju, ne još godinama. No je li mi do provoda?

Kad bih samo znao kad se Ann vraća. Može to tako potrajati još tjednima.

Ovo ti može biti posljednja šansa prije negoli postaneš star i neupotrebljiv, rekao je Parker. To je istina. Ann ne bi nikada doznala. Zašto ne bi večeras nekamo izišao? Zašto ne? Najednom se osjetio uzbuđen i neodgovoran. Učinit će to! Vjerojatno će sve na kraju ispasti propuh, no sve je bolje od povratka u praznu kuću.

Otići će do Cigalea i popiti koje piće. Možda će mu kakva plavuša biti spremna praviti društvo ne stvarajući pri tome nikakve komplikacije.

To je to, rekao je samom sebi dok je išao prema restoranu: posljednji izlazak; labuđi pjev.

II

Za Kena, popodne se vuklo. Po prvi put otkako se sjeća, posao mu je bio dosadan; uhvatio se kako neprestano pogledava na zidni sat.

Ustajali, zapečeni zrak što je dolazio s ulice, rika prometa i vrućа, oznojena lica stranaka, sve ga je to razdraživalo.

- Savršeno predvečerje za šišanje travnjaka - cereći se rekao je Parker dok je kurir zatvarao vrata banke.

- Uznojit ćeš se kao konj.

Ken nije ništa odgovorio. Počeo je prebrojavati gotovinu.

- Trebao bi organizirati stvari, Holland - nastavio je Parker. -Ima mnogo tjelesno sposobnih ljudi koji bi ti podšišali travnjak dok si varii i uživaš svoje.

- Preskoči, može li? - rekao je Ken kratko. - Nisi čak ni duhovit.

Parker se zamišljeno zapiljio u njega, uzdahnuo i zatresao glavom.

- O, jadno moje! Ti ni ne znaš što propuštaš. Nastavili su rad u tišini dok obojica nisu prebrajala gotovinu; tada je Parker rekao: - Ako si s kolima, mogao bi me odbaciti kući.

Parker je živio u ulici odmah iza Kenove, i premda ovaj nije imao nikakve želje za njegovim društvom, nije mogao odbiti.

- Okej - rekao je skupljajući blagajnu i knjige. - Ali brzo. Za danas mi je dosta ovoga mjesta.

Dok su se vozili kroz gusti promet, Parker je preletio večernje novine govoreći na glas najzanimljivije novosti. Ken ga je jedva slušao.

Sada kad su se udaljili od banke, približavajući se kući, njegova je urođena opreznost ponovno nadvladala. Podšišat će travnjak, rekao je samome sebi, i provesti kod kuće ostatak večeri. Mora da se poremetio kad je uopće mogao i pomisliti da nekamo ode. Ako bi se zeznuo, bio viđen ili upao u kakvu gužvu - to bi mu ne samo upropastilo brak, već značilo i konac karijere.

- Ne trebaš se gnjaviti da me dovezeš baš do kuće - rekao je Parker iznenada. - Želio bih protegnuti noge. Odbaci me do svoje kuće, a dalje ću pješice.

- Nije to ništa, odvest ću te kući.

- Prošetat ću. Možda me ponudiš pićem. Baš sam ostao bez viskija.

Ken je došao u napast da mu kaže kako je kod njega ista situacija. Želio se otarasiti Parkera, no ipak je svladao iskušenje i sada, kad se promet raščistio, ubrzao, da bi se nakon nekoliko minuta zaustavio ispred uredne obiteljske katnice s verandama, uklopljene u niz sličnih kuća.

- Časna riječ! Tvojoj tratini zaista treba šišanje - rekao je Parker izlazeći iz automobila. - Bit će tu posla.

- Neće dugo potrajati - odvratio je Ken vodeći ga stazom. Otključao je ulazna vrata, i ušli su u malo predsoblje.

Zrak je bio vruć i zagušljiv, pa je Ken požurio u dnevnu sobu da gurne prozorska krila.

- Pfu! Zatvoreno čitav dan, ha? - upitao je Parker slijedeći ga.

- Čitavo popodne - odvratio je Ken skidajući sako i bacajući ga na stolicu. - Kućna pomoćnica dolazi samo tokom jutra.

Prešao je sobu pa izmiješao dva velika viskija sa sodom. Obojica su pripalila cigarete i podigla čaše.

- Špricnulo ti u oko - nazdravio je Parker. - Ne mogu dugo ostati; moja će se žena čuditi gdje sam. Znaš, Holland, pokatkad se pitam je li bilo pametno što sam se oženio. Ima to dosta prednosti, naravno, no žene tako prokleto mnogo zahtijevaju. Čini se da ne shvaćaju da momcima s vremena na vrijeme treba malo slobode.

- Ne počinji sad opet sve ispočetka - rekao je Ken oštro.

- To je činjenica - odgovorio je Parker. Dovršio je svoj viski, uzdahnuo i pogledao Kena pogledom punim očekivanja. -Ovaj je bio vraški dobar.

- Još jedan?

- Ne bih odbio.

Ken je dovršio svoje piće, ustao i napravio još dva.

- Kako već dugo nema Ann? - upitao je Parker uzimajući čašu koju mu je Ken pružio.

- Pet tjedana.

- Jako dugo. Što je sa starom?

- Nemam pojma. Starost, pretpostavljam. To može potrajati još mjesec dana.

- Kako bi ti se sviđalo da malo skreneš večeras? - upita ga Parker uz mali provokativni pogled iskosa.

- Kako to misliš?

- Mislim, strogo imeđu mene i tebe i jastuka, imam jedan mali aranžman koji dosta dobro funkcionira. Ne bih imao ništa protiv da i tebi namjestim malo zabave i veselja.

- Aranžman? Što to znači?

- Imam jedan odušak o kojemu žena ne zna ništa. Nije to uvijek lako srediti, ali se povremeno uspijevam pustiti s lanca kad žena ode majci. Ken ga je pogledao.

- Misliš neku ženu?

- Neku ženu! Kako si pogodio. Stari me Hemmingway doveo do te poslastice. Sve je vrlo diskretno: nema opasnosti da te vide, i o svemu su se pobrinuli. Cura je hostesa. Ne moraš biti ništa više od prijatelja, ako ti se neće. Ta se brine o osamljenim dečkima, takvima kao što si ti. Naravno, plaćaš. Možeš je izvesti na jedno veče i ostaviti pred njenim stanom, ako ti se tako hoće, ili ako ti se neće, možeš ući. Ona je prokleto prikladan i vrlo siguran odušak. - Izvadio je lisnicu, načrčkao nešto na jednoj od posjetnica i položio je na stol. - To je njen telefonski broj. Zove se Fay Carson. Sve što treba učiniti, to je nazvati je, reći da je želiš vidjeti, i ona će ti zakazati sastanak. Tarifa joj je malo visoka, ali je vrijedna toga.

- Ne, hvala - odgovorio je Ken oštro.

- Uzmi to i ne budi takav. - Parker je dovršio piće i ustao. -Volio bih joj se revanširat!. Obećao sam joj da ću je preporučiti prijateljima. Uvijek održavam obećanje.

Ken je otfrknuo posjetnicu sa stola prema kaminu.

- Ne, hvala - rekao je ponovno.

- Drži to kod sebe. Izvedi je. Cura je zabavna. Upravo je ono što treba osamljenome momku. Izvedi je večeras na neku predstavu. Što ima veze? Ona je zbilja nešto. Ne bih ti namjestio nekakvu jeftinu drolju. Ta cura ima sve.

- U to sam siguran - odgovorio je Ken odsječno. - Ali me ne zanima.

- Dobro, tvoja stvar. Vidimo se sutra. Hvala na piću. - Kimnuo je glavom prema posjetnici što je ležala u ložištu. - Ne ostavljaj to okolo. Zaključaj to negdje za buduće potrebe.

- Bolje je uzmi - rekao je Ken idući prema ognjištu. - Ja je neću.

- Zadrži je. Nikad se ne zna. A sad do viđenja. Dopuštam si da odem.

Dok je Ken podizao posjetnicu, Parker je prošao kroz predsoblje, otvorio ulazna vrata i krenuo niz stazu. Ken pogleda telefonski broj ispisan na karti. Riverside 33344. Na trenutak je oklijevao, no onda ju je poderao popola i bacio u košaru za smeće.

Pokupio je sako i pošao hodnikom do spavaonice. Zastao je u dovratku, zagledavši se u veliku, zračnu prostoriju. Djelovala je užasavajuće uredno i napušteno, kao da nitko u njoj nije živio. Bacio je sako na krevet i počeo svlačiti odjeću. Osjećao je kako je vruć i ljepljiv. Kroz prozor zastrt zavjesama mogao je vidjeti kasnopopodnevno sunce kako pali gustu travu tratine.

Još je prerano da počnem gurati kosilicu, rekao je samome sebi, otišao u kupaonicu i otuširao se.

Osjetio se bolje kad je navukao košulju bez ovratnika i stare hlače. Odlunjao je do dnevne sobe i zastao ogledavajući se. Što se vremena tiče, bilo je šest i dvadeset: još je bilo dugo do spremanja na spavanje, a već se osjećao osamljeno. Prišao je stolu, pljusnuo viski u čašu, odnio je do naslonjača pokraj radija i sjeo. Okrenuo je dugme, pripalio cigaretu i prazno se zapiljio u nasuprotni zid.

I tako, Parker je sebi našao žensku. To je Kena iznenadilo. Uvijek je smatrao Parkera čovjekom koji puno priča no ne radi ništa.

Kad je neki spiker počeo predavanje o užasima H-bombe, Ken nestrpljivo ušutka radio. Ustao je i odšetao do prozora da bi se odande zapiljio u vrt. Nije osjetio nikakvu sklonost prema košenju travnjaka niti je htio da izađe plijeviti gredicu sa ružama, kojima bi trebala njega.

Ostao je tako, gledajući kroz prozor, nekoliko minuta; lice mu se smračilo od mrgođenja. Tada je bacio pogled na ručni sat, rezignirano slijegnuo ramenima i prešao preko sobe do predsoblja. Otvorio je ulazna vrata i izišao na trijem. Atmosfera je bila vruća i zagušljiva.

Vjerojatno se sprema oluja, pomislio je. Prokleto je prevruće za šišanje tratine. Preskočit ću to večeras. Možda sutra bude hladnije.

U trenutku kad je donio odluku osjetio se opušteniji u duši. Kako tiho i prazno djeluje kuća, pomislio je vrativši se u predsoblje. Odlunjao je do dnevne sobe i dovršio čašu s viskijem i, ne razmišljajući, nalio u nju još viskija pa je odnio u kuhinju.

Ovo će biti još jedno pusto veče, pomislio je otvarajući hladionik da vidi što mu je Carrie, obojena kućna pomoćnica, ostavila za večeru. Pogled na prazne police rekao mu je da je zaboravila pripremiti išta, i on je treskom zatvorio vrata. U smočnici je bilo limenki s hranom, no nije se osjećao tako da bi mogao jesti iz konzerve. Nestrpljivo sliježući ramenima otišao je do dnevne sobe i uključio televizor.

Na ekranu se pojavila skakutava plavuša u nabranoj kratkoj suknjici i privukla svu njegovu pažnju. Sjeo je i motrio je. Podsjetila ga je na vitku plavušu što ju je tog jutra vidio na ulici. Promatrao je neki bezvezni program pola sata ili tako nešto, i za to vrijeme dvaput ustao da ponovno napuni čašu. Na kraju jednog programa, i prije no što je počeo drugi, isključio je televizor, digao se na noge i počeo polako koračati gore i dolje.

Parkerov mu je tipični kliše nastavljao strujati mozgom: što oko ne vidi, to srce ne boli.

Pogledao je na sat. Još jedan sat i biti će sumrak. Otišao je do boce s viskijem. Sad je još samo malo preostalo, i on je sve što je još bilo ispraznio u čašu. Piće što ga je prije toga popio sad je počelo djelovati, i on je stao osjećati kako u njemu raste neodgovorno raspoloženje.

Zašto večeras ostati kod kuće, upitao se. Zašto ne uzeti Parkerovu curu na probu? Ona preuzima brigu o osamljenim momcima, rekao je Parker. A on je upravo to, zar nije? Odnio je piće u spavaonicu, sjeo za toaletni stolić, svukao košulju i izvadio svježu iz ladice. Koji je ono njen telefonski broj?

Zatvorio je oči dok se pokušavao dosjetiti, i otkrio da je popio više viskija no što je mislio.

Riverside 33344.

Sve ovisi o njenom glasu, rekao je sebi, i o tome što će kazati. Ako zvuči grozno, uvijek mogu objesiti slušalicu. Ako nitko ne odgovori, idem kositi travu. To je oklada. Zakopčavajući košulju, otišao je u dnevnu sobu i okrenuo broj. Osluškivao je tuuu-tuuu-tuuu na liniji, svjestan kako mu srce sada brzo tuče.

Nema je, rekao je u sebi nakon nekoliko trenutaka i osjetio i olakšanje i razočaranje. Dobro, to me razrješuje. Preskočit ću to i pokositi tratinu; no ipak je oklijevao spustiti slušalicu.

A tada je naglo kroz liniju prošao »klik«: srce mu je propustilo jedan otkucaj a zatim jurnulo. Djevojački je glas rekao: - Halo?

- Je li tamo miss Carson? - upitao je oprezno.

- Tako je. A tko zove?

Mogao je gotovo čuti smiješak u njezinu svijetlu, veselu glasu.

- Mislim da me ne biste znali. Jedan moj prijatelj ... -Prekinuo je, zbunivši se.

- O! - Djevojka se nasmijala. Bio je to krasan, prijateljski smijeh, i Ken se naglo osjetio lakše. - Dobro, ali ne budite tako plašljivi. Želite doći amo?

- To je ideja, ali možda ste zauzeti?

- Nisam. Za koliko ćete biti?

- Ne znam gdje ste. Djevojka se ponovno nasmijala.

- Avenija Lessington 25. Znate je?

- To je pokraj ulice Cranbourne, zar ne?

- Tako je. Ja sam na najgornjem katu; samo je nebo iznad. Imate li kola?

- Da.

- Ne ostavljajte ih vani. Imate parkiralište na uglu. Avenija Lessington je bila na kraju grada suprotnom od onoga u kojem je živio Ken. Trebat će mu dvadeset minuta da stigne onamo.

- Mogu doći oko devet - rekao je.

- Čekat ću. Naći ćete ulazna vrata otvorena. Samo uđite.

- Učinit ću tako.

- Do devet sati, dakle. Za sada - zbogom.

Veza je zamrla, i on je polako vratio slušalicu na mjesto. Čak ni sada nisam se obavezao, pomislio je. Ne moram otići. Još imam vremena promijeniti mišljenje. Vratio se u spavaonicu i dovršio odijevanje. Dok je vezao kravatu, sjetio se njezina glasa. Pokušao je stvoriti zamišljenu sliku. Je li plavuša? Je li visoka? Glas joj je zvučao mlado. Parker je rekao da ima sve. Morala je biti vraški dobra da bi to Parker kazao.

Kliznuo je u sako. Zatim je, napustivši spavaonicu, otišao u dnevnu sobu. Dugi je trenutak stajao, oklijevajući. U najmanju ruku, pomislio je, mogu pogledati to njeno prebivalište. Ako nije baš nešto, ne moram ući. Ma prokleto bilo! Ne moram toliko izvrdavati zbog toga. Nije to kao da namjeravam nešto ružno s tom djevojom. Odvest ću je na predstavu ili u noćni klub.

Izvadio je lisnicu i prebrojao novac. Opazio je kako mu se ruke tresu, i zbog toga se nervozno nasmiješio. Kad je pogledao preko sobe, otkrio je da ne može gledati srebrno uokvirenu Anninu fotografiju što je stajala na pisaćem stolu.

GLAVA 2

Na velikom parkiralištu na uglu avenije Lessington bila su samo četiri automobila.

Čuvar, neki postariji muškarac u bijelom kombinezonu, izišao je iz svog malog kioska i mahnuo Kenu da parkira kraj blistavog buicka.

Kad je Ken isključio mašinu i izišao iz automobila, čuvar ga je upitao: - Dugo ostajete, mister?

- Može biti. Ne znam. Ovisi da li je prijatelj kod kuće - rekao je Ken oprezno. - Kako ga dugo mogu držati ovdje? Čuvar mu je uputio mali osmijeh pun razumijevanja.

- Čitavu noć, ako želite. Mnogi momci tu ostavljaju automobile čitave noći.

Ken se nelagodno upitao sluti li starac kamo on ide. Platio je tiket za parkiranje.

- Kladim se da ova četiri momka neću noćas više vidjeti -nastavio je čuvar mahnuvši rukom prema četiri automobila.

- Ovo je pravi noćni kvart. Ken se prisilio na nelagodni smiješak.

- A tako? Nisam znao. Čuvar mu je namignuo.

- Ni ovi drugi nisu - rekao je i odšetao natrag do svoga kioska.

Sada se sumrak već spustio, i Ken se osjećao prilično sigurno dok je hodao duž Avenije Lessington. Bila je to mirna ulica, ograničena s obadvije strane sjenovitim drvećem što je djelovalo kao paravan. Kuće su izgledale uredno i pristojno. Nije sreo nikoga za vrijeme kratke šetnje do broja 25.

Parker je rekao da je mjesto vrlo diskretno, da nema opasnosti da ga vide, i da su se o svemu pobrinuli. Do sada je bio u pravu.

Ken je zastao da pogleda uz ulicu i niz ulicu prije nego se popeo na stepenice što su vodile do broja 25. Uvjeren da ga nitko ne promatra, uspeo se stepenicama, okrenuo kvaku i gurnuo vrata. Brzo je zakoračio u predvorje.

Njemu sučelice bilo je stepenište. Na zidu, pokraj stuba, bio je red poštanskih sandučića. Zaustavio se da ih pogleda. Iznad svakog je kartica sa vlasnikovim imenom. Čitao je: May Christie, Gay Hordern. Eve Barclay. Glorie Gold. Fay Carson.

Ptice iz istog jata, pomislio je nelagodno. U Što on to srlja? Zastao je oklijevajući u dnu stuba. Na jedan dugi trenutak ponestalo mu je hrabrosti, i on se gotovo odlučio povući natrag u automobil.

Udaren je što je uopće došao do ove kuće, reče sam sebi a ne zna čak ni kako djevojka izgleda.

Da nije bilo viskija koji je popio, okrenuo bi se i vratio, ali viski je još uvijek upravljao njime, tjerajući ga da nastavi. Parker je rekao da je djevojka sasvim u redu. Parker joj redovno dolazi. Mora da je sasvim u redu. Počeo se uspinjati stepenicama.

Na trećem odmorištu, kroz crveno obojena vrata dopirao je zvuk radija što je tiho svirao swing. Nastavio je uz stepenice, i kad je bio četiri stube daleko od četvrtog odmorišta, čuo je kako se vrata otvaraju i zatim uz tresak zatvaraju. Prije no što se mogao odlučiti da li da se okrene i poskoči niz stepenice, na odmorištu su zazvučali koraci, i na vrhu se stuba pojavio nekakav čovjek.

Bio je nizak, debeo i proćelav; nosio je šešir s obodom podignutim straga i spuštenim sprijeda, šešir kojim je pljesnuo po bedru kad je zastao zagledavši se u Kena. Unatoč ćelavosti, nije mogao biti mnogo stariji od Kena. U njegovoj je pojavi bila nekakva odbojna mekoća. Podsjetio je Kena na odstajalu šaumrolu. Imao je krupne, crne, izbuljene oči, bjeloočnica podlivenih krvlju. Tanka, ružna usta, mali kukasti nos i oštro ušiljene uši priljubljene uz glavu, činile su ga jednim od ljudi najneobičnijeg izgleda što ih je Ken ikada vidio.

Odijelo mu je bilo smežurano i visjelo je kao vreća, a kravata s narančasto-plavim uzorkom imala je masne mrlje. Pod lijevom je mišicom nosio sivkastosmeđeg pekinezera čiji je dugački, svilenasti krzneni pokrov govorio o satima pažljivog timarenja. Pas je bio toliko besprijekorno uredan koliko je njegov gospodar bio ofucan. Debeli je uzmaknuo za korak.

- Penjite se, sir - rekao je mekim, ženskastim glasom. - Nikad se ne mimoilazim na stepenicama. Da nekim slučajem ne dolazite k meni?

Crne su podlivene oči prelazile preko Kena, i ovaj je imao neugodan osjećaj da debeljko pokušava zapamtiti svaki sićušni detalj na njemu.

- Ne. Ja idem još gore - odgovorio je Ken, žureći uza stepenice.

- Trebali bismo imati lift - potužio se debeli. - Te su grozne stepenice loše za moje srce. Leo ih također mrzi. - Dodirnuo je pseću glavu debelim, zdepastim kažiprstom. - Takvo divno stvorenje, ne mislite taško? - Pomakao je psa malo prema naprijed, kao da poziva Kena da ga pregleda. - Obožavate li pse, sir?

Ken se provukao pokraj debelog.

- Jeee, mislim da, svakako. Ovaj je sigurno krasna životinja - rekao je nelagodno.

- Stekao je mnoge nagrade - nastavio je debeli. - Baš je ovog mjeseca dobio zlatni pehar.

Pas je zurio u Kena. Oči su mu bile kao i u gospodara: tamne, izbuljene i podlivene krvlju.

Ken je nastavio uza stepenice. Kad je dosegao najgornje odmorište, zastao je. Dok se uspinjao preostalim stubama osluškivao je zvukove što bi ih debeli trebao proizvoditi silazeći, ali nije čuo ništa.

Mekano je stupio do priručja i pogledao preko njega.

Na odmorištu ispod njega nepomično je stajao debeli i gledao prema gore. Oči su im se srele i debeli se nasmiješio. Bio je to čudan, lukav smiješak pun razumijevanja, smiješak koji je ustrašio Kena. Pekinezer je također podigao pogled. Njegovo plosnato lice sa crnom njuškom bilo je skamenjeno od ravnodušnosti.

Ken se žurno povukao i okrenuo lice prema zeleno obojenim vratima na drugoj strani odmorišta. Bilo mu je jasno da mu srce tuče i da mu živci titraju. Susret s debelim ga je uzdrmao.

Da nije bio siguran da debeljko još stoji na nižem odmorištu, Ken bi napravio nalijevo krug pa izišao iz kuće što bi brže mogao. No misao da bi morao ponovno proći pokraj debeljka bila je nešto što njegovi uzdrmani živci nisu mogli podnijeti. Žaleći što je bio takva neobuzdana budala da dođe u tu kuću, Ken je oprezno pritisnuo dugme zvonca.

II

Ulazna su se vrata otvorila gotovo istog trenutka. Djevojka koja je držala vrata otvorena bila je tamne puti, živahna i zgodna. Napamet bi se moglo kazati da je imala dvadeset tri ili četiri godine. Kosa joj je, spuštena do ramena, bila crna kao gavranovo krilo. Imala je široko postavljene plave oči, velika, bujna, crveno obojena usta i prijateljski smiješak koji je učinio mnogo da se Kenu povrate uzdrmani živci.

Nosila je blijedoplavi ljetni kostimić, a oblici koje je vidio ispod njega natjerali su mu srce u propinjanje. - Hej - rekla je stojeći po strani. - Haj'te unutra. Bio je svjestan njenog brzog, ispitivačkog provjeravanja. Činilo se da joj se dopalo to što je vidjela, jer mu je poklonila još jedan munjeviti smiješak dok je nespretno ulazio u veliku, zračnu dnevnu sobu.

Pred praznim ognjištem stajao je masivni kožnati kauč; Tri naslonjača, radio-gramofon, televizor, veliki orahov ormarić s pićem i stol za blagovanje što je stajao u zatvorenoj verandi upotpunjavali su namještaj.

Vaze sa cvijećem stajale su na stolu, na gornjoj ploči radio-gramof ona i na okviru kamina.

Djevojka je zatvorila ulazna vrata i pomaknula se do ormarića s pićem. Izdašno je ljuljala bokovima dok je hodala, i pogledala preko ramena da vidi njegovu reakciju.

Ken je reagirao. Mislio je da ima senzacionalnu figuru.

- Osjećajte se kao kod kuće - rekla je. - Sjednite i raskomotite se. Potpuno sam bezopasna, i ne morate biti tako strašljivi niti me se bojati.

- Nije da vas se bojim - odgovorio je Ken, otopljujući prema njoj. - To je samo zato što nisam navikao na takve stvari. Nasmijala se.

- Nadam se da ne. Dobrom dečku kao što ste vi ne bi smio biti potreban nitko kao ja. - Dok je govorila brzo je izmiješala dva viskija sa sodom. - U čemu je stvar, dečko? - nastavila je. - Ženska te ostavila?

Ken je osjetio kako mu postaje vruće.

- Ne baš.

Prenijela je čaše do kauča i sjela pokraj njega.

- Žalim; to mi se omaklo. Nisam mislila gurati nos gdje mu nije mjesto - rekla je. - Stvar je samo u tome što nisi tip na kakve obično nailazim. - Dala mu je jednu od visokih čaša. -Večeras me služi sreća. Popijmo ovu za veselje, dečko.

Ken je bio zadovoljan zbog viskija sa sodom. Nije očekivao ništa takva. Ambijent uopće nije bio sumoran. Prostorija je bila bolja od njegove vlastite dnevne sobe. Djevojka je bila poput kakve djevojke iz njegove banke, samo mnogo zgodnija. Nikad ne bi pomislio da je ono što jest.

- Jesi li u žurbi? - upitala je prebacujući jednu vitku nogu preko druge i pažljivo namještajući suknju da pokrije koljeno.

- Ne, zašto? To jest...

- Baš fino. Ništa ne mrzim više od frajera koji upadne unutra, pa odmah zatim ispadne napolje. Većina ih tako radi. Pretpostavljam da ih čekaju žene. Želiš ostati ovdje? Ken je oklijevao. Ništa ne bi više volio, no prisjećao se svoje odlučnosti da se ne upusti ni u što zbog čega bi poslije mogao žaliti.

- Mislim da ne - rekao je nespretno. - Činjenica jest... ja bih zaista želio samo... mislio sam da možemo otići na predstavu ili tako nešto.

Djevojka ga je brzo pogledala, i tad se nasmiješila.

- Naravno, ako je to ono što uistinu želiš. Ali vidi, dečko, jednako će te koštati ovako ili onako. Dakle možeš kako izvoliš.

- Idemo van - rekao je Ken, osjećajući kako mu postaje vruće. Izvadio je lisnicu. - Da sada sredimo financije?

- Dvadeset baksi: zvuči li to pakleno? - upitala je smiješeći mu se.

- To je u redu - odgovorio je Ken i dao joj dvije desetice.

- Ja sam tu ako poželiš promijeniti mišljenje - rekla je ustajući. - Da vidimo kamo idemo, hoćemo li? Prešla je sobu, ušla u drugu i odmah se vratila.

- Dakle, dobro - rekla je sjedajući na naslon njegova naslonjača. - Što ćemo raditi?

Otkrio je da ga uznemirava njezina prisutnost. Njegova je odlučnost da se ponaša kako treba počela slabiti.

- Mislio sam da bismo mogli otići u noćni klub - reče. - Ali moram paziti da me ne vide.

- Ne brini o tome. Idemo u Plavu ružu. Kladim se da nitko od tvojih drugara nikad tamo ne zalazi. Zabavno je, a ni piće nije pretjerano otrovno. Moram se presvući. Želiš ući? Ken je pogleda prazno.

- Sve u redu. Sjedit ću ovdje.

- Ti si smiješan tip. Većinu ih moram sačmaricom zadržavati vani. Ne budi tako strašljiv, je l' da nećeš?

- Da, u redu - promrmljao je Ken ne gledajući je. Uputila mu je pogled pun nedoumice, zatresla glavom i ušla u spavaonicu, ostavljajući vrata širom otvorena. Ken je sjedio nepomično dok se rvao sa savješću. Bilo bi mu mnogo lakše i koliko jednostavnije da je bila tipična za svoju sortu. Da je bila kakva gruba mala droljica, njegov dolazak ovamo ne bi završio u tako zbunjujuće osobnoj atmosferi.

- Za ime boga, dečko, - rekla je cura dolazeći na vrata spavaonice - prestani se držati kao gnjev gospodnji. U čemu je stvar?

Prešla je do mjesta gdje je sjedio, uzela mu viski iz ruke i stavila ga na stol. Spustila se pred njim na koljena.

- Imamo hrpu vremena - rekla je. - Možemo izaći kasnije. -Kliznula mu je rukama oko vrata. - Poljubi me, dečko. Bacivši opreznost niz vjetar, on ju je uhvatio i privukao k sebi, dok su mu se usta spuštala na njena.

III

Bilo je deset i pol kad su napustili njen stan. Nikoga nisu sreli na stepenicama. Pred kućom su pokupili taksi u prolazu.

- Plava ruža - rekla je djevojka vozaču. - Sto dvadeset druga ulica.

U taninom skrovištu taksija sjedila je tik uz Kena, držeći ga za ruku.

- Sviđaš mi se, dečko - rekla je. - Ne znaš kakva si promjena u odnosu prema frajerima s kojima se obično petljam. Ken joj se nasmiješio, ne govoreći ništa. Osjećao se opušteno i sretno. Ovo je noć koja se ne računa: sati koji se neće brojati u rutini njegova života. Na taj je način nadvladao savjest. Znao je da ima izuzetnu sreću što je našao curu poput Fay da s njim provede tu ukradenu noć izvan kuće. Sutra će čitava epizoda biti iza njega, ali će sjećanje na nju ostati dok bude živ. To se više nikad neće ponoviti, uvjeravao je samoga sebe. Ne bi ni volio da se ponovno dogodi. No sada kad se događa, bio bi budala kad ne bi uživao u svakoj sekundi.

Pogledao je Fay dok su prolazili bateriju neonskih svjetala što su reklamirala zobene pahuljice. Plava su, zelena i crvena svjetla osvijetlila unutrašnjost taksija. Izgleda izvanredno atraktivno, pomislio je, u svom sivkasto-modrom kompletu s haljinom duboko izrezanom da bi došla do izražaja mliječno bijela ramena. Oko vrata je nosila ogrlicu od tamnoplavih zrnaca koja su naglašavala plavetnilo njenih očiju.

Zaboravio je da joj je platio dvadeset dolara za taj jedan večernji izlazak. Izgledalo je čudno, no osjećao se kao da se vratio pet godina u prošlost i da provodi jedno od večeri kakvo je često provodio prije no što je sreo Ann.

- Voliš li plesati, dečko? - upitala ga je iznenada.

- Sigurno; a ti?

- Obožavam. Zarađivala sam za život kao plesačica, no onda su stvari pošle krivo. Izgubila sam partnera, nisam mogla naći drugog, tako sam odustala. Izvodili smo program u Plavoj ruži. Nije to loš klubić. Mislim da će ti se svidjeti.

- Što je bilo s tvojim partnerom? - upitao je Ken, tek da održi konverzaciju.

Vidio je kako joj se lice steglo.

- Oh, otišao je. Nije bio tip koji bi se uz bilo što dugo zadržao. Ken je instinktivno osjetio da joj je to bolna točka, i zato je promijenio temu.

- Tko je onaj debeli što stanuje u stanu ispod tvojega? Onaj s pekinzerom?

Oštrim je pokretom okrenula glavu da bi se zagledala u njega.

- Dakle i ti si ga vidio?

- Sreo sam ga na stepenicama. Fay je napravila sitnu grimasu.

- Taj je užasna mala uš. Nitko ne zna čime zarađuje za. život. Zove se Raphael Sweeting, vjerovali ili ne. Uvijek me zaustavlja na stubama. Koristi tog svog cucka kao izgovor da bi pričao.

Taksi se usporio i zaustavio se pred visokom, tamnom zgradom. Izišli su iz automobila, i Ken je isplatio vozača.

- To je to? - upitao je zureći u zgradu.

- To je dolje.:u prolazu- rekla je Fay, kliznuvši rukom ispod njegove. - Ne moraš se bojati da ćeš sresti ikoga koga znaš. Broj je članova strogo ograničen, a ti ne:dolaze iz tvog dijela svijeta.

Ken ju je slijedio niz uski prolaz. Na njegovu su kraju, bila teška hrastova vrata sa špijunkom. Iznad vratiju, vješto oblikovana iz neonskih cijevi, bila je velika plava ruža,, Njeno se modro svjetlo slabašno reflektiralo od blistavog okova na vratima.

Fay je dodirnula dugme zvonca kraj vratiju. Stajali su, rame uz rame, čekajući.

Izdaleka, iz velike udaljenosti, doprla je tutnjava grmljavine.

- Čuješ ovo? - rekao je Ken.

- Očekujem oluju već čitavo popodne. Nadajmo se da će 'rashladiti zrak.

Špijunski je prozorčić kliznuo unatrag i u njemu se na kratki časak pokazalo tanko bijelo lice s tvrdim, bezizražajnim očima; nakon toga su se vrata otvorila.

- 'veče, miss Carson.

Čovjek koji im je otvorio vrata bio je nizak i zbijeno građen, s busom valovite plave kose na glavi. Prešao je očima preko Kena i kratko mu kimnuo.

- Hej, Joe - reče Fay, smiješeći se. - Puno posla večeras?

- Tako, tako - odvrati Joe. - Tvoj stol je slobodan. Kimnula je i povela Kena preko golog predvorja, pa niz hodnik do još jednih teških vratiju. Dok ih je otvarala, do njih je dopro zvuk plesnog orkestra.

Pošli su niz stube pokrivene crvenim sagom, i tu je djevojka na garderobi uzela Kenov šešir. Produžili su u veliki načičkani bar.

U njemu je bilo mnogo ljudi, i Ken ih je nelagodno pogledao. Vidio je odmah da nema zbog čega brinuti. Fay je imala pravo. Ti ljudi sigurno nisu došli iz njegovog dijela svijeta. Žene su bile priproste naprlitane i bučne. Muškarci su izgledali žilavo i sportski. Nekoliko žena i mnogo muškaraca bilo je u večernjoj odjeći. Nitko od njih nije obratio nikakvu pažnju na Kena. Tri su ili četiri muškarca znakom pozdravila Fay i zatim skrenula pogled. '

Do njih je došao barmen, krpom brišući sjajni šank.

- 'veče, miss Carson. - Dva martinija, Jack.

Uspela se na barski stolac, dok je Ken ostao stajati kraj nje. Barmen ih je poslužio s dva martinija, a onda se odmakao da usluzi visokog crnca koji je upravo ušao. Ken ga znatiželjno pogleda.

Bio je to masivno građen muškarac, visok oko sto devedeset pet, s ramenima što su izgledala široka kao ambarska vrata. Kosa mu je bila nakratko

podšišana, a vijugava mu se brazgotina, što je počinjala tik ispod desnog oka, u malim naborima spuštala do ustiju.

Nosio je ljubičasti baršunasti kaputić, crne hlače, bijelu najlonsku košulju i leptir-kravatu sljezove boje. Veliki mu je dijamant svjetlucao nasred košulje; bljesnuo bi svaki put kad bi se pomakao.

- Hej, Sam - reče Fay podižući ruku i trepereći prstima prema crncu.

Uputio joj je usporeni, široki smiješak, otkrivajući puna usta velikih, zlatnim krunama pokrivenih zubi.

- Uživaj, srce - rekao je dubokim, punim glasom.

Crne su mu se oči na kratak trenutak zaustavile na Kenu, a onda mu je kratko kimnuo. Prenio je svoje piće preko sale i sjeo pokraj tanke mulatkinje u duboko izrezanoj večernjoj haljini, djevojke što je pušila cigaretu iz trideset centimetara dugačkog cigar-špica. Uhvatila je Fayin pogled i mahnula joj.

- To je Sam Darcy - reče Fay Kenu. - On je vlasnik lokala. Dao mi je prvu šansu. Silan momak. A ono je Claudette, njegova žena.

- Koliki je! - kazao je Ken, zadivljen.

- Bio je jedan od sparing-partnera Joea Louisa. Izgradio je ovaj klub ni iz čega. Voljela bih da si to vidio kad sam prvi put plesala ovdje. Bio je to samo vlažan podrum s nekoliko stolova i pijanistom. Za pet je godina izrastao u ovo. -Dovršila je martini i skliznula sa stolca. - Idemo nešto pojesti. Umirem od gladi.

Ken je platio piće i proslijedio za njom preko bara, sve do restorana.

Nekoliko je parova plesalo, a većina je stolova bila zauzeta. Glavni konobar, tamnoputi Talijan sokolovih očiju, srnuo je prema njima, bujicom riječi pozdravio Fay i odveo ih k stolu do zida.

Baš kad su dovršavali izvrsni omlet od gljiva i račića, Ken je opazio izvanredno lijepu djevojku kako ulazi na vrata restorana.

Smjesta je privukla njegovu pažnju, no on nije bio jedini muškarac u prostoriji koji se zapiljio u nju.

Bila je visoka i prozračna. Plavi su joj uvojci bili skupljeni u visoku punđu na vrhu lijepo oblikovane glave. Nosila je plavičasto-zelenu večernju haljinu, izrezanu dovoljno duboko da bi se pokazalo prostranstvo mliječno bijele kože od koje su Kenu iskočile oči. Njene su goleme oči bile smaragdne zelene, dok su joj se trepavice zavijale prema gore, tako da se činilo kao da dodiruju kapke.

Ali nije baš lice bilo ono u što se Ken zapiljio. Njen je stas bio takav da bi natjerao u stampedo i osamdesetogodišnjaka. Natjerala je i Kena.

- Fiju! Tko je ta? - upitao je okrenuvši se prema Fay.

- Senzacionalna, zar ne? - odvratila je Fay, a on se zaprepastio kad je vidio kako joj je kruto postalo lice. -Gledaš najveću kuju u gradu.

- Zvuči kao da imaš predrasuda - rekao je Ken i nasmijao se. Ponovno je pogledao plavušu. Bacila je na njega nezainteresiran pogled, pogledala iza njega na Fay i zatim se okrenula pa izašla iz restorana. - Svejedno, tko je ona?

- Zove se Gilda Dorman - rekla je Fay. - Dogodilo se da smo nekoć imale zajednički stan. Sad pjeva. Pretpostavljam, kad bih imala njezino tijelo, njen moral i glas sličan njezinom, da bih također imala uspjeha.

Ljutita gorčina u njenu glasu smela je Kena. Odgurnuo je stolicu.

- Idemo plesati - rekao je.

Fay se potrudila i prisilila se na smiješak.

- Žao mi je: baš sam se raskukala. Mrzim tu kuju kao otrov. Ona je prekinula moje plesne nastupe. - Ustala je. - Dakle naprijed; idemo plesati.

IV

Kenov je ručni sat pokazivao ponoć i dvadeset minuta kad su on i Fay ušetali u bar.

Još jedan na brzaka, i onda kući - rekla je Fay. Ken je naručio dva viskija sa sodom.

- Proveo sam čudesno veče - reče. - Zaista sam uživao. Uputila mu je sočni mali pogled ispod trepavica.

- Nećeš me sada napustiti, je li da ne?

Ken nije čak ni oklijevao. Šteta je već učinjena. Nije se imao namjeru vraćati u osamljenu, praznu kuću.

- Rekla si da se mogu predomisliti. Pa i jesam - rekao je. Nagnula se prema njemu.

- Reci mi, dečko, je li to baš sasvim prvi put da si skrenuo s tračnica?

Izgledao je ustrašeno koliko se i osjećao.

- Kako to misliš?

- Kladim se da si oženjen, i kladim se da ti žena nije kod kuće. To je tako, zar ne?

- Zar sam tako prokleto proziran? - upita Ken, ozlovoljen što ga je tako lako pročitala.

Potapšala ga je po ruci.

- Idemo kući. Nisam to trebala kazati. Ali ti me zanimaš, dečko. Provela sam tako divno veče s tobom. Ti si takva osvježavajuća promjena. Željela sam samo zasigurno znati pripadaš li kome. Ako ne, pokušala bih te uhvatiti za sebe. Ken je pocrvenio.

- U redu, pripadam nekome - rekao je. Fay je digla ramena, smiješeći se.

- Svi zgodni pripadaju. - Kliznula je svojom rukom pod njegovu. - Idemo.

Sam Darcy je bio u predvorju kad je Ken pokupio svoj šešir.

- Ideš ranije, srce? - mekano je upitao Fay.

- Za mene je već dovoljno kasno. Sam. Vidimo se sutra. Portir Joe im je otvorio vrata i odstupio u stranu.

- Laku noć, miss Carson.

- Doviđenja, Joe.

Kročili su u mirnu, toplu noć.

- Kao u peći, zar ne? - rekla je Fay, priljubljujući svoju ruku uz njegovu.

Odšetali su niz prolaz do glavne ulice i zastali da bi potražili taksi.

- Naići će neki za trenutak - rekla je Fay, otvorila torbicu pa izvadila kutiju cigareta. Ponudila je jednu Kenu i zatim su oboje pripalili.

Ken pogleda preko ceste i opazi nekog čovjeka kako izlazi iz nasuprotnog prolaza. Vidio ga je samo na tren prije negoli se ovaj naglo zaustavio i brzo povukao iz svjetla ulične svjetiljke u sjenu: visok, tanak, plav muškarac bez

šeširа, mlad i, koliko je Ken mogao vidjeti, zgodan. U tome trenutku Ken uopće nije o tome razmišljao, no kasnije će se sjetiti toga čovjeka.

Taksi je došao iza ugla i Fay mu je mahnula. Sjedili su bok uz bok u tami automobila. Fay se naslonila na njega, držeći ga za ruku, s glavom na njegovu ramenu. To je neobična stvar, zatekao se u razmišljanju, no osjećam kao da tu djevojku poznajem već godinama.

Sad se u njenom društvu osjećao potpuno slobodno, i znao je da će morati uložiti mnogo napora da se odupre napasti da je ponovno vidi.

- Kako si već dugo u tom poslu? - upitao je.

- Oko godinu dana. - Podigla je pogled na njega. - I, dušo molim te nemoj me pokušavati popraviti. To je tako stari, stari štos, i već sam umorna od momaka koji mi govore kako bih trebala biti dobra djevojčica.

- Vjerujem da ćeš se umoriti od takvog zanata. Nisu to moja posla, no pomislio bih da bi mogla uspjeti u svakom poslu kojeg bi se prihvatila. Plešeš tako dobro. Zar u tome sada više nema ničeg za tebe?

- Možda, ali naprosto se ne želim vratiti plesu. Bez pravog partnera to nije uopće nešto. Čime ti zarađuješ za život, dečko?

Uviđao je da bi joj bilo opasno kazati. U gradu su bile samo tri banke. Ne bi ga bilo teško ponovno naći. Čitao je suviše priča o poslovnim ljudima koji su upali u zamku ucjene a da bi riskirao da joj kaže čime se bavi.

- Radim u uredu - rekao je oprezno. Pogledala ga je i nasmijala se, tapšući ga po ruci.

- Daj, nemoj se držati tako zaplaženo. Već sam ti ranije rekla: potpuno sam bezopasna. - Odmakla se tako da mu se može okrenuti sučelice. - Upustio si se u strašan rizik noćas, dečko. Shvaćaš li to? Nespretno se nasmijao.

- O, baš ne znam...

- Ali jesi. Sretno si oženjen, a imaš i položaj koji treba zadržati. Iznenada, kao iz vedra neba, nazivaš djevojku o kojoj ne znaš ništa, koju nikad nisi vidio, i ideš naslijepo na sastanak s njom. Mogao si pokupiti koju od fifica koje žive u mom bloku. Svaka bi ti se od tih vještica prikačila kao krpelj, i oznojio bi se kao pas dok ih ne bi stresao sa sebe

- Nisam baš tako blesav. Tebe mi je preporučio jedan prijatelj.

- Nije ti taj baš neki drug, dečko -rekla je ozbiljno. - Moj je stari imao izreku koja bi se mogla primijeniti na tebe. Kad god sam htjela učiniti nešto opasno, on bi mi kazao da pazim kud gazim. »Budi oprezna«, rekao bi »možda hvataš tigra za rep.« Nikad nisam zaboravila tu uzrečicu. Ne zaboravi je ni ti, dečko. Nakon ove noći zaboravit ćeš sve o meni. Ako ponovno zaželiš sići s uzde, ne zovi me. Ne želim te sresti. -Uhvatila ga je za ruku i stisla je. - Ne bih voljela da upadneš u nevolju zbog mene.

Ken je bio dirnut.

- Ti si čudna djevojka: previše si dobra za ovakav posao.

Odmahnula je glavom.

- Voljela bih da sam bila. To se naprosto događa, nešto je u tebi što me je večeras smekšalo. - Nasmijala se. - Za trenutak ćemo rasplesti kose i zaridati jedno nad drugim. No dobro, tu smo.

Ken je platio taksi i zatim su se zajedno uspeli stepenicama i otvorili ulazna vrata.

Počeli su dugi uspon prema najgornjem katu. Bilo je to vjerojatno zato što je ona istakla rizik u koji se upušta, nešto što je i sam znao, ali je odbacio zato što mu je odgovaralo da to odbaci; vjerojatno je zato, uspinjući se stubama, naglo postao promišljen. Mogao ju je ostaviti u njenom bloku i uzeti taksi do svoje kuće, govorio je samome sebi. Imao je silno veče. Nema nikakva smisla i malo produžavati tu eskapadu.

Tigra za rep, rekla je. Pretpostavimo da se tigar iznenada probudi.

No unatoč nelagodi, nastavio se za njom uspinjali stubama, sve dok nisu došli do četvrtog odmorišta. Sučelice njima, dok su se penjali preko posljednjih nekoliko stepenica, stajao je sivkastosmeđi pekinezer. Njegove izbuljene, krvlju podlivene oči odmjeravale su ih kamenim pogledom, a zatim je ispustio nenadan vrištav lavež od kojeg je Kenovo srce preskočilo otkucaj.

Kao da su čekala na znak, ulazna su se vrata na trećem katu otvorila i u njima se pojavio Raphael Sweeting. Imao je na sebi izlizani svileni kućni haljetak preko crne ovješene pidžame. Uz njegovu vlažnu donju usnu bila je prilijepljena nezapaljena cigareta.

- Leo! - rekao je strogo. - Zaista me sram zbog tebe. - Uputi Kenu onaj lukavi, znalački smiješak koji je ovaj i prije vidio. -Siroti malecki, umišlja si da je pas čuvar - nastavio je. - Tako ambiciozan, a takva mrvica, ne mislite? Sagnuo se i skupio psa u naručaj.

Ni Fay ni Ken nisu ništa odgovorili. Nastavili su dalje, oboje znajući da Sweeting zuri za njima, i činilo se da im njegov znatiželjni pogled pali leđa snagom letlampe. Ken je otkrio da se znoji. Bilo je nešto alarmantno i prijeteće u tom debelom, musavom čovječuljku. Nije mogao objasniti osjećaj, no on je bio tu.

- Prljava mala uhoda - rekla je Fay otključavajući ulazna vrata svoga stana. - Uvijek visi okolo baš kad ga nitko ne treba. Pa ipak, dosta je bezopasan. Ken je posumnjao u to, ali nije ništa odgovorio. Bilo je olakšanje ući u Fayin stan i zatvoriti ulazna vrata. Bacio je šešir na stolicu i pomaknuo se do kamina, odjednom se osjetivši zbunjeno.

Fay mu je prišla, ovila mu ruke oko vrata i ponudila mu usne. Oklijevao je na trenutak prije no što ju je poljubio. Zatvorila je oči naslanjajući se na njega, no on je iznenada poželio da to ne čini. Odmakla se od njega, smiješeći se.

- Bit ću opet s tobom za dvije sekunde, dečko - rekla je. -Posluži se pićem, a sredi i za mene jedno.

Otišla je u spavaonicu i zatvorila vrata za sobom. Ken je pripalio cigaretu i pomakao se do ormarića s pićem. Sad je bio siguran da se nije trebao uspeti do

njezina stana. Nije znao zašto, no veče je najednom zamrlo za njega. Odjednom se postidio. Pomislio je na Ann. Bio je to neoprostiv i sramotan čin nevjerstva. Ako Ann ikad otkrije što je učinio, nikad joj više neće moći pogledati u lice. Nalio si je jedno obilato piće i progutao polovicu. Najmanje što sada može učiniti, rekao je samome sebi, dok se polako kretao po sobi, s čašom u ruci, to je da ode kući. Pogledao je na sat na okviru kamina. Pokazivao je jedan manje četvrt.

Da, otići će kući, odlučio je, i osjećajući se pomalo kreposnim zato što čini žrtvu koju većina muškaraca, osjećao je, ne bi mogla učiniti, sjeo je i počekao. Prenuo ga je nenadani tutanj nedaleke grmljavine.

Ima dosta hoda od Fayinog stana do parkirališta. Poželio je da požuri. Nije želio pokisnuti.

Bljesak je munje prodro kroz bijele zavjese navučene preko prozora. Visoko iznad glave divljački prasnu grom. Ustao je, gurnuo zavjesu u stranu i zirnuo dolje na ulicu. U svjetlu uličnih svjetiljki mogao je vidjeti da je pločnik već istočkan kišom. Rašljasta je munja osvijetlila vrhove krovova i ponovno je divljački prasnuo grom.

- Fay! - zazvao je, odmaknuvši se od prozora. - Dolaziš? Iz spavaonice nije bilo odgovora, i on se, pomislivši da je mogla otići u kupaonicu, vratio do prozora.

Sad je već kišilo, i pločnik se prelijevao u svjetlu svjetiljki. Kiša je nacrtala šare po prozoru i zamutila pogled. Dobro, rekao je u sebi, kroz ovo ne može hodati. Trebao bi pričekati dok se malo ne pročisti; njegova je odlučnost da ne provede noć s Fay počela slabiti.

Šteta je već učinjena, pomislio je drobeći cigaretu. Nema zaista nikakva smisla promočiti se. Ona je očekivala od njega da ostane čitave noći. Sasvim će se sigurno uvrijediti ako to ne učini. Osim toga, moglo bi biti sigurnije ostati ovdje nego se tako kasno vratiti kući. Mrs. Fielding, njegova prva susjeda, zacijelo će čuti automobil i upitati se što to on izvodi. I zacijelo će kazati Ann da se nije vratio kući sve do u sitne sate.

Dovršio je viski i otišao do bara da si napravi još jedan. Mora da joj se ne žuri, pomislio je pogledavši prema vratima spavaonice.

- Požuri, Fay - zazvao je. - Što radiš?

Odgovorila mu je tišina i to ga je zbunilo. Što joj je na pameti, upitao se. Već je unutra više od deset minuta. Stajao je osluškujući. Nije čuo ništa osim jednoličnog tik-taka sata na okviru kamina i kiše što je udarala o prozor. Tada odjednom nestade svjetla u sobi, i on uroni u vruću, kao tinta crnu tminu.

Za trenutak se gadno prepao, no onda je shvatio da je morao pregorjeti osigurač. Pipkajući je potražio stol i spustio čašu.

- Fay! - zazvao je povisujući glas. - Gdje je razvodna ploča? Ja ću to srediti.

Učinilo mu se da je čuo kako su zaškripala vrata kradomice se otvarajući.

- Imaš li negdje bateriju? - upitao je.

Tišina koja mu je odgovorila zračila je iznenadnom hladnoćom koja mu je počela puzati uz kičmu.

- Fay! Čuješ li me?

Još uvijek ni zvuka, no bio je siguran da je netko u sobi. Pipkajući potraži u džepu upaljač za cigarete. Blizu njega zaškripa daska.

Najednom je osjetio strah; otkoračio je žurno, zabivši se u stol. Čuo je kako se čaša viskija razbila o pod.

- Fay! Kakve su to igre? - upita muklo.

Jasno je začuo spuštanje stopala, a zatim se pomakla stolica. Kosa mu se na zatiljku naježila.

Izvadio je upaljač, no ruka mu se tako gadno tresla da mu je ispuznuo i pao na pod.

Dok se saginjao da ga napipa, čuo je zvuk brave koja je škljocnula otvarajući se, a zatim su zaškripala vrata. Pogledao je prema ulaznim vratima pokušavajući vidjeti kroz tamu što ga je obavijala. Nije mogao vidjeti ništa. Tada su se vrata uz tresak zatvorila, natjeravši ga da se divlje trzne; jasno je čuo zvuk koraka koji su trčali niz stepenice.

Sad je već bio sasvim izvan sebe.

Prsti su mu pipkajući našli upaljač, i on kvrcne polugom. Plamičak je stvorio sićušno svjetlo, ali dovoljno da vidi kako je soba prazna.

Je li to Fay upravo napustila stan, ili je to bio neki uljez?

- Fay?

Tajanstvena, zastrašujuća tišina što mu je odgovorila natjerala ga je u paniku.

Zaklanjajući rukom plamen upaljača, polako se preko sobe primakao do vrata spavaonice.

- Fay, jesi tu?

- Fay?

Držao je upaljač visoko iznad glave. Plamen se polako smanjivao. Još trenutak ili dva i sasvim bi ga nestalo. Krenuo je naprijed, zureći u mračnu sobu. Pogledao je prema krevetu. To što je vidio zaustavilo mu je dah. Fay je ležala poprijeko na krevetu, s rukama iznad glave. Tanka joj je vrpca krvi tekla između dojki, prelazila preko izvinutih rebara i stvarala lokvu na podu. Zastao je paraliziran, zureći u nju, nesposoban da se pomakne.

Treperavi se plamen upaljača naglo ugasio.

GLAVA 3

Jarke su žile rašljaste munje osvijetlile sobu snažnim plavičasto-bijelim svjetlom, a prasak groma što je uslijedio zazvečao je prozorima. ..

U kratkom trenutku svjetla Ken je ugledao baterijsku svjetiljku na stoliću pokraj uzglavlja. Dograbio ju je i upalio. Oštro izrezani krug svjetla pao je direktno na Fay, koja je ležala rasprostrta na krevetu.

Ken se nagnuo nad nju. Njene su napola otvorene oči zurile u njega prazno i nepomično. Krv što je dolazila iz malog crnomodrog uboda iznad lijeve dojke, sad je još samo kapala. Usne su joj se pomakle, a zatim joj je mišićni grč prošao tijelom i ona je povila leđa, grčeći dlanove u čvrsto stegnute pesnice pobijeljelih zglobova.

- Za ime božje, Fay! - dahnuo je Ken.

U njene je prazne oči ušao izraz straha, no onda je naglo i nestao; oči su se iskrenule i mišići opustili. Tihi se, grčevit uzdah provukao između njenih stisnutih zubi, i izgledala je kao da se smanjuje, naglo postajući nalik lutki, ne više ljudsko biće.

Tresući se od glave do pete, Ken je glupavo zurio u nju. S mukom je držao bateriju.

Stavio je drhteću ruku iznad njene lijeve dojke, zakrvavivši prste. Nije mogao osjetiti ni jedan otkucaj.

- Fay!

Glas mu je bio promuklo kriještanje.

Otkoračio je želeći povratiti, osjećajući navalu sline u usta. Zatvorio je oči i odrvao se mučnini. Nakon trenutka je ponovno stekao kontrolu nad sobom; nesigurno se odmaknuo od kreveta. Dok je to činio, stopalo mu je dodirnuto nešto tvrdo i on je spustio pogled, okrećući snop baterijske svjetiljke prema tom predmetu, Na sagu je ležao šiljak za drobljenje leda, s modrom drškom i kratkom, oštrom iglom crvenom od krvi. Zapiljio se u njega, jedva dišući.

To je umorstvo!

To što je otkrio bilo je gotovo previše za njega. Osjetio je kako ga koljena izdaju; brzo je sjeo.

Grmljavina je nastavila tutnjati iznad njega, a kiša je udarila još jarosnije. Čuo je automobil kako prilazi cestom, sa mašinom bučnom i grubom. Zadržao je dah osluškujući. Automobil je produžio prolazeći pokraj kuće, i Ken je ponovno počeo disati. Umorstvo! Ustao je na noge.

Razbacujem se vremenom, pomislio je. Moram pozvati policiju.

Ponovno je je skrenuo snop baterijske svjetiljke prema Fay. Morao je uvijeriti samoga sebe da je mrtva. Nagnuo se nad nju i dodirnuo joj vratnu arteriju. Nije mogao ništa osjetiti, i ponovno je morao svladati mučninu.

Kad se odmaknuo, noga mu je kliznula u nešto od čega se stresao. Stao je u lokvu krvi što se oblikovala na plavo-bijelome sagu.

Obrisao je nogu o sag, i zatim nesigurno otkoračao u dnevnu sobu.

Vruća, poput tinte crna tama, rascijepljena samo snopom baterijske svjetiljke, počela ga je gušiti. Probio se preko sobe do barskog ormarića, nalio obilat viski i popio ga jednim gutljajem. Alkohol mu je primirio potresene živce. Zamahnuo je snopom svjetla uokolo, pokušavajući otkriti gdje je telefon. Ugledao ga je na stoliću kraj divana. Pokrenuo se prema njemu, a onda zastao. Pretpostavimo da policija odbije prihvatiti njegovu priču? Pretpostavimo da ga optuže da je ubio Fay? Sledio se od te pomisli.

Čak i ako prihvate njegovu priču, i ako uhvate ubojicu, on će biti glavni svjedok na suđenju. Kako će objasniti zašto je bio u stanu kad se dogodilo umorstvo? Istina će izaći na vidjelo. Ann će doznati. Banka će doznati. Svi će prijatelji doznati. Usta su mu se osušila.

Bit će u vijestima na naslovnoj stranici. Svi će doznati da je on, dok Ann nije bilo, otišao kod kolgerle. Izvuci se iz toga, rekao je samome sebi. Za nju ne možeš više ništa učiniti. Ona je mrtva. Trebaš misliti o sebi. Kupi se brzo!

Prešao je sobu do ulaznih vratiju; tada se naglo zaustavio. Je li u mračnome stanu ostavio kakvu nit koja bi mogla policiju dovesti do njega? Ne smije tako srljati napolje u slijepoj panici. Sigurno ima bar nekoliko tragova što ih je ostavio.

Stajao je tako u tami, boreći se protiv panike, pokušavajući misliti.

Njegovi su otisci bili na čašama kojima se poslužio. Uzeo je Fayinu baterijsku svjetiljku: njen trag može dovesti do njega. Otisci su mu također bili i na boci s viskijem. Izvadio je maramicu i obrisao oznojeno lice.

Samo on i ubojica znaju da je Fay mrtva. Ima vremena. Ne smije paničariti. Prije nego ode, mora provjeriti ovu sobu i spavaonicu da bude apsolutno siguran da nije ostavio nešto što bi policiju navelo na njegov trag.

Ali da bi to mogao učiniti, mora imati svjetla da vidi što radi. Počeo je sistematsku potragu za razvodnom pločom i napokon je našao u kuhinji. Na njenom je vrhu bio paketić rastalne žice. Zamijenio je osigurač i okrenuo glavnu sklopku. U kuhinji su se upalila svjetla. Služeći se maramicom, pažljivo je obrisao razvodnu ploču, i zatim se vratio u dnevnu sobu.

Srce mu je snažno lupalo dok se ogledavao po sobi. Šešir mu je ležao na stolici gdje ga je bio i spustio. Zaboravio je na šešir. Što bi bilo da je popustio panici i otišao, ostavivši ga tu? A u njemu je upisano njegovo ime!

Da bude siguran da ga neće zaboraviti, stavio ga je na glavu. Zatim je skupio krhotine razbijene čaše za viski, stavio ih u novinski papir i petom smrvio komade u fine čestice. Odnio ih je tako zamotane u kuhinju i bacio ih u kantu za smeće. U kuhinjskom je lavabou našao četku za suđe, pa se vratio u dnevnu sobu. Obrisao je čašu kojom se upravo poslužio, a također i bocu s viskijem.

U pepeljari su bila četiri opuška cigareta koje je popušio. Skupio ih je i stavio u džep, a zatim obrisao pepeljaru.

Pokušao se sjetiti je li dodirnuo još išta u toj sobi. Da, telefon. Prešao je sobu i pažljivo obrisao slušalicu. Nije se činilo da je u sobi ostalo još išta o čemu bi se trebalo pobrinuti.

Bojao se vratiti u spavaonicu, no znao je da mora. Svladao se, polako prešao preko sobe i upalio svjetla u spavaonici. Držeći oči skrenute s Fayinog mrtvog i golog tijela, stavio je baterijsku svjetiljku, nakon što ju je pažljivo obrisao, na stolić pokraj uzglavlja gdje ju je bio i našao. Tada je zastao da bi se ogledao po sobi.

Ovdje nije dodirnuo ništa drugo osim baterije. Bio je u to siguran. Spustio je pogled na šiljak za led modre drške, što je ležao na sagu. Odakle je došlo? Je li ga ubojica donio sobom? Nije to smatrao vjerojatnim. Da ga je donio sobom, sobom bi ga i odnio. I kako je ubojica ušao u stan? Sigurno ne uspevši se na prozor. Morao je imati ključ ili je pak obio bravu na ulaznim vratima.

No zašto bi to bilo važno, pomislio je Ken. Vrijeme je odmicalo. Uvjeren sada da nije ostavio ni jednog otiska niti bilo kakvu nit koja bi navela policiju na njega, odlučio je otići. No prije nego ode, morao se otarasiti krvi s ruku i pregledati odjeću.

Otišao je u kupaonicu. Pazeći da pokrije pipe maramicom prije nego bi ih odvrnuo, sprao je sasušenu krv s ruku.

Obrisao ih je ručnikom, a zatim otišao pred veliko ogledalo i stao da napravi pažljivu inventuru svoje odjeće. Srce mu je posrnulo kad je ugledao crvenu mrlju s unutrašnje strane lijevoga rukava. Ista je takva bila i na suvratku lijeve nogavice.

Zapiljio se u mrlje, osjećajući kako ga hvata panika. Kad bi ga netko sada vidio!

Nalio je još vode u umivaonik, uzeo spužvu iz metalne košarice i počeo grozničavo trljati po mrljama. Boja se promijenila u prljavo smeđu, no mrlje su ostale. To će morati biti dosta, pomislio je ispirući spužvu i napravivši grimasu kad je voda u umivaoniku postala svijetlo ružičasta. Ispustio je vodu i vratio spužvu na mjesto. Isključio je svjetlo i žurno pošao kroz spavaonicu do dnevne sobe.

Vrijeme je da krene.

Još jednom pogleda okolo.

Oluja je prolazila. Grmljavina je sad bila samo daleki tutanj, no kiša se nastavljala slijevati niz prozore. Učinio je sve što je mogao da se zaštiti. Sad je bilo dvadeset do dva. S imalo sreće, u ovo doba neće sresti nikoga na stepenicama. Prešao je do ulaznih vratiju, isključio svjetla i posegnuo za kvakom. Ako nekoga sretne... Morao je uložiti napor da bi okrenuo rukohvat na bravi. I tada je čuo iznenadni zvuk izvana, zvuk koji ga je pretvorio u ukočeni, panikom sleđeni kip.

Pred ulaznim vratima čuo je tiho grebanje.

Zadržao je dah osluškujući, dok mu je srce tuklo poput čekića.

Do njegovih napetih ušiju dopro je šum njuškanja. Vani je bio pas, i on se odmah prisjetio sivosmeđeg pekinezera, a odmah potom i Raphaela Sweetinga. Zaboravio je na njega.

Sweeting ga je vidio kako se s Fay vraća u apartman. Ken se sjećao kako je debeli čovječuljak zurio u njega, kao da pokušava zapamtiti svaki detalj. Kad policija otkrije Fayino tijelo, Sweeting će se sigurno sam pojaviti s Kenovim opisom.

Ken je zatvorio oči boreći se s rastućom panikom. Saberi se, rekao je samome sebi. Mora da postoje tisuće ljudi koji ti nalikuju. Čak ako i kaže policiji kako izgledam, kako bi me ona našla?

Naslonio se na vrata, osluškujući kako pas nastavlja njuškati, s nosom čvrsto priljubljenim uz dno vratiju. Ken je čuo kako su zaškripale stepenice.

- Leo!

Sweetingov mekani ženskasti glas natjerao je Kenovo srce da preskoči otkucaj.

- Leo! Ovamo!

Pas je nastavo njuškati uz vrata.

Ken je čekao. Srce mu je mlatilo tako žestoko da se uplašio da bi ga Sweeting mogao čuti.

- Ako ne siđeš, ja ću se morati uspeti - rekao je Sweeting. -To je vrlo neljubezno od tebe, Leo.

Još je nekoliko stepenica zaškripalo, i Ken se brzo odmakao, zadržavši dah.

- Hajde sa mnom, Leo. Što to njušiš? - upitao je Sweeting. Uslijedila je duga, mučna tišina, a tada je Ken začuo mekane korake neposredno pred vratima. Zatim ponovno tišina, i Ken je imao užasan osjećaj da Sweeting osluškuje izvana, s uhom na vratima.

Pas je prestao njuškati. Ken je sad mogao čuti samo lupanje svog srca i zvučanje kiše o prozor.

A tada je začuo nešto što mu je poslalo led uz hrptenjaču. Kvaka je zaškripala i počela se okretati. Prisjetio se da je bio otključao vrata. Kad su se već počela pokretati prema unutra, zabio im je stopalo uz dno i zablokirao ih. Stavio je na njih ruke i naslonio se čitavom težinom dok je očajnički prtljao pokušavajući naći rukohvat brave.

Uslijedio je samo lagani pritisak na vrata, no i on je nakon trenutka prestao.

- Idemo, Leo - rekao je Sweeting, malo podigavši glas. -Moramo ići dolje. Probudit ćeš miss Carson. Ken je naslonio na vrata, osjećajući kako mu znoj teče niz lice. Osluškivao je tiho škripanje stepenica dok je Sweeting silazio, i tada baš kad su mu se živci počeli opuštati, baš mu je iz glave počelo zvoniti telefonsko zvonce.

II

Sad je već grmljavina zamrla u daljini, i ako se izuzme piskavi, zajedljivi zvuk telefonskog zvonca, kuća kao da se bavila tišinom.

Svi su u kući morali čuti zvono, mislio je Ken grozničavo. Tko bi mogao zvati u ovo doba? Čekao je, sa živcima što su treperili, dok je zvonce nastavljalo zvoniti. Ubrzo mora prestati, pomislio je. Ne može to trajati i trajati...

No ono je potrajalo, uporno i vrištavo, sve dok Ken više nije mogao podnijeti taj zvuk.

Upalio je svjetlo, posrčući došao do telefona i digao slušalicu.

- Fay? Ovdje Sam.

Ken je prepoznao duboki puni glas Sama Darcyja, velikog crnca što ga je sreo u Plavoj ruži.

- Slušaj, srce - nastvio je Darcy žurno. - Johnny je viđen u gradu. Traži te. Procurilo je da je bio u Rajskom klubu i raspitivao se za tebe.

Ken je držao slušalicu čvrsto pritisnutu uz uho, dok mu je svijest bila sasvim smućena.

Johnny? Tko je on? Je li Johnny taj koji je ubio Fay?

- Fay? - Darcyjev se glas pooštrio. - Čuješ li me? Ken je drščućom rukom vratio slušalicu.

Bio je siguran da će Darcy ponovno nazvati. Mora spriječiti telefon da ponovno zazvoni.

Zgrabio je novine što su ležale na jednom od naslonjača, oderao pola stranice i smotao je u mali klin. Ovaj je umetnuo između telefonskog zvonca i batića.

Jedva je to i učinio kad se batić počeo pomicati, proizvodeći tihi zujavi zvuk.

Bacio je još jedan, posljednji pogled na apartman, pogasio svjetla, otključao ulazna vrata i otvorio ih za desetak centimetara. Zirnuo je na odmorište. Bilo je prazno. Sjetio se obrisati kvaku maramicom, a potom je zatvorio vrata za sobom.

Zastao je na odmorištu, osluškujući. Kuća je bila tiha. Prešavši na prstima preko odmorišta, oprezno je preko stubišne ograde pogledao na odmorište ispod sebe. I ono je, također, bilo prazno, no vidio je da su Sweetingova ulazna vrata tek pritvorena.

Ken se zablenuo u vrata, dok mu je srce tuklo. To što su napola otvorena, moglo je značiti samo jedno. Sweeting još vreba. Vjerojatno sjedi u predvorju, izvan pogleda, dok pazi na odmorište.

Nije bilo drugog načina da ode iz te kuće, osim da se spusti niz stepenice.

Ken je oklijevao. Hoće li pričekati da Sweetingu dosadi ili će sići?

Želio je pričekati, no znao je uz kakav je to rizik vezano. Mogao je čuti neprestano tiho zujanje telefonskog zvonca. Darcy bi mogao odlučiti svratiti da vidi zašto se Fay ne odziva na njegovo uporno nazivanje.

Ken mora otići što dalje od te najamne kuće prije nego pronađu Fayjino tijelo.

Moglo bi biti moguće, ako bude veoma tih, spuznuti niz stepenice i proći kraj poluotvorenih vratiju, a da ga Sweeting ne vidi i ne čuje. To je bila njegova jedina nada.

Krenuo je niz stepenice, naslanjajući se na zid, držeći se podalje od stubišne ograde, za koju se bojao da bi mogla zaškripati ako bi je dotakao.

Silazio je polako, korak po korak, ne proizvevši ni zvuk. Kad je dosegao posljednju stepenicu pred odmorištem, zastao je i oslušnuo.

Bio je upravo izvan pogleda kroz napola odškrinuta vrata. Ako Sweeting sjedi u predsoblju, vidjet će Kena dok ovaj bude prelazio preko odmorišta. No ako je zadrijemao, Ken će moći stići do sljedećeg stepenika a da ne bude viđen. Sabrao se i tada, upravo kad je krenuo, sivosmeđi je pekinezer izišao kroz poluotvorena vrata i stao podigavši pogled prema njemu.

Ken je ostao nepomičan, uplašeniji no što je ikada bio u životu.

On i pas zurili su jedno u drugo, fiksirajući se, čitav jedan dugački, mučni trenutak. I tada, prije no što se mogao odlučiti što da učini, ulazna su se vrata širom otvorila i kroz njih je na odmorište izišao Sweeting.

- Idemo, Leo - rekao je blago. - Psićima je već vrijeme za spavanje.

Prepredeno je pogledao Kena i nasmiješio se.

- Nemate pojma, sir - rekao je - kakvu muku mučim da tog dripca strpam u krevet.

Ken nije ništa odgovorio. Nije mogao. Usta su mu bila suha kao barut.

Sweeting je pokupio pekinezera. Crne su mu oči pažljivo pretraživale Kena.

- Vjerujem da je prestalo kišiti - nastavio je, nježno milujući pekinezera po glavi. - Kakvo teško nevrijeme. - Pogledao je na jeftini, poniklani sat što ga je nosio na svom debelom, dlakavom zapešću. - Nisam imao pojma da je tako kasno. Već su gotovo dva.

Ken je uložio strahoviti napor da svlada paniku. Pomakao se preko odmorišta do vrha idućeg reda stepenica.

- Moram se ispričati. Govorim previše - nastavio je Sweeting, krećući se za Kenom. - Oprostit ćete mi. To je slabost osamljenika. Da nema Lea, bio bih sasvim sam. Ken je produžio, boreći se protiv rastućeg poriva da se kao lud sjuri niz stepenice i odjuri iz kuće.

- Ne biste imali ništa protiv da uđete i popijete sa mnom jedno piće? - upitao je Sweeting, hvatajući Kena za rukav. -To bi bilo ljubazno od vas. Ne događa se često da imam priliku biti domaćin.

- Ne, hvala vam - uspio se Ken nekako izvući; istrgnuo je rukav i nastavio niz stepenice.

- Imate mrlju na sakou, sir - zazvao je Sweeting, naginjući se preko stubišne ograde. - Tu smeđu mrlju. Vidite je? Imam nešto što će je izvući, ako hoćete.

Ne osvrnuvši se, Ken je ubrzao korak. Stigao je do odmorišta na drugome katu. Napast da potrči postala je sada prejaka, i on se sjurio niz idući red stepenica grabeći tri odjednom. Jurnuo je preko odmorišta, pa niz idući red stepenica, preko prizemnog odmorišta u sumračno osvijetljenu vežu. Odbacio je ulazna vrata i poput topovske se kugle zabio u neku djevojku koja se baš spremala da uđe. Ken se toliko prepao da je odskočio unatrag.

- Ne moraš me srušiti, dušo - rekla je djevojka namještajući elegantni šeširić. Posegnula je i kvrcnula sklopku, preplavljujući vežu oštrim svjetlom.

Bila je to punašna plavuša s granitno tvrdim očima. Crna joj je odjeća naglašavala obline.

- Hej - rekla je upućujući mu vedri, profesionalni smiješak. -Što te goni?

- Izvinite, nisam vas vidio - rekao je Ken bez daha. Napravio je korak naprijed, no ona mu je zagradila dovratak.

- No, sada me vidite. - Prešla je očima preko njega s profesionalnim zanimanjem. - Hoćeš se malo proveseliti, bebice? - Uprla je prema vratima nalijevo od uličnog ulaza. -Odmah tu. Upadaj i popij si nešto.

- Žalim, u žurbi sam.

- Idemo, bebice, nemoj se bojati. - Primakla mu se.

- Miči mi se s puta! - dreknuo je Ken očajno. Uhvatio ju je rukom za mišicu i gurnuo u stranu.

- Hej! Dolje ruke s mene, ti pišljiva propalico! - zaurlala je cura, i kada je Ken istrčao na ulicu, počela za njim vikati pogrde.

III

Kiša je još padala kad je Ken požurio bjeskavim pločnikom. Zrak je bio hladniji, a visoko su se gore razbijali crni olujni oblaci. S vremena na vrijeme bi se pojavio mjesec i nestao, kako bi se nebom pomicali oblaci, gonjeni žustrim vjetrom. Ken je razmišljao: ono dvoje će me prepoznati. Dat će policiji moj opis. Sve će ga novine prenijeti.

No zašto bi me itko povezao s Fay? Nisam imao motiva da je ubijem. Motiv je taj koji policiju navodi na trag. Bez motiva, ne mogu dospjeti nikamo. Bila je prostitutka. Umorstvo prostitutke uvijek je najteži slučaj za rješavanje. Ali pretpostavimo da Sweeting ili djevojka slučajno dođu u banku? Sledio se od pomisli. Bi li me prepoznali? Bi li znali da sam to ja, i kad bih bio bez šešira? Ne bi očekivali da će me sresti u banci. Ali moram paziti. Ako vidim da ulaze, uvijek mogu napustiti svoju blagajnu i maknuti se s pogleda. Moram paziti.

Shvatio je užas svoje budućnosti. Morat će uvijek biti na oprezu; uvijek vrebati to dvoje. Ne tjedan ili mjesec dana, već koliko god dugo bude u banci.

Shvaćanje vlastitog položaja natjeralo ga je da se naglo zaustavi. Stajao je na bridu rubnoga kamena, zureći prazno niz mokru ulicu, s mozgom što se izvijao od straha.

Tako dugo dok bude u banci, i tako dugo dok bude u gradu, pogled na bilo kojeg debeljka s pekinezerom ili bilo koju plavušu tvrdog pogleda natjerat će ga da žurno potraži zaklon. Neće se moći opustiti ni na trenutak. Bit će to nemoguća situacija. Jedini će izlaz biti premještaj u neki drugi ogranak u nekom drugom gradu. Morat će prodati kuću. Možda neće biti moguće dobiti premještaj. Možda čak bude morao napustiti bankarsku službu i potražiti neki drugi posao.

I što će Ann pomisliti? Prije nije mogao ništa sakriti od nje. Kako bi se mogao nadati da će u ovome uspjeti? Ona kao da je uvijek znala kad mu stvari idu krivo. Kao onaj put kad je imao četrdeset dolara manjka u primitku. Nije joj rekao. Digao je novac s vlastitog računa da pokrije manjak, no ona je ubrzo za to doznala.

Kakva sam luda, blesava budala bio, pomislio je. Zašto sam to učinio? Zašto nisam ostavio curu i otišao kući! Za oko mu je zapela neka prilika što se kretala s druge strane ceste i on je žurno zakoračio natrag u sjenu. Usta su mu se osušila kad je ugledao plosnatu kapu i blistavu dugmad policajca.

Nekako se prisilio da krene. Srce mu je jako tuklo dok je prolazio mimo policajca koji ga je pogledao preko ulice, i Kenu se učinilo da se ovaj drži sumnjičavo. Bilo je to najviše što je mogao učiniti: da se ne dade u bijeg. Produžio je, ne osvrćući se, očekujući da će čuvar reda vikati za njim. Ništa se nije dogodilo, i kad je prošao dvadesetak metara, bacio je pogled preko ramena.

Pajkan je nastavljao šetnju, njišući palicu, i Ken je udahnuo oštri dah olakšanja.

Taj je susret ponovno istaknuo užas njegove budućnosti. Svaki put kad ugleda pajkana, ovako će se uplašiti.

Ne bi li bilo bolje da to odmah dovrši? Da ode na policiju i kaže im što se dogodilo?

Sredi se, beskičmena budalo! - rekao je sebi ljutito. Moraš misliti o Ann. Ako sačuvaš živce, sve će s tobom biti u redu. Čisti se odavde, idi kući, i na sigurnom si. Ukrutio je ramena i ubrzao korak. Za minutu otprilike stigao je do parkirališta.

Tad ga je zgrabila misao koja ga je opet na mjestu zaustavila i ispunila ga bolesnom panikom.

Čuvari parkirališta vode knjigu u koju uvode registracijski broj svakog automobila na njihovom terenu. Izgorio je ako mu je službenik uzeo broj. Policija će ga sigurno ispitati. Dat će mu Kenov opis, i on će ga se morati sjetiti. Sve što će tada trebati učiniti, bit će da okrene knjigu i dade policiji Kenov broj. Za pola sata bit će mu u kući. Uzdrman tom mišlju, Ken je zakoračio u mračnu uličicu dok je pokušavao smisliti što da učini. Odatle gdje je stajao mogao je vidjeti ulaz u parkiralište. U kiosku je gorjelo svjetlo, i on je mogao tek razaznati povijeni lik čuvara koji je sjedio kraj prozora, čitajući novine.

Ken je morao doznati postoji li u kiosku upisna knjiga. Nije se usudio otići dok se ne uvjeri da službenik nema njegov broj. Ako knjiga postoji, morat će je uništiti. Naslonio se na zid prolaza i promotrio kiosk. Možda netko dođe po kola pa službenik izađe, pružajući Kenu priliku da klizne unutra i vidi postoji li knjiga. No sada je bilo dva i četvrt. Vjerojatnost da netko sada dođe po svoj auto bila je vrlo mala. Vrijeme prolazi. Ne može si dopustiti da čeka. Sabrao se i, napustivši prolaz, prešao cestu i ušao na parkiralište.

Vrata su kioska bila otvorena, i on je ušao. Stari je čuvar zirnuo na njega, preletio očima i iznenađeno mu kimnuo glavom.

- Kasnite, mister.

- Da - odgovori Ken, dok su mu oči pretraživale kiosk. Kraj prozora je bio stol. Među kolekcijom starih novina, uz tavu i plinski rešo, nekoliko prljavih porculanskih lončića i još prljaviji ručnik za ruke, na stolu je bila i raskupusana bilježnica, otvorena negdje na sredini. Ken se primakne bliže,

- Nevrijeme - nastavi. - Pričekao sam da se raščisti. Oči su mu zahvatile otvorenu stranicu bilježnice. Sadržavala je uredno ispisanu listu automobilskih brojeva: njegov je bio treći odozdo.

- Još uvijek pada - odgovorio je čuvar, uposlen pripaljivanjem lule neugodnog mirisa. - Dakle, mislim da to nije strašno. Imate vrt, mister?

- Naravno - odgovori Ken, pokušavajući kontrolirati podrhtavanje glasa. - To mora da je prva kiša u posljednjih deset dana.

- Da, da - rekao je službenik. - Sadite li ruže, mister?

- To je sve što uzgajam: ruže i korov - odvrati Ken pomaknuvši se tako da su mu sada leđa bila prema stolu.

- To je nekako i moj domet - rekao je starac, ukočeno je ustao i otišao do vrata da pogleda oblake nabrekle od kiše. Ken je dohvatio knjigu i zadržao je iza sebe.

- Zar nemate nikoga da vas smijeni? - upitao je pridružujući se starom na vratima.

Bit ću slobodan oko osam. Kad se dođe u moje godine, mister, čovjeku ne treba mnogo sna.

- Možda ste u pravu. No dobro, do viđenja. Naspavat ću se koliko god budem mogao.

Ken je zakoračio u tamu, osjećajući kišu na oznojenom licu.

- Samo da vas prekrižim u knjizi - rekao je službenik. - Koji je vaš broj?

Kenovo se srce zaustavilo, a zatim jurnulo.

- Moj broj ? - ponovio je tupo.

Stari je otišao do stola i sad je gurao novine u stranu.

- I gdje sam je sad stavio? - promrmljao je. - Ovaj čas sam je imao

Ken je turnuo bilježnicu u vanjski džep. Pogledao je prema nekom packardu, što je stajao u blizini vratiju.

- Moj je broj TXL 3345 - rekao je očitavajući packardovu registracijsku tablicu.

- Ovaj čas sam imao tu prokletu knjigu. Jeste li je vidjeli, mister?

- Ne. Ali moram krenuti. - Pružio je starome pola dolara. -Do viđenja.

- Hvala, mister. Još Jednom, kako je ono bio broj ? Ken ga je ponovio i opazio kako ga stari škraba na rubu novina.

- Uvijek gubim stvari.

- Do viđenja - rekao je Ken i brzim korakom prešao parkiralište do svog automobila.

Upao je u kola, pokrenuo mašinu i, služeći se samo pozicionim svjetlima, pojurio prema kapiji. Stari je izišao iz kioska i domahnuo mu. Ken je škljocnuvši isključio poziciona svjetla, čvrsto nagazio na gas pedalu i brzo izvezao kroz vanjska vrata. Nije uključio svjetla sve dok nije došao u glavnu ulicu. A tada je, vozeći mirnijim tempom, krenuo kući.

GLAVA 4

Prodorna je buka budilice trgla Kena iz dubokog sna. Prigušio je zvonjavu, otvorio oči i ogledao se po svijetloj, svakidašnjoj spavaonici. No tada su se u njegovoj svijesti, još teškoj od sna, događaji prethodne noći pretvorili u oštru sliku, i u trenutku je bio budan, dok ga je obuzimao hladni, bolesni osjećaj straha. Pogledao je na sat. Tek je prošlo sedam. Bacivši posteljinu u stranu, spustio je noge prema podu, kliznuo u pripremljene papuče i pošao u kupaonicu.

Glava ga je boljela, a kad se pogledao u ogledalu za brijanje, vidio je da mu je lice blijedo i ispijeno, a oči podlivene krvlju i okružene podočnjacima.

Nakon što se obrijao i pošao pod hladni tuš izgledao je nešto bolje, no glavobolja je tvrdoglavo ostala. Otišao je u spavaonicu da se odjene, i tu se, dok je namještao kravatu, upitao koliko će vremena proteći prije nego otkriju Fayino tijelo. Ako je živjela sama, mogu to biti i dani. Što duže ostane neotkrivena, to bolje po njega. Ljudska sjećanja postaju nesigurna nakon nekoliko dana. Nije baš jako vjerojatno da bi službenik parkirališta dao policiji uvjerljiv opis ukoliko ga ne bi ubrzo ispitali. Punašna je plavuša također mogla biti smušenjak, no Ken nije imao iluzija o Sweetingu. Njegova je memorija, Ken je bio siguran, bila opasno pouzdana.

Prokleto bilo, rekao je na glas, u kakvu sam se to paklenu gužvu uvalio! Kakva sam potpuna budala bio! No dobro, sad se moram vladati kao da se ništa nije dogodilo. Moram sačuvati živce. Siguran sam sve dok Sweeting ili plavuša ne nalete na mene, i morat ću se dobro pobrinuti da ja prvi vidim njih.

Otišao je u kuhinju i pristavio čajnik. Dok je čekao da voda proključa, pitao se kako će se otarasiti krvlju umrljanog odijela. ,,, Pročitao je dovoljno kriminalističkih romana da bi znao koliko je opasno zadržati odijelo. Kemičari iz policije imaju metode otkrivanja krvavih mrlja, bez obzira kako dobro bile isprane.Gotovo mu je pozlilo, toliko se grizao zbog odijela. Tek ga je nedavno kupio, i Ann će odmah opaziti da ga nema. Ali ga se mora otarasiti: nekoliko ga je ljudi vidjelo noćas na njemu. Ako ga policija nađe ovdje, gotov je. Bilo je to lakše reći no učiniti, no on mora smisliti način da ga se riješi, i to smisliti brzo. Napravio je kavu, nalio šalicu i odnio je u spavaonicu. Spustivši je, otišao je do odijela što ga je prebacio preko naslona stolice kad ga je noćas svukao, i pažljivo ga pregledao pri oštrom jutarnjem suncu. Dvije su se mrlje opasno istakle na svijetlosivom materijalu.

Tada se sjetio cipela. U Fayinu je stanu ugazio u lokvu krvi. One su također vjerojatno umrljane. Dohvatio ih je i pregledao. Jedna je strana lijeve cipele bila zamrljana. Morat će se riješiti i cipela.

Sjeo je na rub kreveta i popio kavu. Pitao se hoće li se ikada osloboditi tog praznog bolesnog osjećaja straha i napetosti koji ga je sada obuzimao. Dovršivši kavu, pripalio je cigaretu, opazivši pri tome koliko su mu nemirne ruke. Nekoliko je trenutaka sjedio mirno, koncentrirajući se na načine i sredstva

kojima bi se mogao otarasiti odijela. Na svu sreću, kupio ga je u jednom od velikih dućana. Bilo je konfekcijsko, i platio ga je gotovinom. Isto se odnosilo i na cipele. Bilo je vrlo nevjerojatno, što se tiče tih kupovina, da bi ga se sjetili trgovci koji su ga posluživali. Dozvao je u sjećanje odjel gdje je kupio odijelo, s redovima odijela što su visjela u pravilnim nizovima, i to mu je dalo ideju.

Odnijet će krvlju umrljano odijelo, zamotano u paket, još ovog jutra do robne kuće. Kupit će potpuno isto. Dok mu trgovački pomoćnik bude zamatao robu, izvadit će zakrvavljeno odijelo iz paketa i objesiti ga među ostala na vješalicama. Možda prođu tjedni prije negoli ga otkriju, no tada će već biti nemoguće po njegovu tragu doći do Kena. Cipele su također bile gotovo nove. Kupio ih je u istoj trgovini. S njima može izvesti isti trik. Tako bi zamijenio i odijelo i cipele, pa da Ann nikad ne bi doznala da se otarasio originala.

Napravio je jedan zamotak s odijelom i drugi s cipelama, i stavio ih u predsoblje. Dok se okretao natrag prema spavaonici, opazio je malog raznosača novina kako dolazi stazom. Čim su novine prošle kroz poštanski sandučić, zgrabio ih je i odnio u dnevnu sobu. Preletio ih je od prve do posljednje stranice, dok mu je srce divlje tuklo a dlanovi se znojili.

Nije očekivao da će naići na spomen Fayinog umorstva i zato se nije razočarao. Bude li ičega o čemu treba izvijestiti, to će biti u večernjim novinama.

Već je gotovo bilo vrijeme da krene u banku. Stavio je na glavu, pokupio ona dva zamotuljka, zaključao ulazna vrata i tavio ključ pod otiračem, da ga Carrie može naći.

Dok je hodao niz stazu prema vrtnim vratima, pokraj njegove se kuće uz škripu kočnica zaustavio automobil. Ken je osjetio kako mu je srce napravilo salto mortale, i jedan se jezoviti trenutak morao boriti protiv suludog poriva da se okrene i jurne natrag u kuću. No uspio se s naporom svladati, pa je skrenuo pogled na automobil, dok mu je srce tutnjalo.

Parker, crven u licu i veseo, domahnuo mu je iz kola.

- Hej, štoseru - rekao je. - Odlučio sam da te pokupim. Usluga za uslugu. Idemo, uskoči!

Ken je otvorio vrata i prešao preko pločnika do automobila, svjestan slabosti u koljenima i podrhtavanja mišića u nogama. Otvorio je automobilska vrata i ušao.

- Hvala - promrmljao je. - Nisam znao da jutros voziš.

- Nisam znao ni ja sam dok nisam jučer došao kući - reče Parker mračno. Izvadio je tabakeru i ponudio Kena. - Dolazi punica da provede par dana s nama. Zašto stara krava ne može uzeti taksi umjesto da čeka da dođem pred nju, to mi ne ide u glavu. Nije da je švorc, iako bi, prema onome kako se ponaša, pomislio da živi od socijalne pomoći. Rekao sam Maisie da je ne zove, no ona nikad ne radi kako ja hoću. Ken je uzeo cigaretu i dao Parkeru da mu pripali.

- Hej, hej, - rekao je Parker, podižući obrve - i tako, na koncu tratina nije podšišana. Ken je sasvim zaboravio na nju

- Ne; bilo je prevruće - rekao je žurno. Parker je uposlio mjenjač i odmaknuo se od rubnika.

- Mislio sam da imaš više soli, a ne da piskaš vrijeme na košenje trave. - Zabio je Kenu lakat u rebra. - Kako si se proveo, prase jedno?

- Proveo sam se dobro - kazao je Ken, pokušavajući biti ležeran. - Proveo sam veče plijeveći i rano otišao u krevet. Parker je zatulio od smijeha.

- Pričaj to svojoj bakici - reče cerekajući se. - Zar si nisi jutros vidio lice? Mali! Izgledaš ispran! Jesi li bio u gostima kod moje male prijateljice?

- Koje male prijateljice? - upita Ken, zureći nepomično kroz vjetrobran u red vozila pred njima.

- Hajde, Holland, nemoj se benaviti sa mnom. Znaš da mi možeš vjerovati da ću držati usta zatvorena. Kako ti se svidjela?

- Ne znam o čemu govoriš - reče Ken kratko.

- Dakle, u đavla! Dao sam ti njen telefonski broj. Nazvao si je, i...

- Već sam ti rekao: sinoć sam ostao kod kuće i plijevio gredicu s ružama.

Parker je podigao obrve.

- Dobro, okej, ako je to tvoja priča, mislim da ćeš je se i držati, ali me nećeš preći. Ali kad sam te već povezao mogao bi bar priznati da je prokleto fino curče.

- Mogao bi prestati! - prasnuo je Ken. - Ostao sam sinoć kod kuće. Možeš li si zabiti tu sitnu informaciju pod debelu lubanju i prestati sa svim tim glupostima?

- Samo sam te malo isprobavao - kazao je Parker, pomalo prepadnut gnjevom u Kenovu glasu. - Napravio sam ti uslugu. A ako si takav balvan da nisi iskoristio moje povezivanje, tvoja roba tvoj dućan. Fay je senzacionalna. Kad me je Hemmingway naveo na nju, spasio mi je život. Priznajem da sam se upustio u vratolomiju, ali mi je sada prokleto drago.

- Mogao bi sići s te teme - rekao je Ken. - Ne znaš pričati ni o čemu drugom?

- A o čemu drugom da se priča? - odgovorio je Parker i prigušeno se zacerekao. - No dobro, ako ti se baš tako hoće: reci mi što imaš u ta dva paketa?

Ken je očekivao da će Parker postaviti to pitanje i zato je na njega bio spreman.

- Ma neke stvari za koje me je Ann zamolila da odneseni u čistionicu.

- Ne znam zašto je to tako, no žene nama momcima uvijek nađu nešto za trčkarati. Maisie mi je dala popis stvari koje treba kupiti, duži od ruke. Mislim da ću morati uzeti koju curu iz ureda da izađem s njim na kraj. - Parker je vozio nekoliko blokova ne progovorivši; punašno mu je crveno lice bilo zamišljeno. - Znaš, mislim da ću se odvesti do Fay za podnevne pauze. Ne čini mi se da ću imati mnogo od nje dok je punica s nama. Ta je pravi stari njuškavi terijer, i kad bih ostao kasno stavila bi Maisie bubu u uho. Ken je osjetio kako mu led puže uz hrptenjaču.

- Danas popodne? Je li joj zgodno da dođeš tako rano?

- To nije rano - odvratio je Parker i nasmijao se. - Jednom sam je nazvao u osam ujutro.

Od pomisli na Parkera kako dolazi u taj stan na najgornjem katu i zatim odlazi u policiju, Kenu je postalo hladno.

- Najprije ćeš joj telefonirati?

- Pa naravno. Mogla bi imati nekoga tamo. No vrijeme oko ručka je obično dobar čas da je se uhvati. Ken je ponovno počeo disati.

- Pomislio bih da je prokleto riskantno ići na takvo mjesto usred bijela dana.

- Ništa o čem bi uopće trebalo brinuti. Nedaleko od kuće je parkiralište, a ulica je zaklonjena drvećem - rekao je Parker živahno. - Morao bi i ti pokušati jednoga dana, ako već i nisi, ti prefrigano prase.

- Bolje bi ti bilo da misliš o vožnji - kazao je Ken oštrim glasom. - Skoro si se zabio u taj kamion.

II

Odmah iza deset i pol, kad je prošla prva navala posla, Parker je zatvorio svoju blagajnu i, namignuvši Kenu, rekao da ide nazvati Fay.

- Neće trajati ni pet minuta. Drži i moje stvari na oku. Ken ga je promatrao kako prelazi predvorje banke do javne govornice postavljene za potrebe mušterija.

Kenovo je srce divlje zakucalo dok je gledao kako se Parker zatvara u govornicu. Čekao je dok su se povlačile minute, a onda su se vrata govornice otvorila i Parker je izišao iz nje. Parker je izgubio svoj kokotski, podsmješljivi izraz. Bio je bijel i djelovao je smušeno; požurio je preko dvorane, kao da žudi za utočištem iza rešetki što su štitile njegovu blagajnu. Ken se pretvarao kao da nije opazio Parkerovu uzburkanost. Uvodio je hrpu čekova u saldo konto, no imao je teškoća jer mu je ruka bila nemirna. Rekao je ležerno koliko je mogao:

-Jesi li sredio?

- Moj bože! - dahnuo je Parker, brišući lice maramicom. -Kod nje je murija.

Ken se ukrutio i ispustio pero.

- Policija?

- Da. Mora da je racija. Zamisli da sam svratio a da je prije nisam nazvao!

- Kako znaš da je policija? - upitao je Ken, pipkajući po podu za svojom olovkom.

- Frajer koji je digao slušalicu rekao je da je poručnik Adams iz gradske policije. Želio je znati tko sam ja.

- Nisi mu rekao?

- Naravno da nisam! Zalupio sam mu dok je još govorio. Pfu! Što to đavola znači? Ne znam da je ikad prije policija provalila u stan kolgerle. Mogli su doći kad sam ja bio tamo.

- Sreća što si najprije nazvao.

- I ja bih rekao. - Parker je nastavio otirati lice. - Ne misliš da će mi ući u trag, ha?

- Zašto bi? -upitao je Ken, i naglo vidio opasnost u kojoj se nalazi. Policija će vjerojatno poći tragom poziva. Ako dođu amo s njegovim opisom, koji su dobili od Sweetinga, uhvatit će ga s još krvavim rukama i s krvlju umazanim odijelom u posjedu!

- Možda su je orobili ili premlatili - rekao je Parker nervozno.

- Možda su zbog toga tamo. Možda ju je netko ubio. Ken je osjetio kako mu potočić hladnoga znoja teče sa slijepoočnica. Nije se dovoljno pouzdavao u svoj glas da bi išta rekao.

- Te se cure upuštaju u đavolski rizik - nastavio je Parker.

- Ne znaju koga primaju. Mogli su je ubiti. Prije nego je mogao razviti temu, ušao je neki ulagač, a za njim je slijedio još jedan. Neko su vrijeme i on i Ken bili zauzeti poslom.

Ken je razmišljao o svom krvlju umrljanom odijelu u ormariću kat niže.

Prokleti Parker! Ako je policija ušla u trag pozivu, i ako dođe ovamo ...! Uznemireno je pogledao na ručni sat. Ima još jedan sat prije polaska na ručak. Policija sad već može biti na putu. Ali prije nego se mogao odlučiti što da učini, počeo je jednolični tok stranaka, i idućih je pola sata bio prezatrpan poslom a da bi mogao misliti o sebi. Tada je ponovno došlo do predaha.

Parker je rekao odsječno: - Upravo je ušao neki frajer što izgleda kao žbir.

Kenovo se srce zaustavilo, i zatim potrčalo.

- Gdje?

Ogledao se po velikoj dvorani. Napola skriven jednim od stupova, stajao je visok, masivno građen muškarac u smeđem odijelu i sa smeđim šeširom spuštena oboda. Zaista je izgledao kao policajac. Veliko mu je mesnato lice imalo boju cigle, a male zelene oči imale su u sebi nekakvu mirnu, pažljivu crtu, koja je uzbunila Kena.

- Mora da je žbir - rekao je Parker, spuštajući glas. Ken nije ništa odgovorio. Promatrao je kako krupni muškarac prelazi dvoranu do telefonske govornice.

- Misliš da me je itko vidio kako sam se poslužio telefonom? - promrmlja Parker.

- Ne znam. Ne vidi se s vratiju.

- Ako me upitaju, reći ću im da sam nazvao ženu, ali da mi se nije javila.

- Mogu te i ne upitati.

- Nadam se, zaboga, da neće.

Promatrali su krupnog muškarca kako izlazi iz telefonske govornice i prelazi do dostavljača na vratima da bi porazgovorio s njim.

Kurir kao da se prepao kad mu je, kako je Ken vidio, krupni pokazao nešto što je nosio u ruci. Razgovarali su koju minutu, a onda se čovjek okrenuo i zagledao ravno u Kena.

Ken je osjetio kako se grije, pa hladi. Prisilio se da nastavi pisati u saldo konto.

- Dolazi - reče Parker tiho.

Veliki je došao do pulta i njegov je kruti pogled krenuo s Parkera na Kena, pa zatim natrag ponovno na Parkera.

- Gradska policija. Narednik Donovan - reče glasom koji je bio hrapavo gunđanje. - Ispitujem u vezi momka koji se poslužio ovom telefonskom govornicom prije otprilike pola sata. Je li ga vidio i jedan od vas?

Ken pogleda u tvrdo, poput cigle crveno lice. Donovan je nosio kratko podrezan, svijetlocrvenkastožuti brčić. Red je pjega tekao preko njegova debelog, kratkog nosa.

- Ne, nisam vidio nikoga - rekao je Ken.

- Ja sam se maločas poslužio telefonom, naredniče - reče Parker bez zapinjanja. - Nazvao sam ženu. Niste mislili na mene, ne?

Donovan se zapilji u Parkera.

- Ne, ako ste nazvali ženu. Jeste li vidjeli da se itko drugi poslužio govornicom?

- Mislim, bila je neka cura i jedan postariji - slaže Parker glatko. - Ali to je moglo biti prije otprilike sat, čini mi se. Imali smo posla, i sad nedavno nisam opazio nikoga.

- Ne tako mnogo posla da ne biste nazvali ženu - reče Donovan, bušeći Parkera svojim krutim očicama.

- Nikad previše da bih je nazvao - odvrati Parker i uputi naredniku vedar, lažan smiješak.

Donovan iz džepa izvadi nagnječenu cigaretu, prilijepio je na svoju donju, brutalnu usnicu i prinese joj vatru mjedenim upaljačem.

- Jeste li vi vidjeli koga da se poslužio telefonom? - upita Kena.

- Pa sad sam vam rekao: nisam.

Zelene su oči prisilile Kena da skrene pogled.

- Mogli ste se predomisliti

- Nisam vidio nikoga. Donovan napravi gadljivu grimasu.

- U ovom gradu nitko nikad ništa ne vidi. A isto tako, nitko ništa ne zna.

Uputio je njima dvojici dugački, kruti pogled, a zatim zakoračao preko dvorane do dostavljača.

- Pfu! - reče Parker. - Krasan momak. Ne bih volio proći treći stupanj s njim, a ti?

- Mislim da ne - odgovori Ken, sa slabošću u koljenima.

- Sasvim sam ga lijepo obradio, ne misliš?

- Nije li još prerano tako govoriti? - odvrati Ken. Obojica su promatrala Donovana dok je razgovarao s dostavljačem, a onda je ovaj, kimnuvši glavom, napustio banku.

- Nešto tu ne valja - reče Parker trezveno. - Ne bi nam tako brzo poslali tog narednika da nije nešto ozbiljno. Moj bože! Kako sam izmakao!

III

Sat je na gradskoj vijećnici odzvonio jedan i pol kad je Ken izišao iz Gaza's, velike trgovine na uglu Centralne i Četvrte ulice. Pod mišicom je nosio dva zamotuljka od smeđeg papira.

Koračao je žurno Centralnom ulicom prema banci. Njegova zamisao kako da se riješi krvlju umrljanog odijela i cipela uspjela je po planu. Odijelo sada visi redom sa stotinama ostalih u odjelu konfekcije u Gaza's. Nadao se da su zakrvavljene cipele sigurno izgubljene u masi obuće na izložbenom štandu postolarskog odjela iste robne kuće. Bio je tu i jedan trenutak iskušavanja živaca. Trgovački pomoćnik koji mu je prodao svijetlocrveno odijelo, kopiju onog što ga je kradomice umetnuo među ostala, upitao ga je nije li zaboravio paket što ga je bio donio sobom. Ken je uspio sačuvati prisutnost duha i rekao da nije imao nikakav zamotuljak. Pomoćnik je izgledao zbunjeno, no pošto je upitao Kena je li u to siguran, napokon je izgubio zanimanje za tu temu. Ali je to ipak bio neugodan trenutak. Dobro, u najmanju se ruku otarasio odijela i cipela, i zbog toga se osjetio sigurnije.

S druge strane, zbog Parkerovog telefonskog poziva, policija je posjetila banku, i taj je narednik čvrstog lica imao prilike da ga dobrano pogleda.

Hoće li ga povezati s opisom koji će zacijelo dobiti kad jednom počne postavljati pitanja?

U podnevnim novinama nije bilo ništa o Fay, i kad se Ken vratio na svoju blagajnu da zamijeni Parkera, odmahnuo je glavom na njegovo nestrpljivo pitanje.

- Uopće ništa? - upitao je Parker. - Jesi li siguran? Ken mu je predao novine.

- Ništa, vidi i sam.

- Možda i nije tako loše kako sam mislio - rekao je Parker, prelijećući očima preko naslova. - Možda je nešto zdimila. Te cure uvijek upadaju u gužvu. Dakle, odsada ću je obilaziti u širokom luku.

Popodne se vuklo. Ken je nastavljao promatrati prednji ulaz banke, napola očekujući da će vidjeti krupnog narednika kako ponovno ulazi. Zahvatila ga je mučna napetost, i on se osjeti bolesno i umorno.

Kad su se vrata napokon zatvorila, i on počeo sređivati gotovinu, Parker je rekao: - Ako te taj pajkan bude pitao o meni, Holland, držat ćeš usta zatvorena, je l' da?

- Naravno - odvratio je Ken, pitajući se kako bi Parker reagirao kad bi znao istinu. - Ne trebaš ni o čemu brinuti.

- Volio bih da je to istina - reče Parker nesigurno. - Ako otkriju da sam ja bio taj koji je telefonirao, oni bijesni psi iz novina dokopati će se mene. Možeš li zamisliti koliko bi starom Schwartzu bilo milo da zna da sam se viđao s tom

curom? Stari bi me jezuit izbacio odavde kao metak. A tu je i moja žena: nikad to ne bih okajao.

- Opusti se - reče Ken, želeći da se i sam može opustiti. -Neću reći ni slovca.

- To me je naučilo lekciju - reče Parker. - Nikad više. Od sada pa nadalje držat ću se podalje od gužve. - Zaključao je svoju blagajnu. - Dobro, sad moram ići. Vrijeme je da se sretnem s punicom. Žao mi je što te ne mogu odvesti kući.

- To je okej - reče Ken. - Imam još samo ta tri čeka za uvesti pa sam gotov. Do viđenja.

Natanane je dovršio posao kako bi bio siguran da je Parker otišao. Tada se spustio u garderobu osoblja, stavio šešir, pokupio svoja dva omota iz ormarića i uspeo se stepenicama do stražnjeg izlaza.

Pošao je autobusom, zastao na uglu svoje ulice da bi kupio večernje novine i zatim pošao prema kući; držeći pakete ispod jedne mišice, preletio je novinske naslove. Bilo je u posljednjoj vijesti.

Zaustavio se, dok mu je srce lupalo kao čekić, da bi pročitao masna slova:

'KLANJE ŠILJKOM ZA LED U LJUBAVNOM GNIJEZDU BIVŠU PLESAČICU UBIO NEPOZNATI NAPADAČ '

Nije se mogao natjerati da čita dalje; savivši novine, nastavio je uz cestu, sa znojem na licu.

Kad je došao do svojih vrtnih vrata, gospođa Fielding, njegova prva susjeda, iskočila je iza živice zračeći osmijehom prema njemu.

Gospođa Fielding je uvijek iskakala iza živice. Ann je pokušala uvjeriti Kena da gospođa Fielding ima dobre namjere i da je sama, no on je mislio da je ona staro zabadalo uvijek na straži u potrazi za tračem, ili zato da bi zabila nos gdje mu nije mjesto.

- Baš iz grada, mister Holland? - upitala je, dok su joj sjajne očice radoznalo zurile u dva paketa što ih je nosio pod mišicom.

- Tako je - reče Ken, otvarajući vrtna vrata.

- Nadam se da niste bili razuzdani, sada kad vam nema žene - nastavila je, prijeteći mu prstom. - Znam kako se moj dragi suprug obično ponašao čim bih nekamo otišla. Pitam se znaš li, ti šašava stara ludo, pomislio je Ken. Kladim se da bi potjerao kera čim bi mu se skinula s vrata.

- I tako se kasno čujete. - Nasmiješila mu se vragolasto. -Nisam li vas sinoć čula kako dolazite poslije dva? Kenovo je srce posrnulo

- Poslije dva? - rekao je. - A, ne. Nisam mogao biti ja. Bio sam u krevetu već oko jedanaest.

Vedri se smiješak naglo ukočio. U oči joj je došao ispitujući, sumnjičavi pogled, koji je natjerao Kenove da napuste bojište.

- Ah. Pogledala sam kroz prozor, mister Holland. Prilično sam sigurna da ste to bili vi.

- Zabunili ste se - odgovorio je Ken kratko, uhvaćen u laži i prisiljen da iz nje izvuče što može. - A sad oprostite. Moram pisati Ann.

- Da. - Blistave su ga oči fiksirale. - Dobro, svakako je od mene lijepo pozdravite.

- Hoću - rekao je Ken i prisilivši se na smiješak požurio uz stazu, otvorio ulazna vrata i ušao u predsoblje. Zastao je trenutak u tihoj prostoriji, osluškujući lupanje srca.

Ako policiji dođe u glavu da je ispita, ona bi ga mogla otkucati. Mogao je znati da neće spavati kad se sinoć dovezao kući. Da će ustati iz postelje da bi špijunirala. Vidjela je dva zamotka. Ako ih je zapamtila, i ako ga policija podvrgne ispitivanju, kako će ih objasniti? Sad je već imao osjećaj da je upao u stupicu. Otišao je u dnevnu sobu, otvorio bar i natočio jako piće. Prešao je do kauča i sjeo. Nakon što je povukao dugi gutljaj iz čaše, pročitao je kratki člančič u stupcu posljednjih vijesti. Jutros rano, Fay Carson, nekadašnju zabavnu plesačicu u noćnom klubu Plava ruža, pronašla je njena sobarica, probodenu, kako gola leži preko kreveta. Vjeruje se da je oruđe zločina šiljak za led uzet iz hladionika ubijene. Narednik Jack Donovan iz Odjela za ubojstva, koji je preuzeo istragu, izjavio je da već ima nekoliko važnih niti, i da se može očekivati skoro hapšenje. Željan je porazgovarati s visokim, dobro građenim muškarcem, koji nosi bisernosivo odijelo i sivi šešir široka oboda, a koji se prošle noći vratio s miss Carson u njen apartman.

Ken ispusti novine i zatvori oči.

Jedan se dugi, užasni trenutak osjetio zagušen valom panike koja ga je gonila da sjedne u automobil i ode što dalje može, prije no što dođu po njega.

Visoki, dobro građeni muškarac u bisernosivom odijelu i sa sivim šeširom široka oboda.

Kakva je prokleta budala bio da kupi odijelo posve nalik na ono što je ostavio u trgovini. Kupio ga je jer bi Ann opazila da ga nema, no sada je shvatio da ga se nikad ne bi usudio nositi.

Prevukao je rukom preko oznojenog lica. Hoće li dati petama vjetra?

A kamo bi ti išao, budalo? pomislio je. I kako daleko zamišljaš da bi došao? Tvoja je jedina i jedinstvena šansa da čvrsto sjediš i čuvaš živce. U tome je tvoja jedina nada. Trebaš čvrsto sjediti koliko zbog Ann, toliko i zbog samoga sebe.

Ustao je na noge, dovršio piće i spustio čašu na stol. Tada je raspakirao zavežljaje i odnio cipele i odijelo u spavaonicu. Stavio ih je u ormar za odjeću. Vratio se u dnevnu sobu i natočio još jedno piće. Zahvalio je nebesima što Ann nije ovdje i što se s čitavom tom stvari može sam suočiti, no za šest će se dana ona vratiti. Nije se zavaravao da će cijela ta pripovijest do tada biti gotova: u svakom slučaju, ako bude, on će biti u zatvoru.

Spustio je čašu i pripalio cigaretu. Neki pokret vani natjerao ga je da pogleda prema prozoru.

Pred njegovom se kućom zaustavio automobil. Vrata su se na njemu otvorila; izišla je masivna muška prilika. Ken je stajao kao proboden, s dahom što je sitno šišteći prolazio između stisnutih zubi.

Još se jedan kršan muškarac ispentrao iz kola, i sad su obojica preko pločnika krenuli prema vrtnim vratima. Čovjek koji ih je otvorio nosio je smeđe odijelo i smeđi kaput.

Ken ga je prepoznao.

Bio je to narednik Donovan.

DIO DRUGI

GLAVA 1

U devet i pet prije podne, sedam sati nakon što je Ken Holland potajno napustio Lessington Avenue 25, policijski se automobil zaustavio pokraj visoke zgrade od smeđega kamena i parkirao iza dvaju ostalih što su ovdje bili proteklih petnaest minuta.

Pozornik se ukočio u stav mirno dok je poručnik Harry Adams iz Odjela za ubojstva izlazio iz automobila i polako krenuo uz stepenice.

- Najgornji kat, poručniće - rekao je salutirajući. - Tamo gore je narednik Donovan.

- A gdje bi drugdje bio - u podrumu? - rekao je Adams tiho i ne pogledavši pozornika ušetao u vežu.

Zastao je da pročita imena na poštanskim sandučićima i frktavo progunđao.

- Javna kuća - rekao je ispod glasa. - Prvo umorstvo u dvije godine, i onda mora biti u kupleraju.

Adams je bio nizak, tanak i dotjeran. Raskriljeni pramenovi njegove kao kreda bijele kose djelovali su zasljepljujuće na crnoj pozadini šešira. Lice mu je bilo izduženo i stisnuto, s dubokim udubinama na obrazima. Nos mu je bio oštro ušiljen i dugačak. Kad bi bio u gnjevu, a što se često događalo, škriljastosive bi mu se oči osvijetlile kao da mu se u glavi upalila električna žarulja. Lice mu nikad nije odavalo što misli. Znalo se da je krut, nemilosrdan, žučljiv čovjek, koga su od sveg srca mrzili njegovi ljudi kao i kriminalci dovoljno nesretni da mu se nađu na putu. Ali je zato bio prvorazredan policijski službenik. Mozak mu je bio četiri puta oštriji od Donovanovog, i ovaj je to znao. Krupni je muškarac živio u stalnom strahu od Adamsa, znajući da ovaj ima dovoljno utjecaja da ga za najmanji povod baci natrag na pločnik.

Polako koračajući, Adams je počeo dugački uspon do najgornjega kata.

Kuća je bila tiha. Nije sreo nikoga. Kao da je svaki stanar dok je prolazio mimo njegovog stana znao da je ovaj u kući, pa se skvrčio iza zatvorenih vrata, ustrašen i bez daha.

Jackson, pajkan crvena lica, stajao je na odmorištu najvišega kata kad se Adams polako uspeo na njega. Salutirao je i počekao. Dovoljno je dobro poznavao Adamsa da bi šutio dok mu se ovaj ne obrati.

Adams je ušetao u veliku, zračnu dnevnu sobu gdje je Fletcher, stručnjak za otiske prstiju, već bio u poslu. Donovan se šunjao po sobi, s odlučnim, strogim licem smrače-nim od koncentracije.

Adams je zakoračao preko sobe pa u spavaonicu, kao da je instinktivno znao da je to mjesto na kojem se nalazi leš. Prešao je do kreveta i odozgo se

zagledao u Fayino tijelo. Nekoliko je minuta gledao u nju; tada je zadržavajući pogled na njoj, izvadio cigaretu, pripalio je pa ispuhnuo oblak dima niz svoje tanke nosnice.

Donovan je stajao u dovratku, napet i tih, i promatrao ga.

- Doktor dolazi? - upita Adams ne okrenuvši se.

- Sad je na putu, poručniće - reče Donovan. Adams se nagne naprijed i položi ruku na Fayinu mišicu.

- Mrtva oko šest sati, pretpostavljam.

- Taj šiljak za led, poručniće...

Adams je pogledao šiljak što je ležao na podu i zatim skrenuo pogled na Donovana.

- Što s tim?

Krupni je muškarac pocrvenio.

- Mislim da je to oruđe zločina - rekao je, žaleći što je progovorio.

Adams je podigao tanke, bijele obrve.

- Kako pametno od vas. Mislio sam da je to nešto što je ponijela u krevet da čisti nokte. I tako, vi mislite da je to oruđe zločina? - Oči su mu se osvijetlile. - A što bi to drugo moglo biti, vi mamlaze? Držite taj prokleti jezik za zubima! Okrenuo se od njega i počeo se kretati po sobi dok ga je Donovan promatrao očima pomračenim od mržnje.

- Što ste našli o njoj? - ispalio je Adams.

- Bila je u lovu samo oko godine dana - odgovorio mu je Donovan. - Bavila se plesanjem u Plavoj ruži. Nema je u kartoteci, i nije operirala na ulici.

Adams se okrenuo.

- Uđite i zatvorite vrata.

Donovan je učinio kako mu je rečeno. Znao je iz prijašnjeg iskustva, a iz Adamsove tihe mirnoće, da dolazi nešto neugodno, i zato se iznutra ukočio.

- Štampa se još nije ovog dohvatila, je li? - upita Adams blago. Sjeo je na rub kreveta, odmaknuvši Fayinu nogu da si napravi više mjesta. Leš koji mu je bio tako blizu mogao je uopće i ne biti tu, sudeći po osjećajima što ih je pokazivao.

- Ne, poručniće.

Donovan je strahovao od štampe. U prošlosti je doživio dosta neprijateljske kritike u dvama lokalnim novinama. Stalno su tražile bolje djelovanje policije, a njega su izdvojile za najzajedljivije primjedbe.

- Morat će im se kazati, ali ne prije popodneva. Dajte im na vrijeme za posljednju vijest - nastavi Adams. - Imat ćete čitav današnji dan i najveći dio noći da dobijete nešto za jutarnje novine. To je prvo ubojstvo što ga odavno imamo. Ovo će im biti poslastica. Herald drži upravu na meti već mjesecima. Ovo će im dati toljagu da nas mlatnu njome, ako ga brzo ne riješimo. - Ispružio je tanku, suhu ruku i potapšao Fay po koljenu. - Nije vrijedila ni pišljiva boba dok je bila živa, no mrtva, Donovan, postaje vrlo značajna osoba. Ne znate što

se u ovom trenutku zbiva iza scene, a nema ni potrebe da znate, no ovo ubojstvo može biti dinamit: mnogo bi ljudi u upravi moglo izgubiti posao.

Samo je još to trebalo, pa da se ubaci iskra. Lindsay Burt ima podršku štampe; birači ga vole. Već je godinama za petama velikim ribama, a za slučaj da ne znate, i komesar je velika riba, a Burt mrzi i njegovu sjenu. Burt je stekao mnogo municije. Ovo mu ubojstvo može dati pucaljku. Ovdje na aveniji Lessington, niti dvije stotine metara od gradske vijećnice, najamna kuća puna flundri. Neće li to biti sočno za čitanje nakon što je komesar svima tvrdio ponovno i ponovno da je ovaj grad čist k'o sunac? - Prignječio je cigaretu u pepeljari na stoliću pokraj kreveta i zaustavio oči na Donovanovu licu. - Kažem vam sve to da se ne biste zavaravali kako slučaj ne znači mnogo. Znači. Bit će to vijest za naslovnu stranicu dokle god se ne razriješi, a vi ćete, Donovane, to učiniti. Imat ćete svu pomoć koju zaželite. Možete dobiti moj savjet o tome koliko što vrijedi, no sav posao, sva priznanja ili pogrde, to je vaše. Jeste li razumjeli?

- Da, poručniće.

Dakle tu smo, pomislio je Donovan; mali mi je dripac zakuhavao sve otkako je preuzeo posao. Zna da je to đavolski slučaj za raspetljavanje - bilo koji momak u gradu mogao ju je ukokati - i on će to upotrijebiti da me se otarasi. Takva je moja sreća. Dogodi se da damu srede, a ja se nađem usred političke mutljaže.

- Neće biti lako - nastavio je Adams. - Tip koji ju je ubio mogao je biti i šašav. - Zastao je dok je prebacivao jednu tanku nogu preko druge, saplevši prste preko koljena. -Molite li se ikad Donovane?

Krupni je muškarac pocrvenio, zapiljio se u Adamsa, i tada, vidjevši da je ovaj ozbiljan, promrmljao: - Mislim da da.

- Poslušajte onda savjet, i molite kao što nikad prije niste, za to da tip nije šašav. Ako jest, možda je uživao u iskustvu probadanja ove lutkice, pa to može učiniti ponovno. Može upasti u još jedan kupleraj i dati štampi još jednu toljagu da nas zvizne njome. To nije jedini javnjak u gradu. Dakle treba krenuti za njim,

Donovane, čisto za slučaj da je udaren i da to namjerava opet učiniti.

Začuo se otkucaj o vrata i Donovan ih otvori. Jackson se javi: - Doktor je ovdje, naredniče. Adams se pridružio Donovanu kod vrata.

- Haj'te unutra - rekao je mahnuvši prema krevetu. - Sasvim je i samo vaša, i dobro došli.

Doktor Summerfeld se primaknuo preko sobe do kreveta. Bio je to krupan, debeo muškarac crvena lica, ćelav i spokojna izgleda.

- Hmmm, krasan čist rad, u svakom slučaju. Adamsa nisu zanimale Summerfeldove opaske. Otišao je u dnevnu sobu gdje je policijski fotograf namještao kameru.

- Preuzmite zadatke od narednika Donovana - rekao je Adams njemu i Fletcheru. - On vodi istragu. Donovan je vidio kako su ova dvojica razmijenila začuđene poglede.

Znaju, pomislio je gorko. Prvo ubojstvo u dvije godine, no ja ga dobivam. Oni nisu budale. Da je to bio lak slučaj, ne bi mene zapao. No dobro, okej. Možda ću prvi put u životu dobiti šansu. Volio bih vidjeti lice te gnjide ako uspijem ovo raspetljati.

- Što će biti vaš prvi potez, narednič̆e? - upitao je Adams.

- Želim znati s kim je bila sinoć - rekao je Donovan polako, pažljivo birajući riječi. - Ne operira na ulici, pa je tipovi ili znaju ili ih je netko preporučio; to ih stavlja u drukčiju klasu u odnosu na obične ženskare. Po onome što mi je rekla čistačica, cura je hvatala sredovječne pohotnike s višim prihodima. Možda je pokušala ucjenu, i netko ju je ukokao da joj zatvori usta.

Vidio je kako su i Fletcher i Holtby, fotograf, zinuli na njega. Samo zijevajte, golje, pomislio je. Niste ni mislili da ja mogu imati ideja, ha?

- Dok doktor radi na njoj, ja ću porazgovarati sa stanarkama drugih apartmana. Možda su vidjele tipa -nastavio je.

- Imate mnogo vjere, narednič̆e - rekao je Adams. - To je baš ono za što droce žive: da daju informacije pajkanima. Holtby se zlobno zasmijuljio.

- Jedna je od njihovih ubijena - rekao je Donovan mirno. -Možda im to dade poticaja da progovore.

Adams je podigao obrve. Zagledao se u Donovana, očima koje su naglo postale zamišljene.

- Pravi psiholog, narednič̆e - reče.

Donovan se okrenu prema Fletcheru koji je žurno zbrisao nacerenu grimasu s lica.

- U spavaonici je šilo za led. Provjerite ima li otisaka. Brže! Hoću od vas malo više akcije i mnogo manje stajanja okolo. Fletcher se ukrutio.

- Da, narednič̆e. Donovan je išetao iz apartmana.

Adams se zagledao za njim, a onda se vratio u spavaonicu da porazgovara sa Summerfeldom.

II

Raphael Sweeting je čuo nestrpljivu zvonjavu na ulaznim vratima, pa je obrisao oznojeno lice rukavom svoga kućnog haljetka.

Vidio je kako dolaze policijska kola; znao je, prije ili kasnije zazvonit će zvonce na ulaznim vratima.

Što se dogodilo, upitao se. Nešto u stanu iznad njega. Mogao je čuti teške korake iznad glave. Njegova se svijest žacala ubojstva, no bio je siguran da ju je netko umorio. Upravo kad se sredio; upravo kad je postao siguran da im se uspio izgubiti iz vida.

Zvonce je zvonilo uporno, i on se žurno ogledao po prašnjavoj, otrcano namještenoj sobi. Svi dokazi o njegovim sinoćnjim aktivnostima bili su žurno sklonjeni. Bilo je tu posla dok je očistio sobu, ali ga je dolazak policijskih automobila bar upozorio da je u izgledu posjet čuvara reda. Veliki kredenac uza zid natrpan masom papira, kuverata, adresara i telefonskih knjiga kojima se služio u svom poslu, bio je zaključan. Neće se usuditi otvoriti kredenc ukoliko nemaju nalog za pretres. Čak i ako ga otvore, neće mu moći ništa prikačiti, no to im može pokazati da su mu još uvijek na pameti stari trikovi.

Leo, pekinezer, skutrio se u naslonjaču, zureći preko sobe prema ulaznim vratima. Pas je teško disao i uplašenim očima gledao gospodara, kao da je znao da je neprijatelj s druge strane vrata.

Sweeting je blago dodirnuo pseću glavu, ali je pas osjećao njegov strah i nije se dao razuvjeriti.

Sweeting je prešao preko sobe, okrenuo ključ, sabrao se i otvorio vrata.

Zagledao se prema gore u krupnog čovjeka koji se uzvisio iznad njega, i bilo je olakšanje kad je uvidio da to nije poručnik Adams. Ovog čovjeka nije vidio nikad prije.

- Želite nešto? - upitao je pokušavajući se nasmiješiti, no uspjelo mu je samo napraviti ukočenu grimasu.

- Ja sam policijski službenik - rekao je Donovan. Pitao se gdje je ranije vidio tog debelog čovječuljka. Njegov je spori mozak pipkao po prošlosti, no nije mu uspjelo smjestiti na pravo mjesto te iritantno poznate crte lica. - Tko ste vi?

- Sweeting mi je ime. - Čovječuljak je držao vrata nasuprot Donovanu, zaklanjajući mu pogled u sobu. - Nešto nije u redu?

- Jedna žena je ubijena u apartmanu gore - kazao mu je Donovan. - Jeste li sinoć vidjeli ikoga da ide u njen stan? Sweeting je odmahnuo glavom.

- Bojim se da nisam. Rano idem u krevet; osim toga, držim se svoga. Ne obraćam pažnju na ono što se zbiva u ovoj kući. Donovan je imao frustrirajući osjećaj da mu nije rekao istinu.

- Jeste li išta čuli?

- Imam tvrd san - rekao je Sweeting. Shvatio je da taj veliki muškarac tvrdih crta lica nije opasan. Nije ga prepoznao. Sweeting je vidio Adamsa kako dolazi i bio se uplašio da bi ga ovaj mogao posjetiti. Znao je da bi ga poručnik prepoznao.

- Žalim što vam ne mogu biti od pomoći. Nisam čak ni poznavao tu mladu ženu. Naravno, vidio sam je jednom ili dvaput. Mimoišli bismo se na stepenicama. Umorena, velite? Kakav užas!

Donovan se zapiljio u njega.

- Niste vidjeli nikoga, i niste čuli ništa?

- Tako je. Ako nema ništa drugo, možda ćete mi dopustiti? Digli ste me iz kreveta. - Sweeting je počeo zatvarati vrata, vrlo sporo, smiješeći se Donovanu.

Donovan nije mogao smisliti ništa drugo što bi ga upitao. Shvatio je da je izgubio inicijativu, kao što mu se često događalo, no nije bilo ničega što bi se u vezi s tim moglo učiniti. Kratko je kimnuo i otkoračio.

S umiljatim osmijehom Sweeting je zatvorio vrata, i Donovan je čuo kako se okrenuo ključ.

Gurnuo je šešir na potiljak, protrljao vilicu i prešao odmorište do vrha stepenica.

Gdje je već vidio tog debelog odrpanca, upitao se. Je li u kartoteci ili ga je jednom vidio na ulici? Bio je siguran da bi Adams znao. Adams nikad ne zaboravlja lica. Ljutito je slegnuo ramenima i pošao niz stepenice do stana na idućem katu.

Pola sata kasnije stigao je u vežu; pola sata razasutog vremena. Nitko nije znao ništa.

Sićušna se iskra panike zakrijesila u njemu. Da se mora vratiti u najgornji stan i reći Adamsu, dok Fletcher i Holtby slušaju, da nije otkrio ništa, bilo je nešto o čemu se nije moglo ni misliti. Divlje je zabio palac u dugme zvonca žuto obojenih ulaznih vrata.

Otvorila ih je May Christie. I ona je vidjela policijske automobile kako dolaze, i znala je da će primiti posjetu čuvara reda. Utvrdila se dozom gina, i Donovan ga je mogao nanjušiti u dahu.

- Ja sam policijski službenik - rekao je. - Želim razgovarati s vama.

Pomakao se naprijed nagoneći je unatrag u dnevnu sobu.

- Ne možete ući ovamo - protestirala je. - Što će ljudi misliti?

- Ušuti i sjedaj! - zarežao je Donovan.

Zato što je dobila svrab od znatiželje da dozna zbog čega je policija došla u kuću, a ne zato što bi se uplašila Donovana, ona mu se pokorila, posežući za cigaretom i podižući na njega svoje počupane obrve.

- Što te grize? - zapitala je.

- Znaš li Fay Carson? Mayino se lice razvedrilo.

- Je li u nevolji? - upitala je glasom punim nade.

- Umorena je.

Promatrao je brzu promjenu izraza i sa zadovoljstvom opazio kako joj je strah uskočio u oči.

- Umorena? Tko je to učinio?

- Probodena je šilom za led. Još ne znamo tko je to učinio. Je li sinoć radila?

- Ne bih znala. Bila sam vani. Donovan je uvukao ozlovoljeni spori udisaj.

- I tako, niste ništa ni čuli ni vidjeli, kao i svi ostali?

- Tu ne mogu pomoći, i što mogu? - rekla je May. -Umorena! Kristuš! Nikad je nisam voljela, ali ne bih to nikome željela. - Ustala je i prešla preko sobe tamo gdje je na sjedalu pod prozorom stajala boca gina. - Oprostite mi, ali su mi jutros živci razmrdani. - Nalila si je veliko piće. - Hoćete jedno?

- Ne. I tako, niste je sinoć vidjeli?

May je odmahnula glavom, progutala gin, lupila se po prsima i zakašljala.

- Sad je bolje. Ne, nisam je vidjela. Donovan je pripalio cigaretu.

- Ubojica se može vratiti - rekao je, naginjući se naprijed da bi se zapiljio u May. - Može posjetiti i vas. Ako išta znate, bolje da istresete.

- Ali ja ništa ne znam.

- Zar niste nikoga vidjeli? Moglo je biti između jedan i dva sata.

May se zagledala u strop. Od para gina osjećala se omamljeno.

- Vratila sam se oko dva - rekla je. - Srela sam nekog tipa, no taj je mogao doći iz bilo kojeg apartmana.

- Nije važno odakle je došao. Kako je izgledao?

- Činilo se da je u žurbi. Gotovo me srušio. Bio je visok, tamnoput i zgodan. Mislila sam da bi možda volio nešto popiti. - Pogledala je Donovana nakratko ispod oka. - Znate kako je...

- Nije važno ni to - rekao je Donovan kratko. - Kako je bio odjeven?

- Imao je na sebi svijetlosivo odijelo i sivi šešir.

- Biste li ga prepoznali?

- Mislim da da, ali nije izgledao kao ubojica.

- Nikad ne izgledaju. Koliko bi star bio?

- Oko trideset.

Donovan je napravio grimasu. Prisjetio se kako mu je čistačica rekla da se Fay specijalizirala za stare tipove.

- Možete li mi reći još išta o njemu?

- Dakle, pozvala sam ga do dođe na piće, a on je rekao da je u žurbi. Gurnuo me u stranu i istrčao na ulicu.

- Je li djelovao zbunjeno?

- Nisam opazila. Naprosto se činilo da je u paklenskoj žurbi.

- Je li vani imao automobil? May je odmahnula glavom.

- Nitko nikad ne parkira vani. Ako imaju kola, ostavljaju ih na parkiralištu dolje niz ulicu. Donovan je stao na noge.

- Okej. Držite oči otvorene, i ako tog tipa ponovno vidite, zovite centralu. Jeste razumjeli?

Bilo je upravo prošlo deset sati kad je Donovan ponovno ušetao u Fayinu dnevnu sobu.

Doktor Summerfield je otišao. Adams je sjedio u naslonjaču, s cigaretom među tankim usnicama, zatvorenih očiju. Fletcher i Holtby su radili u spavaonici.

- Dakle, što ste dobili? - upitao je Adams, otvarajući oči. Donovan je morao uložiti napor da bi potisnuo svoje oduševljenje.

- Opis tipa koji je to mogao učiniti - rekao je. - Viđen je kako napušta zgradu oko dva sata, i bio je u žurbi.

- Mnogi bi momci bili u žurbi da napuste ovu rupu - rekao je Adams.

- Provjerio sam. Ni jedna od cura nije imala sinoć tipa koji bi odgovarao opisu ovoga. To mora značiti da je došao u goste do Carsonove. Doktor je rekao kad je umrla?

- Oko jedan i pol.

- Tada je on to mogao učiniti.

- Ne znači. Mogao se popeti ovamo, zateći je mrtvu i otići u žurbi.

Tihi zujavi zvuk natjerao je oba čovjeka da podignu pogled. Dolazio je od telefonskog zvonca. Donovan je prišao do zvonca i zagledao se u njega.

- Vidi ovo: netko je ušutkao zvono. Adams je podigao slušalicu.

Donovan se okrenuo da ga promotri. Vidio je kako se Adams namrštio, i tada rekao: - Ovdje poručnik Adams, gradska policija. Tko ste vi?

Donovan je čuo kako je škljocnulo na liniji, a Adams je spustio slušalicu sliježući ramenima.

- Jedan od njenih mužjaka, pretpostavljam - rekao je Adams. - Taj se sigurno u žurbi skinuo s linije. Donovan je zgrabio slušalicu, nazvao telefonisticu i rekao užurbano: - Ovdje policija. Slijedite poziv i ščepajte ga. Adams je gledao u nj s neodobravanjem u očima.

- U čemu je ideja? Ne zamišljate valjda da će ubojica nazvati ovaj broj, je li?

- Želim znati tko je zvao - rekao je Donovan tvrdoglavo. Ubacila se telefonistica. - Poziv je došao iz Eastern National Banka, iz javne govornice.

- Hvala, seko - rekao je Donovan i prekinuo. Vratio se do telefonskog zvonca.

- Je li ona prigušila zvonce, ili ubojica? - rekao je. Podigavši glas, Adams je zazvao Fletchera.

- Jeste li ispitali telefonsko zvonce u vezi otisaka? - upitao je kad je Fletcher došao na vrata.

- Jeee. Čisto je.

- Niste li vidjeli da je zvono prigušeno?

- Sigurno, ali nisam o tome razmišljao.

- I ne biste - rekao je Adams zgađeno. - Uopće nema otisaka?

Fletcher odmahnu glavom.

- Čini se kao da je to napravio ubojica - reče Donovan. - Ona bi ostavila otisak.

Adams je mahnuo Fletcheru da se udalji.

- Bolje otkrijte je li tko u toku noći čuo zvonce.

- Idem dolje do banke - reče Donovan. - Želim otkriti je li netko opazio ovog koji je nazvao.

- Za kog đavola to?

- Cura nije obrađivala ulice. Imala je stalne. Tipove koji su je preporučivali. Želim razgovarati s toliko njih, koliko ih god mogu naći. Jedan od njih može biti momak u sivom odijelu.

Adams je slegnuo ramenima.

- Okej, mogli biste i gluplje.

Donovan je požurio iz sobe. Dok je trčao niza stepenice, mislio je kako je napokon dobio šansu. To je sve što je tražio. S malo sreće, mogao bi prokljuviti ovaj slučaj, i onda pljunuti Adamsu u desno oko.

III

Policijski komesar Paul Howard sjedio je za svojim velikim mahagonijskim stolom, s cigarom među snažnim bijelim zubima, sa zabrinutim ogrubjelim licem tvrdih crta. Howardu je bila pedeset i jedna. Bio je ambiciozan čovjek koji se naporno uspinjao političkom ljestvicom, nadajući se da će uskoro postati sudac a kasnije i senator. Bio je u dobrim odnosima s političkom mašinerijom, voljan da radi kako mu se kaže, pod uvjetom da dobije adekvatnu nagradu. Bio je u dobrom položaju da čini usluge, a stekao je i priličan imetak od dodatka što ga je dobivao zato što bi prižmirio na korupciju i kriminalno mešetarenje koje je obilato cvalo za čitave sadašnje uprave.

U naslonjaču kraj prozora sjedio je s ispruženim nogama policijski kapetan Joe Motley; među prstima mu je bila cigara, a mlohavo, grimizom procvjetale lice bilo mu je bez izraza.

Motley je bio Howardov šurjak, i to je bio jedini razlog zbog kojeg je ostao policijski kapetan.

Kad je Howard prvi put preuzeo ured, Motley je shvatio da je njegov vlastiti posao u pogibelji. Motleyja nije zanimala policijska služba. Bio je čovjek od trka, no njegov je položaj bio koristan i on ga nije imao namjeru izgubiti. Znao je prosuđivati naravi, i zato mu nije trebalo dugo da otkrije Howardovu slabost prema mladim, privlačnim djevojkama.

Gloria, Motleyjeva mlađa sestra, bila je mlada i više nego privlačna. Motley je imao vrlo malo muke da je uvjeri da pokaže svoje čari pred Howardom.

U roku od mjesec dana Howard se njome oženio, shvativši kad je već bilo prekasno da je policijski kapetan kojeg se želio otarasiti sada postao njegov šurjak. Od tog časa dalje Motley je bio neprikosnoven. Howard je brzo otkrio da, ako Motleyja podvrgne bilo kakvoj vrsti pritiska, momentalno dobiva izgon iz ženine sobe. Tako dugo dok pušta kapetana na miru, Gloria izvršava svoje bračne dužnosti. Lud za tom živahnom, krasnom curom, on se već pomirio sa svojim položajem i krenuo linijom najmanjeg otpora.

Adams, koji je sjedio nasuprot komesaru, bio je svjestan tih činjenica. Znao je da je Motley neupotrebljiv kao policijski kapetan, i znao je, ako Motley ode, da će on biti automatski izabran da ga nadomjesti. Sad će već biti mjeseci kako čeka na priliku da se otarasi i njega i Donovana. Otkrio je ipak da bi bila potrebna prvorazredna politička eksplozija da otpuhne Motleya iz službe, pa je čak i sada, dok je slušao Howarda kako govori, njegov mozak pokušavao otkriti način kako da iskoristi smrt Fay Carson kao iskru koja će pokrenuti eksploziju.

- Želim da se to raspetlja, i to da se raspetlja brzo! - govorio je Howard svojim mekim ljutitim glasom. Pogledao je poprijeko Motleyja. - Daj svakog čovjeka da radi na tome! Moramo uloviti tog ubojicu! Kuća puna prostitutki! A

rekao si mi da u gradu nema telefonskog bordela! Motley se nasmiješio, pokazujući od duhana požutjele zube.

- Uvijek postoje takvi bordeli - rekao je. - Mi ih zatvaramo, a oni ih opet otvaraju.

- Zašto niste taj zatvorili? - zahtijevao je Howard odgovor. Motley je buljio u njega:

- Znaš zašto, je l' da? To je jedna od O'Brienovih kuća. Howard je pocrvenio, pa problijedio. Brzo je pogledao Adamsa, koji je zurio dolje na blistavo uglačane cipele, s potpuno praznim licem. Howard se umirio: ili Adams nije čuo Motleyjevu opasku, ili mu O'Brienovo ime ništa ne znači. Međutim je O'Brienovo ime Adamsu značilo prilično mnogo. Znao je da je taj O'Brien novac koji stoji iza stranke. Znao je da je on gazda partijske mašinerije. Osjetio je kako su mu žmarci potekli uz kičmu. To bi moglo biti to. Znači, O'Brien je vlasnik kuće u Aveniji Lessington 25. Tu je skandal koji lovi već mjesecima. Ako uspije navući Motleyja u klopku da proda O'Briena, doći će do eksplozije na koju čeka da je pokrene.

Samo je nekoliko službenika uprave na visokim položajima znalo da O'Brien stoji iza stranke. Nije se pretpostavljalo da to Adams zna, no nije bilo mnogo toga u vezi sa strankom što on nije doznao.

Howard je osjetio kako mu se sputavajuće uže gnjeva steže oko prsiju. Taj debeli, lajavi bilmez mora da je lud kad je pred Adamsom ispalio takvu stvar o O'Brienu. Ponovno je pogledao Adamsa. Ne, ovaj nije znao za O'Briena. Primjedba mu je prošla mimo ušiju. Adams je dobar policijski službenik, no to je sve. Zanima ga samo njegov posao: politika za njega ne znači ništa.

Howard nije imao pojma da O'Brien posjeduje Aveniju Lessington 25, i zgromilo ga je kad je to čuo. Ako to štampa otkrije, reperkusije bi mogle vrlo lako izbaciti upravu iz fotelja.

Bilo je bitno da se to ubojstvo raščisti brzo koliko je god moguće, i da se uhvati ubojica.

- Kako ste daleko do sada došli? - upitao je Motleyja. Motley je indiferentno mahnuo rukom prema Adamsu.

- On je o tome preuzeo brigu. Znaš, Paul, praviš đavolsku strku oko ubojstva te žene. A koga i tako briga?

- Bit će tebe kad vidiš štampu sutra ujutro - rekao je Howard smrknuto. - Ima li već kakvih niti? - prebacio se na Adamsa.

- Imamo opis tipa koji je to mogao učiniti - rekao je Adams. -Sada na tome radi Donovan.

- Donovan? Vi biste trebali raditi na tome - rekao je Howard silovito. - Donovan..! - Zaustavio se ne dovršivši, namrgodno se zapiljio u stol i zatim slegnuo ramenima. Motley ga je promatrao prikrivajući smiješak. Donovan je bio Motleyjev specijalni ljubimac. Howard i Motley su se već sukobili oko njega, i Adams je to znao. Znao je također i to da je Gloria poslužila da se

Donovan spasi od povratka na pločnik, i da nije vjerojatno da će Howard ponovno početi natezanje oko Donovana, osim ako na to ne bude prisiljen.

- Donovan je dobar dečko - rekao je Motley tapšući se po trbuhu. Iako mu je bilo samo trideset i osam, nedostatak tjelovježbe, teško lokanje i obilno obžderavanje proširili su mu figuru, čineći ga na izgled mnogo starijim negoli je uistinu bio. - Nemamo često slučaj umorstva, a ovo može biti Donovanova šansa. Želim da se ponovno učvrsti. Štampa ga kljuca već mjesecima. Vrijeme je da dobije priliku kako bi im svima pokazao što može učiniti.

- Ovo nije jednočlana policijska služba - rekao je Howard, s mukom svladavajući bijes. - Želim svakog čovjeka da radi na tome. Moramo ščepati tog ubojicu, Joe.

- Sigurno, sigurno - reče Motley ravnodušno. Polako se postavio na noge. - No dobro, žurim. Večeras idem u klub, a moram se i oštrigati. Gloria veli da će biti na plesu. Dolaziš?

- Imamo umorstvo na vratu, Joe. Motley se zapilji u njega.

- I onda? To ne znači da ti i ja ne možemo otići na ples, je li tako? Za kog đavla imamo Adamsa? On će preuzeti brigu o tome.

- Ti idi. A ja imam posla - reče Howard odsječno.

- Gloriji se to neće dopasti. Ona se uzda u tebe.

Howard je počeo nešto izgovarati, ali' se onda zaustavio. Da prikrije smetenost, prignječio je cigaru koja je tek napola dogorjela.

- Ovisi o tebi, naravno - nastavi Motley.

- No dobro, vidjet ću kako se stvari razvijaju. Možda kasnije dođem baciti pogled.

- Kako izvolite - reče Motley. - Ali nema smisla puštati sve te mlade odrpance da se tuku za nju. Znaš na što je to nalik kad ode sama na ples. Ja imam svoju mica-macu na koju moram paziti.

Adams, koji je sve vrijeme slušao i gledao, opazio je kako se Howardovo lice ukrutilo, i znao je da ga je Motley pogodio gdje boli.

Budala, pomislio je prezrivo. Kakva je ovca prema ženi! Ukočio se od straha da bi kakav mladi snagator mogao pokušati nešto dok on ne gleda. Kad bih bio rob kao što je on toj maloj droci, ja bih se ustrijelio!

Kad je Motley otišao, Howard je skrenuo pažnju na Adamsa. Došlo mu je do svijesti da je Adams čuo mnogo više no što je njemu bilo stalo da dozna, i zbog toga je planuo očima na Adamsa.

No poručnik je izgledao kao da je ili usnio ili su mu misli milje daleko; njegov je potpuni nedostatak interesa ponešto razuvjerio Howarda.

- Što radite u vezi ubojstva, Adams?

Adams se promišljeno trgnuo, žmirnuo na komesara, i tek mu je tada na lice došao pozorni izraz.

- Slijedim uobičajenu proceduru, sir. Imate moj izvještaj na stolu. Ne postoje niti. Imamo opis čovjeka za kojeg vjerujemo da je svratio do njenog apartmana otprilike u vrijeme kad je umrla. Donovan radi u tom smjeru.

Ubojstvo prostitutke je uvijek tvrd orah. Izgleda kao da nije bilo motiva. Ništa nije odneseno.

- Kakve su šanse da razmrsimo taj slučaj na brzinu? - upita Howard, naginjući se preko stola i zagledajući u Adamsa. Adams odmahnu glavom.

- Ne bih na to računao, sir. Tip može biti udaren. Ako to ne napravi ponovno, nemamo dobre šanse. Mogla ga je pokušati ucijeniti, i on ju je ubio da joj začepi usta. Pretražili smo apartman skroz naskroz: nije bilo ničega što bi nam kazalo da je skupljala materijal za ucjenu, no može negdje imati bankovni pretinac.

- Mislite li da je to bio luđak? - upitao je Howard. Adams je odmahnuo glavom.

- Mislim da ne. Luđaci ih obavezno zadave i onda raspore. Probodena je. Doktor misli da je mogla poznavati tipa zato što je probodena sprijeda. Morala ga je vidjeti, pa ipak nije kriknula. U najmanju ruku, nitko nije ništa čuo.

Howard je probrao još jednu cigaru, odgrizao joj kraj i ljutito pljunuo u košaru za smeće.

- Moramo brzo dobiti tog ubojicu. Donovan je okej za rutinske stvari, no rad na brzinu mu nije jaka točka. Uzdam se u vas da razriješite taj slučaj, Adams. Pokrenite vlastitu istragu. Vrlo važno što Motley i Donovan rade. Dajte se za ubojicom i ščepajte ga.

Tu mogu doskoro biti neke promjene, i ako razriješite ovo, možete sebi učiniti prilično dobra. Dva su se čovjeka pogledala.

Adamsovo je tanko, stisnuto lice bilo bez izraza, no u sebi je doživljavao erupciju trijumfa.

- Kapetan će znati na čemu sam, sir - rekao je. - Mogao bi me blokirati.

- Reći ću mu da radite za mene - rekao je Howard. - Imate od mene naređenje da istražite organiziranost bluda u gradu, i da dostavite izvještaj. Trebao bi mi izvještaj i tako i tako. Nabavite nekoga tko će se baviti hodanjem; vi se koncentrirajte na ubojstvo. Pobrinut ću se da dobijete duplikate svih izvještaja koje pošalje Donovan. A sada, gibajte: hoću akciju.

- I dobit ćete je - odgovorio je Adams i izišao iz sobe. Howard je nekoliko trenutaka sjedio zureći u podložak od bugačice, a onda ustao, otišao do vrata i napola ih otvorio.

- Idem prijeko do gradske vijećnice - rekao je tajnici. -Vraćam se za sat.

Zatvorio je vrata, stavio šešir na glavu, prešao sobu do izlaza što je vodio na privatne stepenice i požurio niz njih na ulicu.

GLAVA 2

Za posljednje tri godine, Sean O'Brien je bio tajni politički šef iza leđa sadašnje uprave. Preuzeo je stvar kad je stranka bila u teškoj nevolji i svojim joj golemim financijskim kapacitetom ubrizgao u žile novi život.

Ed Fabian, debeli, žovijalni, nedaroviti političar, bio je vođa stranke kad su se na sceni pojavili O'Brien i njegovi milijuni. Prihvatio je njegovu ponuđenu financijsku pomoć ne pitajući odakle je novac došao niti kada će trebati otplatiti posljednju ratu.

Činjenica da je O'Brien inzistirao na potpunoj anonimnosti trebala je pobuditi Fabianovu sumnju, no on je morao smoći novaca da održi stranku na životu, tako da nije sebi mogao priuštiti da bude znatiželjan.

Sad je Fabian otkrivao da je samo marioneta, no u međuvremenu je ostario pa izgubio i one borbene kvalitete što ih je možda imao. Sve dok mu se pripisivalo da vodi stranku, bio je zadovoljan da dobiva naređenja od O'Briena. Ljuto bi ga uzdrmalo da je znao kako je O'Brien stekao svoje milijune na internacionalnom prometu droge velikog razmjera. Organizacija što ju je u tu svrhu izgradio bila je na koncu razbijena. On je uvijek vjerovao da treba biti neviđeni, nepoznati vođa, i dok su ljudi koji su radili za njega izdržavali duge vremenske kazne po francuskim zatvorima, njemu je uspjelo pobjeći iz te zemlje, pri čemu je sa sobom odnio i svoje milijune.

Došao je u Flint City, Kalifornija, da se odmori od napora i uživa u svom novcu. Vrlo mu je brzo dodijao neaktivni život, i zato se odlučio ubaciti u politiku. Proučio je političku strukturu u gradu, izabrao Fabianovu partiju kao najslabiju kariku, utrpao se u nju i kupio kontrolni paket dionica. Usprkos svojoj velikoj brizi da ostane anoniman za vrijeme mešetarenja drogom, nije mogao izbjeći doticaj s nekolicinom švercera, i jedan je od njih, koji sada izdržava dvadeset godina tamnice, ipak progovorio.

Policija je od njega dobila samo nejasan opis O'Briena, no ovaj je znao da ga još i sad love. Publicitet bilo koje vrste bio bi mu opasan. Slučajnu fotografiju u lokalnom tisku mogao bi vidjeti kakav budni službenik odjela za narkotike, i O'Brien bi se zatekao s dvadeset godina tamnice obješenih o vrat. Ipak, nakon tri godine sigurnosti, nije bio previše zabrinut zbog svoje situacije. Uvijek je izbjegavao svjetla pozornice, uvijek je preferirao da živi tiho i ne miješa se s ljudima. Zabavljalo ga je da upravlja aktivnostima toga grada u procvatu, kao što ga je zabavljala i misao da birači nemaju ni pojma da je on čovjek koji vuče konce i do neke mjere usmjeruje njihove živote.

Imao je veliku, luksuznu kuću s verandama, zajedno s tri jutra ukrasnih vrtova što su tekli do rijeke. Zemljište je bilo zaklonjeno visokim zidovima, i bilo je nemoguće čak i najznatiželjnijem prolazniku vidjeti što se iza njih zbiva.

Policijskom komesaru Howardu trebalo je dvadeset minuta brze vožnje da stigne do O'Brienove kuće. Dok je vozio uz dugački, vijugavi prilaz,

opkoljen s obje strane velikim gredicama dalija veselih boja, mogao je vidjeti regimentu kineskih vrtlara kako rade da bi taj prostrani i lijepi vrt održali besprijekornim.

Ali tog jutra Howarda nije zanimao vrt. Znao je da nije pametno svratiti do O'Briena. Naziruć da ima nešto mutno u načinu na koji je O'Brien stekao svoj novac, Howard je pazio da mu se ime ne poveže suviše blisko s O'Brienovim, pa ako bi se morao s njim susresti, osigurao bi da i drugi članovi stranke budu nazočni. No ovog je jutra morao s njim razgovarati nasamo, a znao je da je mnogo opasnije reći to što ima posredstvom otvorene telefonske linije. Zaustavio se pokraj glavnog ulaza, izišao iz automobila, požurio preko velike ostakljene verande i pozvonio na zvonce. Vrata je otvorio O'Brienov čovjek, Sullivan, kao trupina velik bivši profesionalni boksač, odjeven u bijeli sako i dobro izglačane crne hlače. Sullivanove su oči pokazale iznenađenje kad je ugledao Howarda.

- Mister O'Brien kod kuće? - upitao je Howard.

- Svakako, - odgovorio je Sullivan zakoračivši u stranu - ali baš sada ima posla.

Kad je ušao u predvorje, Howard je čuo neku ženu kako pjeva negdje u kući, i u prvi tren pomislio da O'Brien ima uključen radio. Čisti je sopran imao visoku kvalitetu. Čak je i Howard, koji nije cijenio glazbu, shvatio da taj glas nije nipošto običan.

- Recite mu da je važno.

- Bolje mu sami recite - rekao je Sullivan. - Moj život ne vrijedi toliko da bih smio prekinuti tu kokoš u vrištanju.

Mahnuo je prema hodniku što je vodio do glavnog salona. - Samo naprijed i izvolite.

Howard je brzo zakoračao niz hodnik i zaustavio se u otvorenom dovratku što je vodio do salona. O'Brien se omlitavio u naslonjaču, s rukama prekriženim na prsima i zatvorenih očiju.

Za velikim glasovirom kraj otvorenih dvokrilnih prozora sjedila je visoka paučinasta djevojka. Bila je zgromljujuće lijepa; plavuša s velikim zelenim očima, lijepo oblikovanim nosom, visokim ličnim kostima i velikim senzualnim ustima. Nosila je bijeli kašmirski džemper i crno-bijelo karirane džinsice.

Pjevala je nekakvu sopransku ariju koja je Howardu bila neodređeno poznata. Glas joj je bio gladak poput vrhnja i pun boje.

Zastao je nepomičan, promatrajući je i osjećajući kako mu se ubrzava puls. Sve dosad je uvijek zamišljao Gloriju kao najljepšu djevojku u gradu, ali je sad morao priznati da ju je ova cura dobrano potukla. Figura joj je, također, bila senzacionalna. To je sasvim slično O'Brienu da nađe takvu ljepoticu, pomislio je zavidno.

Djevojka ga je uhvatila pogledom dok je stajao u vratima. Glas joj se uspinjao bez napora, i upravo je trebala udariti visoku notu kad su im se srele

oči. Počela je, ali joj se glas otkotrljao, a ruke skliznule s klavijature. O'Brien je otvorio oči, mršteći se.

- Što k vragu.. ? - započeo je, pogledavši je preko sobe, no zatim je brzo pošao slijedom njenih zagledanih očiju i sad je bio njegov red da se zapilji u Howarda.

- Žao mi je što prekidam - rekao je Howard, napredujući u sobu. - Htio bih riječ-dvije s vama.

O'Brien se digao na noge. Nije pokazao iznenađenje što vidi Howarda, iako je ovaj znao da mora biti iznenađen.

- Niste se trebali pokazati dok ona ne dovrši - rekao je, prilazeći da bi se rukovao. - Ništa zato. Muzika nikad nije bila vaša jaka točka, je li, komesaru? Želio bih da upoznate miss Dorman, moju buduću ženu.

Djevojka je ustala i prišla. Njezine bujne, obilno našminkane usne razdvojile su se u smiješak, no oči su joj bile na oprezu. Howarda je zbunila pomisao da ga se ona boji.

- Vaša buduća žena? - ponovio je začuđeno. - Mislim, nisam znao. Čestitam vam. - Prihvatio je njenu mršavu, hladnu ruku dok se smješkao O'Brienu. - Dobar posao! Počeo sam se pitati hoćete li čitavog života ostati neženja.

- Nije mi se žurilo - odgovorio je O'Brien stavljajući ruku oko djevojčina struka. - Vrijedna je čekanja, zar ne? Gilda, ovo je policijski komesar Howard. On je vrlo značajna osoba, i želio bih da budete veliki prijatelji.

Gilda je rekla: - Znaš, Sean, da su svi tvoji prijatelji odsad i moji.

O'Brien se nasmijao.

- To zvuči fino, ali me nećeš preći. Vidio sam na koji si način gledala neke od mojih takozvanih prijatelja. No svejedno, budi dobra prema ovome momku. Sviđa mi se. - Pogledao je Howarda.

- Jedno piće, komesaru?

- Mislim... - Howard je bacio pogled na Gildu pa na O'Briena. - Ima jedna mala poslovna stvar...

- Sad ćete je zaista natjerati da vas zavoli - rekao je O'Brien sliježući ramenima. - Jesi čula, dušo? Poslovi...

- To mi je mig da se pokupim - rekla je Gilda odmičući se od O'Brienove ruke koja ju je obujmila. - Ne budi predugačak, Sean.

Dobacila je Howardu brz ispitivački pogled kad mu se nasmiješila. Potom je izišla iz sobe.

Howard ju je slijedio očima i ponovno je osjetio kako mu se puls ubrzava od oblina što ih je mogao nazrijeti pod džemperom i hlačama.

- Kakva mačkica, ha? - reče O'Brien koji nije ništa propustio. Znao je za Howardovu slabost prema lijepim mladim ženama.

- A kakav glas! - Otišao je do ormarića s pićem i stao miješati dva viskija sa sodom. - Vjerovali ili ne, našao sam je u noćnom klubu kako pjeva swing! Čim sam čuo kvalitetu njena glasa, uvjerio sam je da se treba prihvatiti

ozbiljnog posla. Sad je na Mozartu. Francelli ju je čuo, i lud je za njom. Veli da će za nekoliko godina biti u Metropolitanu. Howard je uzeo viski koji mu je O'Brien ponudio i zatim sjeo. Podigao je pogled na O'Briena.

Privlačan tip, pomislio je. Ne može biti mnogo stariji od četrdest, a mora da vrijedi deset milijuna, ako uopće vrijedi. O'Brien je izgledao lijepo na svoj mračni, upadljivi način. Obrve su mu bile iskošene na gore, a fini mu je, kao olovkom izvučeni crni brčić, davao sotonski izgled.

- Što vas grize, komesaru? - upitao je, sjedeći na osloncu fotelje i njišući skupo odjevenu nogu.

- Znate išta o Aveniji Lessington 25? - upitao je Howard. O'Brienova se desna obrva podigla.

- Zašto?

- Čuo sam da ste vlasnik te kuće.

- I onda?

- Ondje je sinoć ubijena kolgerla, a još su četiri stana u toj kući zaposjele njene kolegice.

O'Brien je otpio iz čaše, sjeo i pripalio cigaretu. Lice mu je bilo bezizražajno, no Howard ga je poznavao dovoljno dobro da bi znao kako mu mozak sada ubrzano radi.

- Nemate o čemu brinuti - rekao je O'Brien napokon. - Ja ću to srediti. Tko je cura?

- Nazivala se Fay Carson.

O'Brienovo je lice ostalo bez izraza, no oči su mu se na trenutak suzile, a to je bio mig dovoljno jasan da bi Howardu kazao kako je informacija šokirala sugovornika.

- Štampa već zna? Howard je odmahnuo glavom.

- Morat ćemo im to dati za sat ili tako nešto. Pomislio sam da bi bilo bolje najprije s vama izmijeniti riječ-dvije. To se može izroditi u nešto gadno.

- Kako ste znali da kuća pripada meni?

Dakle, ne niječe to. Howardu je zatreptalo srce. Nadao se da se to Motley samo puše.

- Motley mi je rekao.

- Taj malo puno priča - rekao je O'Brien. Protrljao je vilicu i zagledao se u tepih.

- Može li se vlasništvo kuće povezati s vama? - upitao je Howard tiho.

- Moglo bi biti. Kupio ju je moj advokat, no ako netko kopa dovoljno duboko, trag može dovesti do mene. Da promislim trenutak.

Howard je potegao dugački gutljaj iz čaše. Osjetio je da mu treba nekakav stimulans. Sve je vrijeme imao nekakav nelagodan dojam da je O'Brien mutan. Pojavio se ni otkud; nitko nikad nije čuo za njega, pa ipak je imao milijune. A sada mirno priznaje da posjeduje telefonski bordel.

- Jeste li znali što su te žene? - upitao je Howard. O'Brien mu se namrštio.

- Naravno. Negdje su morale živjeti, a osim toga, plaćale su vraški dobro. - Ustao je na noge, prešao do telefona i zavrtio broj. Nakon trenutka odlaganja, rekao je u mikrofon: -Je li tamo Tux? - Pričekao je, a potom nastavio: - Tux? Imam posao za tebe, i brzo pojuri. Pođi smjesta do Avenije Lessington 25 i počisti sve droce van, sve što ih nađeš tamo. Bacaj ih van. Ima ih četiri. Kad ih počistiš, trpaj četiri face u apartmane. Nije me briga tko su i što su, samo da izgledaju pristojno: stare cure bi sasvim odgovarale. Netko iz klape sigurno ima pristojne rođake. Hoću da je posao gotov za dva sata. Jasno? - Bacio je slušalicu natrag na vilicu, prešao sobu i ponovno sjeo. - Dakle, o tome smo se pobrinuli. Kada dođu vaši novinski orlovi, zateći će kuću tako pristojnu da će poskidati šešire i otrti cipele.

Howard je nelagodno zurio u njega. Ovo je bilo previše glatko; previše toga gangsterskog.

- To je rješenje sasvim izvan mog svijeta. Ne bi mi palo na pamet da učinim nešto takvo - rekao je polako.

O'Brien je slegnuo ramenima.

- Pretpostavljam da imate druge stvari o kojima treba razmišljati. Ja sam se specijalizirao za držanje izvan gužve. -Posegnuo je za cigarom, ubacio jednu Howardu u krilo a drugu pripalio za sebe. - A sad mi pričajte o curi. Tko ju je ubio?

- Ne znamo. Ubojica nije ostavio nikakvu nit, no ona ga je morala poznavati. Probodena je sprijeda šilom za led, a nitko je nije čuo da je kriknula.

- Sinoć, rekoste? Bjesnila je paklena grmljavina, zar ne? Bi li je čuli da je kriknula?

Howard je zaboravio na nevrijeme, i zato je sad ljutito zagrizao usnicu.

- To je u redu. Mogli su je i ne čuti.

- Tko vodi istragu?

- Donovan, no rekao sam Adamsu da radi sa strane. Donovan ima opis tipa koji je to mogao učiniti. O'Brien je ustao i pomakao se do ormarića s pićem. Howard nije bio siguran, no stekao je nejasan dojam da je O'Brien naglo postao napet.

- Kakav je opis?

- Nema mnogo: mladolik, oko trideset tri, visok crn i pristao. Nosi svijetlosivo odijelo i odgovarajući šešir.

- Hmmm, to neće mnogo pomoći, ha? - rekao je O'Brien donoseći još dva pića na stolić.

- Bolje to nego ništa - odgovorio je Howard uzimajući piće. -Takav slučaj je uvijek teško razmrsiti. Obično nema motiva. O'Brien je ponovno sjeo.

- To može dati izgovor Burtu da počne s gužvom. Jeste li već razgovarali s Fabianom?

- Ne još. Ali na koncu, ni on ne može ništa učiniti. Sve je na meni. Ako brzo nađem ubojicu, može s nama biti sve u redu. Ono što me muči, to je što sam čuo da je kuća telefonski bordel.

O'Brien se nasmiješio.

- No dobro, o tome ću se ja pobrinuti za vas, možete se dakle opustiti.

- Da - reče Howard nelagodno. - Ima li još koji telefonski bordel u gradu, a koji pripada vama?

- Može biti - odvrati O'Brien bezbrižno. - Vlasnik sam mnogo nekretnina. Može biti.

- Imam dojam da Burt zna koješta o vama. Bilo bi gadno za sve nas ako otkrije te vaše telefonske bordele.

- Hvala vam što ste me podsjetili - rekao je O'Brien smiješeći se. - Jasna mi je situacija kao i vama. - Stao je na noge. -Dobro, komesaru, ne bih vas želio požurivati da odete, no jutros imam obaviti brdo stvari. Držite me u toku. Volio bih imati kopiju svih izvještaja oko tog ubojstva. I želim ih brzo. Dajte neka mi ih netko donosi čim se otipkaju, hoćete li? Howard je oklijevao.

- Ne mislim da bi naši izvještaji smjeli napustiti centralu: to bi bilo protivno pravilima. A pretpostavimo da vas osobno držim u toku?

O'Brienov je pogled otvrdnuo, iako se nastavio smiješiti.

- Želim izvještaje, komesaru - rekao je tiho. Howard je napravio kratku gestu rukama.

- U redu je. Pobrinut ću se da ih dobijete.

- Hvala vam. Bolje da progovorite riječ s Fabianom. Upozorite ga da je gotovo sigurno da će Burt nešto početi. Ne može toga biti mnogo ako brzo pronađete ubojicu. A o curi skrešite pred štampom. Ona može biti i hostesa u noćnom klubu.

- Da.

Howard je s O'Brienom odšetao do ulaznih vrata.

- Zar je Donovan tako dobar tip da ste mu dali taj slučaj? -upitao je O'Brien dok je otvarao vrata.

- I Adams na njemu radi.

- A, da... Adams. To je bistar pajkan. Do viđenja, komesaru, i hvala što ste svratili, i dajte da dođem do tih izvještaja. O'Brien je zastao u ulazu, promatrajući Howarda dok se nije odvezao, a zatim je polako zatvorio vrata i ostao tako nepomičan zamišljena lica.

Gilda, skrivena iza poluotvorenih vrata O'Brienova studija, osjetila je kako je kroz nju prošla sitna studen straha od krutog, ružnog izraza O'Brienovih usta.

II

Detektiv Dave Duncan zalijepio je cigaretu na donju usnicu, strugnuvši upalio šibicu i spustio vrh cigarete u zaklon dlanova.

Pogledao, je preko stola narednika Donovana koji je dovršavao sendvič sa šunkom, s masivnom čeljusti koja se polako gibala dok je žvakao i licem natmurenim od razmišljanja.

Duncan je već dugo bio treći detektiv. Već je gotovo izgubio svaku nadu u unapređenje, no sad kad je bio dodijeljen Donovanu da radi s njim, opet se počeo nadati. Ne da je Donovana visoko odmjerio, no slučaj umorstva može dati momku šansu ako se ovaj posluži glavom.

- Stari se kune da je vodio registar - rekao je Duncan. -Kune se da je sinoć upisao sve automobile na parkiralištu, no knjiga je nestala.

Donovan lagano podrigne, privuče šalicu s kavom i pipkajući potraži cigaretu.

- Nije mogla ustati i odšetati - reče. - Mora negdje biti.

- Mogao ju je uzeti taj tip u sivom odijelu - odgovori Duncan.

- Ušao je u kiosk i dao se u priču sa starčekom. Mogao ju je uzeti, znajući da je njegov broj u knjizi.

Donovan je kimnuo.

- Jeee. Ako ju je uzeo, dosad je uništena. Taj tip u sivom odijelu izgleda kao da je čovo kojeg tražimo. - Izvukao je notes iz vanjskog džepa i razlistao stranice. - Da vidimo što imamo.

Sinoć, u devet manje deset, tip izlazi iz zelenog lincolna s nepoznatim brojem, u parkiralištu; veli službeniku ako je prijatelj doma, možda ostane čitavu noć. U deset i pol, on i ubijena žena uzimaju pred kućom taksi za Plavu ružu. Vozač je identificirao i njega i Carsonicu. Darcy i vratar u Plavoj ruži također su ga identificirali prema našem opisu. Darcy ga nije prije vidio. Ne misli da je obični hvatač droca. Carsonica nije dovodila klijente u Plavu ružu. Naš tip je morao biti nešto specijalno. Okej, oko dvanaest i trideset on i cura uzimaju taksi natrag do njenog stana. Vozač je siguran da je to naš momak. Prema doktoru, cura umire oko jedan i tridest. Naš momak biva viđen od te dame Christie kako napušta kuću: čini se kao da je u žurbi. Tada skreće prema parkiralištu. Službenik se sklonio u kiosk pred kišom. Naš mu se momak pridružuje i priča o nevremenu. Tada hoće otići, no službenik želi prekrižiti njegova kola u knjizi, ali je ne može naći. Pita ga za broj, a ovaj mu daje broj packarda koji je već nekoliko dana na parkiralištu i još je i sad ovdje. I sada, zašto bi dao krivi broj automobila da nije u gužvi? -Donovan je zatvorio notes i protjerao nokat palca preko crvenkastožutih brkova. - Nije to loš posao za jedan dan, Duncan. Kad bismo mogli naći tipa, imali bismo gotovo dosta o njemu da ga zakopamo.

- Prvo ga moramo naći - rekao je Duncan dovršavajući kavu i ustajući. - Imam ideju, naredniče; taj Darcy folira. Mislim da on zna tko je taj tip. Donovan je slegnuo ramenima.

- Ne znam. Djelovao je malo sklisko, no možda ima nešto svoje za sakriti - rekao je silazeći sa barske stolice. - Tipa poput Darcyja ne možemo natjerati da govori ako to ne želi. Ono što želim otkriti jest da li je naš momak bio stalna mušterija Carsonice ili je bio samo putnik-namjernik. Činjenica da ga je odvela u Plavu ružu nagoviješta kao da je bio redovita.

Ono što sada treba otkriti, to je tko su bili njeni prijatelji. Morala je poznavati paklenski mnogo tipova, no moralo je biti i nekoliko njih koje je poznavala bolje nego druge. Duncan ispusti čik na pod i nagazi ga.

- Kako da to učinimo? Darcy veli da ne zna tko su bili njeni prijatelji. Koga još da se pita?

- Idem pokušati kod tog gnjusa iz banke: onog uglađenog, debelog koji mi je izveo predstavu kako je nazivao ženu. Oko deset sati iz javne govornice bio je samo jedan poziv, i taj je išao u stan Carsonice. Debeli je gnjus rekao da su se neka cura i postariji tip poslužili govornicom, a također i on. Dakle, lagao je; i tako, pođimo popričati s njim.

- Banka je zatvorena - reče Duncan.

- Možda će noćni čuvar znati njegovu adresu - odgovori Donovan. - Haj'mo da vidimo.

Ali noćni čuvar nije znao Parkerovu adresu. Nije znao čak ni Parkera.

- Svi oni odu dok ja preuzmem - objasnio je. - Žalim, naredniče, morat ćete pričekati do sutra.

- Dajte mi direktorovu adresu - rekao je Donovan kratko. Ovo je hitno.

- Nemam je - odvratio je noćni čuvar. - Ako želim kojeg od službenika, moram doći u vezu s misterom Hollandom: on je glavni blagajnik.

- No dobro - rekao je Donovan nestrpljivo. - Dajte nam njegovu adresu, ali žurno, može li? U žurbi sam. Noćni je čuvar ispisao adresu na mrvici papira i dva su se detektiva vratila u kola.

- Uzet ću novine, - rekao je Donovan - čekaj sekundu. Kupio je dvoje novine od dječaka na uglu i vratio se do automobila.

- Evo ga u posljednjoj vijesti - rekao je i pročitao noticu. Nije osjetio nikakvo zadovoljstvo ugledavši otisnuto vlastito ime. Znao je, ako ovo brzo ne raspetlja, tisak će se okrenuti na njega.

U toku popodneva bio se vratio u stan Fay Carson da se sretne s predstavnicima tiska. Predviđajući od reportera najgore od najgorega, osjetio je olakšanje otkrivši da je kapetan Motley već stigao.

Bio je zbunjen i zaprepašten ne našavši ni traga kolgerlama. Čitava je kuća čudesno postala pristojna, i njuškali koliko im drago, reporteri nisu našli ništa po čemu bi mogli kopati. Išli su od stana do stana. Postarije žene koje su im otvarale vrata nisu ništa ni čule ni znale.

Reporteri su bili vrlo sumnjičavi jer su bili pozvani tako kasno, no Motleyjeve su ih glatke priče prevele žedne preko vode. Slušajući ga kako se ulaguje predstavnicima tiska, Donovan je bio zahvalan nebu što nije njega dopalo da s njima barata.

- Bit će to sutra ujutro lakat preko naslovne stranice - rekao je ulazeći u automobil pokraj Duncana.

- Jeee - odgovorio je Duncan i ispalio automobil s rubnika. Nije im trebalo dugo da pronađu ulicu.

- To je to, preko, tebi zdesna - rekao je Donovan. Zaustavili su se pokraj uredne, dobro održavane obiteljske katnice, pa izašli.

- Taj tip zna uzgajati ruže, je l' da? - reče Duncan koji je bio strastveni vrtlar. - Vidi prodavačicu ljubičica.

- Gdje to? - zabrunda Donovan zirkajući okolo.

- Nije važno, naredniče - reče Duncan, prikrivajući smiješak.

- Šteta što bolje ne održava tratinu. Podsjetilo me da moram podšišati svoju.

- Misli na posao! - zarežao je Donovan. Zabio je palac u dugme zvonca i tada, baš kad je htio ponovno pozvoniti, ulazna su se vrata otvorila. Prepoznao je visokog, pristalog tipa koji je otvorio vrata. Taj je sjedio odmah do Parkera u banci.

Izbezumljen je od straha, pomislio je Donovan sa sadističkom nasladom. Trebam samo pozvoniti pa da nasmrt preplašim svakoga u kući. Agresivno je izbacio svoju masivnu čeljust.

- Vi Holland? - zarežao je. Ken je nijemo kimnuo. Duncan ga je proučavao u nedoumici.

Izgleda kao da je orobio banku, i sad plijen drži u kući, pomislio je. Što je to do đavola s njim?

- Želim govoriti s Parkerom. Gdje stanuje? - zapitao je Donovan.

Ken je otvorio i zatvorio usta, no iz njih nije izišao niti zvuk. Ukočeno je zurio u Donovana.

- Gdje on stanuje? - ponovi Donovan podižući glas.

Ken je uložio napor, progutao i tada rekao: - Zašto, pa on je baš u prvoj ulici. Avenija Marshall 145. Duncan je izvadio notes i naškrabao adresu.

- Je li vam jutros rekao da će nazvati ženu iz javne govornice?

- zapitao je Donovan.

- Ne... nije rekao.

- Ali ste ga vidjeli kako ide do nje?

- Ovaj... da, da, jesam.

- U koliko je to sati bilo?

- Nisam vidio.

Donovan je planuo očima na njega i tada se zgađeno okrenuo Duncanu.

- Idemo; rasipamo vrijeme.

Zakoračao je niz stazu, trzajem otvorio vrtna vrata i prešao do automobila.

Duncan ga je slijedio. Na vratima se okrenuo da bi se osvrnuo. Ken je nepomično stajao u dovratku, zureći za njima. I tada je, videći da ga Duncan gleda, otkoračio i žurno zatvorio ulazna vrata.

GLAVA 3

Kad je automobil komesara Howarda nestao niz prilaznu stazu, Sean O'Brien je polako ušetao u dnevnu sobu i sjeo. Počekao je osluškujući, i za koji trenutak začuo korake. U sobu je ušla Gilda.

- O, dakle, otišao je - rekla je, ali namještena iznenađenost u njenom glasu nije mogla prevariti O'Briena.

- Da, otišao je - rekao je i, uhvativši je za ruku, povukao na naslon svoje stolice. Stavio joj je ruku oko struka i počeo je milovati po boku dok je odozdo gledao u nju.

Njezine su velike zelene mačje oči potamnile od tjeskobe.

- Što je htio, Sean? - upitala je. - Ili da ne pitam?

- To je prvi put da je uopće bio ovdje - odgovorio je O'Brien mršteći se. - On je bezveznjak. - Naslonio je glavu na Gildinu mišicu. - Donio je loše vijesti.

Osjetio je kako se ukrutila.

- Sjećaš li se Fay Carson? - nastavio je i podigao pogled na nju.

Njene su se fino oblikovane nosnice stegle, a pogled joj je otvrdnuo.

- Naravno da se sjećam. Što ona ima...?

- Tvoj brat i ona su bili ljubavnici, zar ne? Vidio je kako se trgnula.

- Ali, Sean, to je sad već stara priča. Zašto je izvlačiti? Naglo je ustao na noge i udaljio se od nje, s rukama na leđima; na licu mu je bio nepomičan, krut izraz.

- Možda i nije tako stara. Vidi, Gilda, prije nego još išta kažem o Johnnyju, želio bih da shvatiš svoj položaj. Ne moram ti reći da sam lud za tobom i da bih za tebe sve učinio. Imaj to uvijek na umu. Ti si jedina žena koju sam ikada volio. O, bilo je mnogo onih druge vrste, ali s tobom, s tobom je drukčije. Značiš mi više od bilo čega drugog u životu. Uskoro ćemo se vjenčati. Kao što znaš, ja imam kontrolu nad upravom ovoga grada. Važno mi je da i ostanem u kontroli. Politika je prljava igra, mala moja.

Svatko vreba da drugome prereže grkljan. Najbrži način da se poremeti politička mašinerija, to je da se iskopa skandal dovoljno velik da pokupi glavne naslove. Tada birači obrate pažnju. Jesi li razumjela?

Sjedila je na oslonu stolice s rukama čvrsto stisnutim među bedrima; bila je nepomična, blijeda i uplašena.

- Da, Sean, no kakve to veze ima s Johnnyjem? Okrenuo joj je lice.

- Rekao sam ti da je Howard donio loše vijesti. Sinoć je umorena Fay Carson.

Gilda je zatvorila oči. Nekontrolirani je drhtaj prošao kroz nju.

Dugi časak ni jedno od njih nije reklo ništa, tišinu je remetilo samo užurbano kucanje sata na okviru kamina. Tada je O'Brien progovorio: - Jesi li znala da se Johnny sinoć vratio? Jedan ga je od mojih ljudi vidio u Rajskom klubu. Jeste li se sreli?

Oklijevala je ne gledajući ga, i tada kimnula.

- Znala, sam da je u gradu - rekla je zureći u stisnute šake.

- Misliš li da ju je on ubio? - upitao je O'Brien tiho. Oči su joj se širile dok je podizala pogled.

- Naravno, ne! Kako si mogao i reći tako nešto? Njena je jarost bila sasvim neuvjerljiva. Pogledali su se, a onda je Gilda skrenula oči.

- Moramo biti iskreni jedno prema drugome, malena - rekao je O'Brien. - Znaš dobro kao i ja zašto sam te to pitao. Prije nego je otišao u bolnicu, prijetio je da će je ubiti. Nije bio vani ni nekoliko sati prije no što je ubijena. Moraš se suočiti s činjenicama.

Gilda je sjedila nepomično. Mogao je vidjeti kako se savladava da bi održala kontrolu nad sobom; prešao je do nje i obujmio je rukom.

- Sad samo mirno. To je nešto s čime se nećeš morati suočiti sama. Imaš mene. Nema mnogo toga što ja ne mogu srediti.

- On to nije učinio - rekla je bez intonacije. - Nikad ne bi učinio takvu užasnu stvar.

Poznavajući Johnnyja, O'Brien je pomislio da je to upravo ono što bi ovaj učinio.

- To je samo tvoje mišljenje - rekao je blago. - On je tvoj brat i ti ga voliš, ali moraš uzeti u obzir i što će drugi ljudi pomisliti. Stekao je vrlo gadnu reputaciju. Ponašao se vrlo gadno i...

- Velim ti da to nije učinio! - uskliknula je poskočivši i okrenuvši mu se licem. - Govoriš kao da imaš dokaze ... - Zastala je, dok joj je ruka krenula prema ustima. - Taj policajac ne misli da ih ima, zar ne? O'Brien je odmahnuo glavom.

- Ne zna on ni slova o Johnnyju.

Prešla je do prozora okrenuvši mu leđa. Promatrao ju je, proživljavajući pri tome osjećaj zadovoljstva što ga je u njemu uvijek budio pogled na njeno visoko, vitko, proporcionalno građeno tijelo.

- Zašto onda misliš da je Johnny to učinio? - upitala je.

- Vidi, to nas neće nikamo odvesti. On je sinoć bio u gradu, a ona je umorena. To je tako jednostavno.

- On to nije učinio! - rekla je žestoko, ne okrenuvši se.

- Jesi li ga vidjela sinoć?

- Ne. Telefonirao je.

- Zašto mi nisi rekla? Tek se tada okrenula.

- Trebalo je. Žao mi je, Sean, no on me zamolio da to ne učinim. Htio je novac. Rekao je da ide u New York. Polazila sam u Casino kad je nazvao. Rekla sam mu da ćemo se ondje sresti, i da ću imati novac za njega. Nije se pojavio. Mora da je dobio novac od nekog drugog.

- Je li ga dobio od Fay?

- Ne! - Oči su joj bljesnule. - Nije znao gdje stanuje, a ne bi ga od nje ni uzeo. Sinoć joj se nije ni približio.

- Nadam se da si u pravu - rekao je O'Brien trezveno. - I tako, nisi ga vidjela?

- Nisam.

Bio je i suviše pronicljiv a da mu na prvi pogled ne bi bilo jasno da laže. Vidjela ga je, i mora da je uvjerena koliko i on da je Johnny umorio Fay.

A to je onda ozbiljno. Ni po koju cijenu Johnny ne smije doći policiji u ruke. Mora s tom situacijom izaći na kraj brzo i efikasno. Gdje je Johnny?

- Dakle, otišao je u New York? - upitao je ležerno, pomnjivo je promatrajući.

- Da. Sigurna sam da će se uskoro javiti - odgovorila je Gilda ne gledajući ga.

- Shvaćam.

Još mu je lagala. Najednom mu je palo na pamet da možda prikriva Johnnyja. U ovom bi trenutku mogao biti u njezinu stanu.

- No dobro, sve dok nije tu negdje... - rekao je i pogledao na ručni sat. - Do đavola! Skoro sam zaboravio. Moram nazvati nekog tipa. Pričekaj me, može? Trebamo tu stvar raščistiti. Bit ću za minutu.

Otišao je iz sobe u svoj studio i zatvorio vrata. Okrenuo je broj i spustivši glas rekao: - Dajte mi Tuxa. Nakon kratke stanke, zastrugao je grubi glas: - Da, šefe.

- Napravio si strašan posao u najamnoj kući. Sad imam za tebe još jedan. Skreni do Maddox Court 45. To je stan miss Dorman. Upadni i baci pogled uokolo. Nemoj da te tko vidi. Mislim da je tamo Johnny Dorman. Ako jest, pokupi ga i nađi mu negdje sigurnu rupu. Neće biti lako, ali si i sa zeznutijim poslovima izlazio na kraj.

Uzmi sa sobom Whiteyja. Taj dečko zna podivljali kad ga pritisnu.

- Pobrinut ću se za njega - rekao je Tux.

- Hoću ga negdje gdje ga mogu dobiti na brzinu. Neću da ga itko vidi, i pazite kako baratate s njim. Ne tucite ga u glavu: daske mu u njoj nisu baš sasvim jake.

- Prepustite to meni, gazda - rekao je Tux. - Javit ću vam se.

O'Brien je vratio slušalicu na mjesto, pripalio cigaretu i vratio se u salon.

Naslutio je po izgledu Gildinih očiju da je plakala, pa je otišao da sjedne kraj nje na kauč.

- Ne smiješ dopustiti da te to rastroji - rekao je blago. - A sad, da razmotrimo situaciju. Moraš biti iskrena sa mnom, Gilda. Ovo može ispasti vrlo neugodno za nas oboje. Moramo misliti o sebi. Postoji jedna ili dvije stvari o kojima bih želio da mi nešto kažeš. Prije nekog vremena bila je nekakva gužva između tebe i Fay i Johnnyja. U to sam vrijeme osjećao da to nisu moja posla, no sada bi ipak mogla biti, i zato bih želio znati sve o tome. Moraš držati na umu da imam mnogo neprijatelja. Znaju da se namjeravamo vjenčati. Ako bi mogli dobiti Johnnyja na nišan, bilo bi to zato da dobiju mene. Moram znati činjenice. Ne želim da me zaskoče. Netko se može prisjetiti kako je Johnny

prijetio da će ubiti Fay, i policija će biti prsiljena prekopati po njegovoj prošlosti. Hoću znati što se dogodilo između tebe, Fay i Johnnyja. Znam samo da je naglo pošašavio, i da si ga stavila u bolnicu. Želim zakulisanu priču, Gilda. Moram je imati.

- Ako je Johnny u gužvi, - rekla je tiho - ne moraš se sa mnom oženiti, Sean.

- Oženit ću se tobom - rekao je O'Brien, gledajući je nepomičnim pogledom. - To je gotovo jedina stvar u mom životu u koju sam siguran. Ali ću izbjeći nevolju ako mogu. Moram znati oko čega je sve to bilo. Hoćeš li mi kazati? Ona je umorno pridigla ramena.

- Naravno. Sve je to vrlo tužno, ali nemam što skrivati. Rekla bih ti i prije da si pitao. - Posegnula je za cigaretom, prihvatila vatru koju joj je ponudio i nastavila: - Fay i ja bile smo jednom dobre prijateljice. Živjele smo u istom stanu. Ja sam pomalo pjevala; ona je izvodila plesnu točku sa svojim partnerom, Mauriceom Yardeom. Bila je luda za njim. On nije bio tip muškarca za kojim bi trebalo da djevojka poludi. Bio je sebičan i potpuno beskrupulozan. Jednog dana dovela ga je u stan i upoznala me s njim. Od tog trenutka nikad nisam imala ni sekunde mira. Slijedio me svukuda. Ne možeš zamisliti kako je sirov bio. Nametao mi se. Fay nije mogla povjerovati da ga ja ne ohrabrujem, i zato se posvađala sa mnom.

Nisam mogla reći ništa što bi je razuvjerilo. Posvađala se i s njim. Odselila sam iz stana, ali on je i dalje nastavio za mnom. Na koncu sam otišla i iz grada. Bio je tako ljut na Fay što se umiješala, da je prekinuo plesnu točku pa je i on otputovao. Kad sam čula da se pokupio, ja sam se vratila. Fay nije htjela imati više ništa sa mnom, ali meni zbog toga nije bilo žao jer je sasvim ispala iz tračnica. Nije mogla nastavi sa plesanjem, i zato se okrenula muškarcima za novac. Jednog je dana naletjela na Johnnyja, koji je upravo došao iz vojske. Ne moram ti reći kako se užasno proveo za vrijeme rata. Poslije toga je ostao neuravnotežen; previše je pio i često zapadao u žestok bijes. Samo sam ja mogla s njim izići na kraj. Fay je otkrila da je on moj brat, ali on nije znao čim se ona bavi. Palo joj je na pamet da ga nasamari kako bi sa mnom izravnala račune. I dobila ga je na udicu. Upozorila sam ga da se ne zanosi njome, ali on nije htio slušati. Poludio je za njom kao što je ona bila za Yardeom. Želio se njome oženiti, ali je ona držala distancu; nije ni prihvatila ni odbila. Tada mu je neki prijatelj dao njenu posjetnicu i rekao mu, ako želi curu, ovu mu može preporučiti. Mislim da je tu Johnny izgubio glavu. Poletio je u njen stan, i da odmah zatim nije stigao Sam Darcy, Johnny bi je vjerojatno bio ubio. Bila je užasno isprebijana. Sam ga je obuzdavao i poslao po mene. Smjestila sam Johnnnyja u bolnicu. No dobro, Sean, ostatak znaš. Johnny je ostao u bolnici gotovo godinu dana. Doktori su mi rekli da se potpuno oporavio. Pošla sam tamo da ga vodim kući, ali me je pretekao. Vratio se sam prošle noći. O'Brien zamišljeno protrlja bradu.

- I tako Sam Darcy zna o Johnnyju i Fay?

- Zna da ju je Johnny prebio i prijetio da će je ubiti.

- Misliš li da je Johnny sinoć otišao do nje? Misliš li da Darcy zna da je u gradu?

- Ne znam.

- No dobro - reče O'Brien. - Sad znam činjenice. Ne smijemo iz njih izvući previše. Ne smijemo odmah skočiti na zaključke. Howard veli da imaju opis čovjeka koji je viđen kako izlazi iz Fayinog stana nekako u vrijeme kad je umrla. Nije to uopće nalik Johnnyjevom.

- Kazala sam ti da to Johnny nije učinio! - rekla je oštro.

- Bojim se da nije jako važno što ti i ja mislimo, Gilda -rekao je O'Brien ozbiljno. - Činjenica je da je prijetio da će je ubiti prije nego je otišao u bolnicu. Čim je izišao, ona je umorena. Ja se samo nadam da će uhvatiti tog visokog, crnog tipa u sivom odijelu. Ako ga ne uhvate, netko se može prisjetiti da bi se moglo osumnjičiti Johnnyja, i zato što ti je brat, pokušati izvući nešto iz toga.

- Policija će sigurno naći tog čovjeka - reče Gilda zabrinuto.

- Nadam se da hoće. - Opako se osmjehnuo. - Neka nam to bar za trenutak ne bude na pameti. Objed je gotov. Odmahnula je glavom.

- Htjela bih sada kući, Sean. Moram obaviti neke stvari.

- Ručat ćeš sa mnom - rekao je čvrsto, uhvatio je za ruku i poveo niz hodnik prema blagovaonici. Jedan sat poslije toga, kad se odvezla u svom sportskom coupeu, zazvonilo je telefonsko zvonce. O'Brien je podigao slušalicu.

- Ovdje Tux - zastrugao je grubi glas. - Sve je okej, gazda. Bio je ondje, i imamo ga. O'Brienovo se lice ukrutilo.

- Gdje.

- Na Willow Pointu.

- Fino. Bit ću tamo za pola sata - rekao je O,Brien. - Ne miči se od njega, Tux. Prekinuo je vezu.

II

Ken Holland je zatvorio ulazna vrata i na klecavim se nogama vratio u dnevnu sobu. Oslonio je ruke na naslon tapecirane stolice i svom se težinom upro o njega. Srce mu je tutnjalo. Još je osjećao zagušljivi strah koji ga je ščepao kad je ugledao dva detektiva kako prilaze stazom. Kako sam se izvukao, pomislio je. Jesu li opazili kako sam bio uplašen? Moram se sabrati. Ako se ikad namjere na mene, otkucat ću se ako se opet budem tako ponašao. Iznenada je pomislio na Parkera. Moram ga upozoriti.

Požurio je do telefona, nazvao i začuo signale zvonjave. Požuri, pomislio je grozničavo. Bit će ondje svakog trenutka. Požuri!

Začuo se škljocaj na liniji, i ledeni je, pedantni glas gospođe Parker upitao tko zove.

- Ovdje Kenway Holland. Mogu li govoriti s Maxom?

- Ovaj, on je u vrtu - reče gospođa Parker nesigurno kao da joj je muž u Kini. - Vidjet ću mogu li ga dobiti. Ostanite na trenutak.

Ken je čekao u agoniji neizvjesnosti.

- Jeste tamo? - upitala je gospođa Parker nakon dugog čekanja. - Reći ću mu da vas nazove. Ovog časa razgovara s neka dva čovjeka. Ne mogu ni zamisliti tko bi bili, no ne vjerujem da će dugo potrajati.

- Hvala vam - reče Ken i spusti slušalicu.

Otišao je do ormarića s pićem, natočio poštenu mjeru viskija i popio je. Zapalio je cigaretu i sjeo. Nije mogao učiniti ništa drugo, osim da čeka.

Što će se dogoditi s Parkerom? Hoće li moći blefirati Donovanu? Hoće li priznati da poznaje Fay Carson? Hoće li reći Donovanu da je dao Kenu Fayin telefonski broj? Hoće li se Parker sjetiti da Ken ima svijetlosivo odijelo?

Nije mogao mirno sjediti dok mu se mozak uzbunjeno koprcao, i zato je ustao i otišao u vrt. Sišao je niz stazu do vrtnih vrata i zagledao se niz ulicu. Poželio je odšetati do ugla da vidi jesu li još policijska kola pokraj Parkerove kuće, ali se bojao da bi ga detektivi mogli vidjeti.

Poslije dugotrajne minute zirkanja uz i niz ulicu, vratio se u kuću.

I tada, iz niotkuda, iznenadna mu je misao doprla do svijesti i paralizirala ga.

Što je učinio s registrom što ga je uzeo iz kioska službenika parkirališta?

Postalo mu je vruće, pa hladno, kad je shvatio da nema pojma što se dogodilo s knjigom. Sve do ovog trenutka bio je posve zaboravio na nju.

Sjećao se kako ju je bio gurnuo u vanjski džep dok je pričao sa službenikom parkirališta, ali se uopće nije sjećao što je poslije toga učinio s njom.

Nije bila u odijelu. Prije negoli ga je vratio u trgovinu, najpažljivije je pregledao džepove.

Pa gdje je onda?

Da mu nije ispala na ulici?

Ako je pronađu, prepoznat će je. Ispitat će vlasnike svih kola uvedenih u knjigu, a broj njegova automobila je u njoj! Divlje je potražio uokolo. Ako mu je ispala negdje u kući, Carrie ju je mogla naći i baciti, kao što je uvijek sve bacala. Počelo je grozničavo i jalovo traženje.

Već se mračilo kad se uvjerio da bilježnica nije u kući. Već ga je bila zahvatila panika kad je zastao zureći u nered uokolo po salonu.

Da mu nije knjiga iskliznula iz džepa dok je vozio kući? Kakva je budala bio!

Naravno da se baš to moralo dogoditi. Morao je najprije pogledati u kola.

Otišao je do izlaznih vrata, otvorio ih i krenuo stazom prema garaži, kad je opazio Parkera na vrtnim vratima. Zaustavio se na mjestu, gledajući Parkera koji je dolazio stazom u sumraku što se spuštao, pognute glave i zgurenih ramena.

- Htio bih razgovarati s tobom - rekao je kad je došao do Kena.

- Uđi - odgovorio je Ken i poveo ga do dnevne sobe. Uključio je svjetlo. - Žao mi je što je toliki nered. Nešto sam izgubio, i sad sam tražio.

Parker je došao do naslonjača i utonuo u njega. Njegovo debelo, inače crveno lice sad je izgledalo mlohavo i blijedo, a ruke su mu bile nemirne kad ih je položio na oslonce fotelja.

- Ako imaš što za popiti... - rekao je.

- Pa naravno - odgovorio je Ken i složi dva viskija sa sodom.

- Ta je detektivska tipčina bila ovdje. Tražio je tvoju adresu. Pokušao sam te dobiti, ali su prebrzo stigli do tebe. Parker je zurio u njega na zbunjujući, ispitivački način. Ken mu je dao viski sa sodom i tada se nespretno pomaknuo do naslonjača i sjeo.

- Što se dogodilo? - upitao je nakon duge stanke.

- Nisu od mene ništa izvukli - rekao je Parker ravnodušno i hladno. - Držao sam se svoje priče. I prokleto sam morao. Narednik je rekao da lažem;rekao je da sam nazvao Fay, a ja njemu nek to i dokaže. Nije me razmrdao ali je vraški gadno pokušao. Kad je vidio da ga to nikamo ne vodi, rekao je da ne misli kako sam je ja ubio - krasno, zar ne? Nadao se da bih mogao znati tko su bili njeni prijatelji. Znao sam da ne smijem priznati da sam je poznavao. Zakleo sam se da je nisam nazvao. On je rekao da nije u to vrijeme bilo drugog poziva iz javne govornice, a ja sam rekao da sam nazvao Maisie. Po načinu kako je govorio zaključio sam da me nitko osim tebe nije vidio kako se služim govornicom, i tako sam rekao da sam se možda zabunio što se tiče vremena. Rekao sam da je moguće da sam nazvao Maisie prije deset. I tako je on rekao da će razgovarati s njom. - Parker je povukao dugačak gutljaj, obrisao lice i zapiljio se u stopala. - Bilo je to prilično groznih deset minuta. Ne mislim da ću ikad zaboraviti čekanje u vrtu s drugim detektivom dok je narednik razgovarao s Maisie. Bila je strašna. Mora da je shvatila da sam se uvalio u gužvu. Lagala je da se sve prašilo. Rekla je naredniku da sam je nazvao baš iza

devet, a ne iza deset kako sam rekao. Taj narednik mora da je prvorazredna budala. Čak joj je tvrdio da sam je nazvao u deset. Bila je tako uporna da joj je povjerovao. Čak mi se i ispričao.

Ken se opusti u naslonjaču.

- Ne mogu ti kazati koliko mi je drago..

Parker mu ponovno uputi čudan, ispitujući pogled.

- Kad su otišli, kazao sam Maisie istinu - reče polako. -Primila je to prilično teško.

- Nisi joj rekao za curu? Da ste ti i ona... ?

- Morao sam. Znala je da sam lagao naredniku. Nisam je mogao gledati u lice i lagati joj. Upitala me bez okolišanja jesam li izvodio nešto s Fay. Morao sam priznati.

Ken je shvatio da bi, kad bi mu Ann postavila isto pitanje, također bio nesposoban lagati.

- Uh, žalim...

- Da. - Parker je povukao ruku preko lica. - Primila je to poprilično teško. Naravno da je i njena majka čula sve o tome. Ona mi prokleto otežava stvari. To mi može uništiti dom.

- Ne mogu ti reći koliko mi je žao.

- No dobro, to sam sam navukao na sebe. To je vraški smiješno, no osjećao sam se siguran s Fay. Mislio sam da mogu jeftino proći. Kakva sam budala bio! - Naglo je podigao pogled i oštro se zagledao u Kena.

- No dosta više o meni. Neću više govoriti o svojim brigama. Ima nešto drugo što bih želio reći. Narednik mi je dao opis čovjeka kojeg traže. Misle da je on ubio Fay. Razmislio sam o tome što je rekao. -Nagnuo se prema njemu i nastavio:

- Jesi li sasvim siguran, Holland, da prošle noći nisi bio u Fayinu stanu?

Kenovo je srce preskočilo otkucaj, pa potrčalo. Osjetio je kako mijenja boju. Učinio je očajnički pokušaj da pogleda Parkeru u oči, ali to nije mogao učiniti. Da prikrije strah, posegnuo je za cigaretom; pripalio ju je, a zatim rekao, glasom hrapavim i drhtavim: - Ne znam na što smjeraš, Max. Već sam ti rekao: veče sam proveo ovdje. Parker je i dalje zurio u njega.

- Mislim da lažeš - rekao je. - Jesi li otišao do njena stana?

- Rekao sam ti da nisam! - uzviknuo je Ken, gledajući vlastita stopala.

- Dobri bože! - rekao je Parker, dok mu je lice blijedilo. - Kad su mi dali opis, palo mi je na pamet da ti odgovara. Pitao sam se jesi li to ti učinio, ali nisam mogao vjerovati. A sada znam da jesi!

Ken je osjetio toliki strah da je jedva mogao disati.

- Rekli su da traže visokog, crnog pristalog muškarca tridesetih godina - nastavi Parker glasom koji je postao vrištav. - Nosio je sivo odijelo i sivi šešir. Rekli su da ima zapušteni zeleni lincoln.

- Nesigurno se digao na noge. - Do sto đavola! To moraš biti ti! Na licu ti piše da si kriv!

Dva su se čovjeka gledala, obojica su se tresla. Ken uplašen;

Parker užasnut.

- Nisam to učinio! - prodahtao je Ken. - Moraš mi vjerovati Max. Kunem se da to nisam učinio!

- Ne želim čuti više ništa o tome! - rekao je Parker razjareno.

- Ne znam što smjeraš, no bilo to što mu drago, drži me izvan toga. Jesi li me razumio? Znam da sam ti dao njen telefonski broj, ali za ime božje, nisam to rekao policiji. Već si mi uništio dom. Ako izađe na vidjelo da sam ti dao njen broj, izgubit ću i posao. Rastezat će me preko svih novina u državi. Drži me izvan toga!

- Rekao sam ti da to nisam učinio! - Ken je uhvatio Parkera za mišicu. - Moraš mi vjerovati!

Parker ga je stresao sa sebe i odstupio.

- Nije ni malčice važno vjerujem li ti ja ili ne. Na policiji je da odluči. Prije ili poslije, oni će te ščepati. Imaju tvoj opis. Naći će te za kratko vrijeme, a kada te nađu, imaš da šutiš o meni. Jesi li me razumio?

- O, ušuti već o sebi! - rekao je Ken, naglo razljućen. - Misliš samo o sebi. A što sa mnom?

- To je tvoj škripac, ne moj! - uzviknuo je Parker.

- A je li? Ti si odgovoran. Ti si taj koji je inzistirao da te večeri izađem. U redu, ja sam bio prokleta budala što sam slušao tvoja prljava nagovaranja, i još veća što sam se poveo za njima. Da nije bilo tebe, ja ne bih... - Ken je zastao, shvaćajući što govori; i tada, videći Parkerov užasnuti izraz, nije se više mogao suzdržati.

- Da, priznajem! Bio sam sinoć s njom! Bio sam u njenom stanu, ali je nisam ubio! Otišla je u spavaonicu i ostavila me u dnevnoj sobi...

- Prekini! - povikao je Parker, dok mu se lice počelo trzati. Ne znaš što govoriš. Ne želim slušati. Pokušavaš me učiniti suučesnikom, govoreći mi to. Ne želim slušati! Drži me izvan toga! To je sve što tražim. To je tvoja stvar. To nema nikakve veze samnom. Sve što te molim, to je da im ne kažeš da sam ti ja dao njen telefonski broj!

Ken se zagledao u Parkerovo bijelo, trzavo lice, i najednom je crpio hrabrost iz Parkerova straha.

- Ne brini - rekao je. - Držat ću te izvan toga. Ali ne zaboravi da si moralno odgovoran. Potpuno je tvoja zasluga da sam otišao na to mjesto. Ti si taj koji me uvalio u taj škripac. Ne zaboravi to. A sada van!

Parkera nije trebalo nagovarati. Jurnuo je u predsoblje, otvorio ulazna vrata i otišao niz stazu gegavim kasom.

Prišavši prozoru, Ken ga je promatrao kako odlazi. Dakle, u najmanju će ruku držati jezik za zubima, pomislio je. Uptašeniji je čak i od mene.

Ali sad pritisak raste. Na srcu mu je bio kamen kad bi razmišljao o budućnosti. Tu je bio Sweeting na kojeg je trebalo paziti. Bila je tu i ona plavuša koju je trebalo izbjegavati, a sada će, svaki dan, morati raditi rame uz

rame s Parkerom koji zna da je bio s Fay i koji vjeruje da ju je on ubio. Danas-sutra i Ann će se vratiti; tada će za njega početi noćna mora. Slijepo je zurio kroz prozor, dok su ga strahovi sve više pritiskali. Činilo se da nema izlaza; ponovno stečena hrabrost sad ga je napustila.

Učinio je nešto što nije radio otkako je bio dijete. Otišao je u spavaću sobu i kleknuvši kraj kreveta pokušao se pomoliti.

III

Poručnik Harry Adams koračao je niz mračnu uličicu što je vodila do ulaza u noćni klub Plava ruža, a uska su mu se ramena zgrbila pred kišom.

Pozvonio je na zvonce, i kad je okance špijunke kliznulo unatrag rekao: - Želim Sama.

Joe, vratar, zapiljio se u njega, zastao oklijevajući i tada otvorio vrata.

- Dovest ću ga, poručniće - rekao je. Adams je pripalio cigaretu i ogledao se po kićenom predvorju. Cura s garderobe krenula je prema njemu, naglo shvatila tko je on i smjesta stala kao da je vidjela zmiju na putu. Brzo je otišla u žensku toaletu.

Adams je bio navikao na takvo dočekivanje. To ga je pomalo i zabavljalo.

Neka crvenokosa u duboko izrezanoj večernjoj haljini, s naočalama smaragdne zelenih, usiljenih okvira izišla je iz damskog toaleta, pogledala ga i otpočela profesionalni smiješak koji joj je skliznuo s debelo namazanih usnica čim ju je dohvatio Adamsov smrznuti pogled. Žurno je krenula niz stepenice što su vodile u restoran, očešavši se o Sama Darcyja koji se uspinjao.

- 'veče, poručniće - rekao je Darcy opreznih očiju. - Ne viđamo vas često ovdje. Mogu li što učiniti, ili ste ovdje radi malo razonode!

- Na dužnosti sam, Sam - reče Adams klizeći pogledom preko velikog crnca. Jedva je dosezao do dijamanta na prsima Darcyjeve košulje, ali se nije činilo da ga se doima crnčeva golemost. - Želio bih govoriti s vama. Idemo negdje na privatno.

- Okej - reče Darcy neodlučno. - Idemo u moj ured. Poveo ga je niz hodnik i kroz vrata u veliku, raskošno namještenu sobu s pisaćim stolom pokraj zastrtih prozora.

Claudette, Darcyjeva žena, prebrojavala je hrpu novca na stolu. Njene su se krupne oči razrogačile kad je ugledala Adamsa; zabrinuto je pogledala supruga.

- Prošetaj malo, srce - rekao je Darcy. - Poručnik i ja imamo posla.

Uplašeno je pogledala Adamsa, žurno gurnula novac u ladicu i izišla, zatvorivši za sobom vrata. Adams je sjeo.

- Piće, poručniće?

- Na dužnosti sam, Sam.

Darcy je sebi ulio mali viski sa sodom i sjeo za pisaći stol.

- Nešto nije u redu?

- Ne, ukoliko nemate nečistu savjest - odgovori mu Adams zureći u svoja mala stopala. - Riječ je o Fay Carson. Darcy je već pretpostavio da je Adams navratio zbog toga. Čekao je, ne govoreći ništa.

- Donovan je već bio ovdje? - upita ga Adams.

- Da. Bio je prije nekoliko sati. Adams kimne.

- Ako ga opet vidite, nemojte mu reći da smo razgovarali. Radim na tome nezavisno. Iz ovog može ispasti politička gužva, i može zatrebati pažljivo rukovanje. Darcy je to već shvatio čim je čuo da je Fay umorena, ali to nije rekao.

- To je okej, poručniće.

- Uvijek sam bio prilično blag prema tebi, Sam - nastavi Adams. - A bilo je vremena kad sam ti mogao prilično zakuhati. Bio je tu i jedan slučaj kad je jedna dama pokazala sve čime ju je priroda obdarila. Većina bi klubova bila zatvorena nakon takve scene. I onda, bila je tu i ona pucnjava u prosincu. Mislim da si imao uslugica od mene. Ovo može biti dobar čas da pokažeš koliko ih cijeniš.

- Sve što mogu učiniti, poručniće, i hoću - reče Darcy tiho. Adams otrese pepeo na pod.

- Želim ovo brzo razriješiti. Ne mislim da će Donovan stići jako daleko. - Njegove su se hladne plave oči srele sa Samovim. - Kod njega može doći do preokreta, može se spotaknuti o nešto, ali sumnjam. Neće mu biti potrebna nikakva pomoć od tebe.

- Nije je ni do sada dobio - reče Darcy.

- Lindsay Burt bi mogao biti novi politički šef već za nekoliko mjesici, sigurno za godinu - nastavi Adams.

- Sadašnja se garnitura valja nizbrdo. Ti, a do neke mjere i ja, moramo gledati ispred sebe. Burt ti može zatvoriti dućan, Sam, kad jednom preuzme dužnost. Ova prčvarnica baš ne blista kao što bi trebala. No ako bi bio od pomoći, on bi mogao osjetiti da ti nešto duguje. Mogao bi te ostaviti na miru.

- Razumio sam, poručniće.

- Bravo. - Adams prignječi cigaretu, pripali drugu i ispusti šibicu u veliku pepeljaru. - Jesi li sinoć vidio tu curu Carsonicu?

- Da.

- S kim je bila?

- Visokim, crnim, pristalim tipom u sivom odijelu.

- To je taj. Vidio si ga prije?

- Ne.

- Je li rekla tko je on? - Ne.

- Je li bio prijatelj ili klijent?

- Ne znam. Činilo se da se fino slažu. Ne znam da je ikad prije dovela klijenta.

- Dakle je mogao biti prijatelj?

- Ne znam, poručniće. Nije me upoznala s njim, a mislim da bi, da je bio prijatelj. Naprosto ne znam.

- Je li izgledao kao momak koji bi probo curu šilom za led? Darcy je odmahnuo glavom.

- Sasvim sigurno nije. Dopao mi se po izgledu.

- Možda, - rekao je Adams praveći grimasu - no sve navodi na njega. Viđen je kako napušta njen stan otprilike u vrijeme kad je umrla. Ali zašto bi je ubio? Kakva je ona bila, Sam? Bi li pokušala ucijeniti frajera?

- Ne. - Darcy je bio kategoričan. - Nije uopće bila takva cura, poručniće. Možda je i sišla s tračnica, ali ne do te mjere. Ucjena je isključena.

Adams je pridigao ramena.

- Zašto ju je onda ubio? Misliš da je udaren?

- Nije izgledao tako. Obično se mogu prepoznati. Iznenadio sam se videći ga s Fay. Nije izgledao kao tip koji bi bio s njom.

Adams je dugotrajnu minutu utonuo u misli.

- Poznavao si Fay neko vrijeme, je l' da?

- Znao sam je oko četiri godine.

- Imaš kakvu ideju tko ju je ubio, ako nije taj tip?

Darcy se pomaknuo u stolici. Posegnuo je za viskijem, malo otpio i opet se zavalio, okrećući čašu u svojoj golemoj crnoj ruci.

- Ne bih to rekao nikome, poručniće, no kad ste me već pitali, imam ideju - rekao je polagano. - Mogla bi biti i kriva ideja.

- Nije važno koliko je pogrešna - rekao je Adams. - A kakva je?

- Prije otprilike godinu dana, Fay i Johnny Dorman bili su nerazdvojivi. Kad je otkrio da je ona u poslu, on ju je prebio.

Zatekao sam ga na tome i zaustavio ga. Mogao ju je ubiti da nisam svratio. Bio je u prilično gadnom stanju. Dao sam sve od sebe da izađem s njim na kraj. Dozvao sam mu sestru da dođe. Fay je bila grdno isprebijana. Premlatio ju je žaračem. Sestra ga je strpala u bolnicu. Bio je ondje oko godinu. Izašao je jučer, izliječen. Tip kojega znam vidio ga je sinoć u Rajskom klubu. Slučajno je čuo kako Johnny pita Louija gdje bi mogao naći Fay. Pomislio sam da bi možda mogao početi gužvu. Nazvao sam njen stan, ali nisam dobio odgovora. - Pogledao je čvrsto u Adamsa. - Kladim se na to da ju je našao.

Adams je sjedio nepomično, zureći dolje u svoje ruke. Johnny Dorman! Sjećao ga se dobro, plav, vitak, pristao momak koji je običavao opsjedati biljarnice u Šezdeset šestoj ulici.

- Jesi li to rekao Donovanu? Darcy je odmahnuo glavom.

- Nije me pitao za ideje. Adams je protrljao vilicu.

- Dorman; ovaj, da, to ima smisla. Okej, dat ću ga pokupiti. Nema štete u tome da se otkrije gdje je bio u vrijeme njezine smrti.

- Možda to ne znate, poručniće, - rekao je Darcy tiho - ali njegova će se sestra udati za Seana O'Briena. Adams je ugasio cigaretu prignječivši je. Lice mu je ostalo bezizražajno.

- Nisam znao. - Ustao je. - To može zapetljati situaciju. Hvala na informaciji. Sakrij to u sebi. Ne želim da itko zna.

- Neće nitko - rekao je Darcy. - Tip koji mi je rekao, i Louie, jedina su dvojica koji znaju, osim vas i mene, a za njih se mogu pobrinuti.

Adams je počeo polako kružiti po sobi.

- To će biti prokleto sklizavo - rekao je. - Ako O'Brien otkrije da želim razgovarati s Johnnyjem, može me blokirati. Ti ne znaš gdje je Johnny, je l' da? Darcy je odmahnuo glavom.

- Neka ideja?

- Možda se zavukao u rupu kod sestre. Držala je mnogo do njega u davnim danima. Adams je napravio grimasu.

- To pogoršava stvari. Jeee, mogao bi biti kod nje. Možeš li provjeriti za mene, Sam? Ne smijem izlaziti na vidjelo u ovome Hoćeš li pogledati možeš li ga naći za mene? Darcy je oklijevao.

- To će donijeti korist - nastavio je Adams promatrajući ga. -Ja sam u tome s Burtom. Pobrinut ću se da badave ne radiš.

- Okej - rekao je Darcy. - Pustit ću glas okolo. Ne mogu ništa obećati. Ali nemojte steći krivi dojam, poručniće. Vjerojatno se sinoć nije ni približio Fay.

- O, sigurno. Sve što želim, to je deset minuta s njim. Nađi ga brzo, Sam. Ovo je hitno.

Još jednom na kiši što je močila, Adams je odšetao niz' prolaz do svog automobila. Ušao je i pripalio cigaretu. Sjedio je zureći prazno u osvijetljenu upravljačku ploču, dok mu je mozak radio punom parom.

I tako, Dormanova će se sestra udati za O'Briena. Ako je Dorman ubio Fay, O'Brien će se naći u paklenoj poziciji. Adams duboko udahnu dim i zatim ga u struji pusti niz tanke nosnice.

Postoje dva načina igranja ove runde, pomislio je. Postoji dugoročna i kratkoročna politika. Može se povezati s O'Brienom ako priđe k njemu, ali bi bilo bolje biti strpljiv pa prići Burtu. Prije nego učini bilo što od tog dvoga, mora utvrditi je li to Johnny Dorman počinio. Nagazio je na starter i mašina se probudila u život. To može biti dovoljno veliko ne samo da izbaci iz fotelje Motleyja, to je dovoljno veliko da sruši i O'Briena, pomislio je. To je šansa na koju sam čekao, i brajko, baratat ću s tim kako treba!

Uposlio je mjenjač i brzo se odvezao prema centrali.

GLAVA 4

Sean O'Brien vozio je svoj veliki cadillac duž osamljene linije riječne obale. Zemljana je cesta bila puna udarnih rupa i prašnjava. Promet je krenuo tim putem nakon što su zatvorili tvornicu konzervi. Nekoliko preostalih baraka i srušeni gat stvorili su prikladno mjesto da napusti automobil i ukrca se u motorni čamac koji će ga dovesti do Tuxova krstaša.

Uvezao je automobil pod rahitičnu drvenu nadstrešnicu, ušutkao mašinu i izišao iz kola. Spustio se do gata gdje ga je čekao motorni čamac.

Willow Point, drveni, zahrđani, dvadesetčetiri metarski krstaš, ležao je usidren, gotovo kilometar daleko od muljevitih sprudova. Deklarativno služeći Tuxu da peca s njega kad bi bio prikladno raspoložen, on je također pružao i zgodno i sigurno utočište bilo kojem od Tuxovih prijatelja kad bi se našao u nevolji.

O'Brien se uspeo u motorni čamac, kimnuo mulatu koji je sjedio na krmi i smjestio se u sjedalo niskog naslona. Mulat je odvezao čamac, odgurnuo mu pramac od mola, upalio motor i namjerio preko muljevitog estuarija prema Willow Pointu.

Tux je stajao naslonjen na ogradu kad se motorni čamac postavio uz bok krstaša. Bio je zbijen, strahovito snažan i preplanuo. Njegove su se ispranoplave oči micale neprestano i nemirno. Brutalno lice tvrdih crta bilo je mesnato i vapilo je za brijanjem. Nosio je crnu košulju otvorena ovratnika, prljave bijele hlače i jedriličarsku kapu prpošno namaknutu preko desnog oka.

Bio je to jedini preostali iz dana O'Brienovog šverca drogom: opasan čovjek s nožem ili pištoljem. O'Brien ga je smatrao neprocjenjivim. Plaćao ga je dobro, i nije se sjećao da je Tux ikad zakazao u poslu, bez obzira kako težak ili opasan bio. Tux je podigao mlitavi prst do kape dok se O'Brien uspinjao na palubu.

- Gdje je on? - upita O'Brien.

- Dolje - odgovori mu Tux i tržnu palcem prema slažu u brodski trup. Na praznom sanduku, čuvajući prolaz u donje prostorije, sjedio je veliki crnac, gol do pojasa, koji se ovčji nacerio O'Brienu, i tada ustao i maknuo se od vrata.

- Što je bilo? - upita O'Brien.

- Mala nezgoda - odvrati Tux ravnodušno. Proveo je čitav život izlazeći na kraj s nezgodama. - Morao sam ga klopiti, ali smo se pokupili da nas nitko nije vidio. Pokušao je biti zločest kad smo ga prenosili, i tako ga je Solly morao klopiti još jednom.

- Je li ozlijeđen? - upita O'Brien oštro.

- Samo smo ga klopili - reče Tux sliježući ramenima. Bio je stručnjak za tu operaciju. Naprosto je znao gdje i kako jako treba udariti. - Nije to ništa. Želite govoriti s njim, gazda? - Da.

Tux ga je poveo pod palubu, duž prolaza do kabine. Izvadio je ključ iz džepa, otključao vrata i rinuo ih. Ušao je, a O'Brien ga je slijedio.

Johnny Dorman je ležao na brodskom krevetu, a jedna mu je noga visjela sa strane. Otvorio je oči kad je O'Brien prišao i stao do njega.

O'Brien ga je gledao bezizražajna lica.

Johnny je djelovao nadzemaljski kao i njegova sestra, ali nije imao njenu snagu karaktera. Imao je isti lijepo oblikovani nos i iste zelene oči, a njegova je gusta kosa bila iste nijanse kao i Gildina.

Pristao slabić, pomislio je O'Brien. Imam sreću što ima takvu mizeriju za brata.

- Zdravo Johnny - rekao je.

Johnny se nije pomakao. Zurio je odozdo u O'Briena opreznim zelenim očima.

- Kakve su to ideje, Sean? - upitao je. - Gildi će biti zbog ovoga baš drago, kad joj kažem.

O'Brien je privukao stolicu s tvrdim naslonom i sjeo. Mahnuo je Tuxu, koji je izišao, zatvorivši vrata za sobom. Zatim izvadio zlatnu tabakeru i ponudio Johnnyja. Nakon trenutka oklijevanja, Johnny je uzeo cigaretu i prihvatio vatru.

- Nećemo baš sada pričati o Gildi - reče O'Brien. - Govorit ćemo o tebi. Kako si, Johnny?

- Prije nego me taj crnjo mlatnuo bio sam fino - odgovori Johnny. - Ne zamišljaš da ćeš se izvući i iz ovoga je l'?

- Provučeni se u većini slučajeva - odvrati O'Brien. - Čuo sam da su ti doktori dali čistu otpusnicu.

- I onda? Dali bi mi je i prije, ali su željeli izmusti na meni koliko god su mogli - reče Johnny uz prezriv smiješak. – Svi su oni isti. Jedino o čemu su mislili, bilo je što mogu izvući od mene.

- Živio sam pod dojmom da ti sestra plaća račune - odgovori O'Brien tiho. - Lijepo od tebe da pokazuješ koliko ti je stalo. Johnny se nasmije.

- Taj ti ne pali - doda. - Gilda u ovom trenutku ima love koliko voli; ja nemam. Kad bi ona morala u ludnicu, ja bih se pobrinuo za nju. Osim toga, udat će se za tebe, zar ne? Imat će milijune. Nije onda previše očekivati od nje da plati moje bolničke račune, zar ne?

O'Brien je morao uložiti napor da svlada bijes.

- Ti si odvratna mala štakorčina, je l'da si, Johnny? - reče. -Tako sam prokleto sretan što nisi moj brat.

- Ali ću ti biti brat po ženi - podrugnu se Johnny. - To jest, ako te Gilda bude htjela nakon ovog što si mi učinio. Mora da si blesav kad si se upustio u ovakvu akrobaciju, ali možda neću reći ništa o tome. Koštat će te deset somova da držim jezik za zubima. Pretpostavljam da tebi ne bi bio nikakav problem skupiti deset hiljadarki, ha?

- Uopće ne - reče O'Brien blago. - Ali od mene nećeš ništa dobiti. Čudi me da nisi pitao zašto si ovdje.

U dubokim se zelenim očima pojavila nelagoda.

- No dobro: zašto sam ovdje?

- Očito zato što terapija nije dala rezultate. Još si i sad duševni slučaj, Johnny.

Johnnyjevo je lice problijedilo a oči su mu zablistale.

- Jeee? Nećeš me zaplašiti. Znaš prokleto dobro da nećeš oženiti Gildu ako se pokušaš nabacivati sa mnom. Doktori su rekli da je sa mnom u redu, i ja jesam u redu!

- Zašto si onda ubio Fay Carson? - upita O'Brien. - To baš nije jako dobra preporuka za tvoje mentalno zdravlje, ha? Johnny pogleda u stranu.

- Ne znam o čemu pričaš - reče nelagodno.

- O, znaš ti dobro. Otišao si sinoć u stan Fay Carson i probo je šilom za led.

- Ti si blesav! Sinoć sam bio s tobom, i toga ćeš se i držati, Sean.

O'Brien odmahnu glavom.

- To neće ići. Sinoć sam bio na prijemu. Zašto si je ubio?

- Tko je rekao da jesam? - upita Johnny.

- Zašto mi pokušavaš blefirati? - reče O'Brien odsječno. -Prijetio si da ćeš je ubiti prije nego si otišao u bolnicu, i u trenutku kada si izišao ona je umorena. Zamišljaš li sebi da se možeš iz toga izvući? Johnny je zurio u njega.

- Znam da se mogu izvući iz toga! - reče.

- Onda dakle priznaješ? - upita O'Brien.

- Okej, priznajem - odvrati Johnny. - Rekao sam da ću je dokusuriti i održao obećanje. Lijepo sam je upozorio. Nastavila je svojom prljavom igrom, i nije bilo ničega logičnog što bih drugo mogao učiniti s njom.

O,Brien nije ni najmanje sumnjao da je Johnny ubio Fay, ali nije očekivao da će o tome govoriti tako besramno.

- I kako si zamišljao, koliko će vremena proći prije negoli te policija ščepa? Johnny se nasmijao.

- Ne budi dijete! Od kakve je koristi imati političkog glavonju za šurjaka, ako ne možeš srediti prljavu drolju koju treba ubiti? Ali, olakšao sam ti stvari. S njom je bio neki tip kad sam je ubio. Može on pobrati batine. Bit će ti lako skrenuti potjeru na njega. Imaš komesara u džepu, je l' da? Učinit će što mu kažeš.

- Mnogo toga uzimaš zdravo za gotovo - reče O'Brien tiho.

- A što ako ne napravim ništa slično?

- Hoćeš, hoćeš - reče Johnny bezbrižno. - Ne možeš sebi priuštiti da me murija ščepa, Sean. Znam kako si opijen Gildom. Ne uzimam ti za zlo: ona je seksi komadić, i svaki bi je tip pri zdravoj pameti želio za ženu. Ali ako me policija uhvati, ti se ne možeš oženiti njome. Dobro znam koliko si izbjegavao svjetla pozornice otkako si preuzeo kontrolu nad upravom. Nisi me namagarčio,

Sean. Imaš nešto što skrivaš, i publicitet nije stvar koja bi ti bila potrebna. O'Brien ga je proučavao bezizražajna lica. Zahvatio ga je hladni, ubitačni gnjev, ali ga nije pokazivao.

- Pitam se jesi li je ubio - rekao je polako. Johnny se nasmijao.

- Ne moraš mi vjerovati ako nećeš - reče ravnodušno. - Bilo je lako. Imala je slabo pamćenje i zato se često vraćala bez ključa pred zaključana vrata. Blesavica je običavala držati rezervni ključ pod otiračem. Otišao sam do njenog stana, našao ključ i izvolio unutra. Sakrio sam se u spavaćoj sobi. Vratila se s tim tipom.

- Njegovo tanko lice otvrdnu. - Bio sam spreman sa šilom za led. Tako se uplašila da nije čak ni vrisnula. Volio bih da si joj mogao vidjeti lice. Skinula je odjeću i divila se sebi u ogledalu. Iskrsnuo sam iza nje. Ugledala me u ogledalu i okrenula se. Nisam mislio da ljudsko lice može izgledati tako uplašeno. Probo sam je. Nije to ništa. Pala je preko kreveta, gledajući u mene. Tip je u susjednoj sobi nešto doviknuo, pitao koliko će joj trebati. Sredio sam svjetla kratkim spojem i brisnuo. Bilo je tako jednostavno, Sean.

- Je li te itko vidio da izlaziš iz stana? - upita O'Brien.

- Naravno ne. Misliš da sam lud? Pobrinuo sam se da me nitko ne vidi.

- Gilda zna da si u gradu. Zna li još itko? Johnnyjeve su oči skrenule.

- Ne.

- Kako si znao gdje živi Fay? Johnnyjeve su oči ponovno skrenule.

- Znao sam da često dolazi u Plavu ružu. Pouzdao sam se u slučaj i spustio se tamo. Vidio sam je kako izlazi i pošao za njom.

O'Brien napravi nestrpljivu kretnju.

- Nemoj lagati! Upravo si rekao da si je čekao kad se vratila kući. Kako si je mogao slijediti ako si bio u njenom stanu prije negoli se vratila?

Johnny se naceri.

- Baš si kao murjak, je l' da, Sean? Dobro, ako moraš znati, pitao sam Rajskog Louija gdje inače visi.

- I tako on zna da si se namjerio na nju? Ti glupi blesane! Misliš li da ću držati jezik za zubima?

- To ovisi o tebi - odvrati Johnny bezbrižno. - Možeš izaći na kraj s Louijem. Bolje da odeš do njega i središ to.

O'Brien je sjedio zureći u pod, i razmišljao.

- Ne bih je ni dodirnuo da nisam bio siguran u tvoju zaštitu - nastavio je Johnny. Zaljuljao je noge s brodskog ležaja. -Slabo mi je već od ove smrdljive kabine. Hajdemo do tvoje banke dići deset somova, pa odoh u New York.

O'Brien je podigao pogled.

- Zezaš samoga sebe, Johnny - rekao je glasom u kom je sjevnula oštrica gnjeva. Ustao je, otišao do vrata, otvorio ih i mignuo Tuxu, koji je čekao vani.

- Ulazi amo.

Tux je bez riječi ušao u kabinu, zatvorio vrata i stavio na njih leđa.

Johnny ga pogleda oprezno i ustuknu.

- Sean, pazi malo - reče. - Potrpio sam od tebe koliko sam mislio pretrpjeti. Nemoj pokušavati nikakve duhovitosti jer bi ti moglo biti žao.

O'Brien se nije obazreo na njega.

- Johnny će ostati ovdje - reče Tuxu - sve dok ti ne velim da ga pustiš na slobodu. Odgovaraš mi za njega. Ako pokuša zbrisati, prepuštam tebi da ga podučiš da to više ne čini. Na tvojoj je brizi, Tux. Ako se ne bude ponašao kako treba, odbij mu tu prokletu glavu!

- Okej, šefe - rekao je Tux, a brutalno mu se lice malo razvedrilo.

- Ne možeš se tako odnositi prema meni! - uzviknuo je Johnny. - Ako me ne pustiš s tog broda, i to odmah, uništit ću te!

- Blesava ništarijo! - zarežao je O'Brien. - Ostaješ ovdje dokle ja kažem. Zatvori gubicu ili ću ti je ja dati zatvoriti! Johnny je skočio preko kabine prema O'Brienu, mašući šakama, no prije negoli se našao na dohvatu, Tux se zagegao naprijed, blokirao njegov nalet i zavrtjevši ga poslao natrag.

- Platit ćeš mi to! - zaurlao je Johnny, plamteći očima na O'Briena. - Pobrinut ću se da se Gilda ne uda za tebe, manijače!

O'Brien je bacio pogled na Tuxa, kimnuo i otvorio vrata kabine.

Tux se zagegao, poslao Johnnyju lagani udarac da bi ga okrenuo, i tada mu zabio šaku u lice.

Johnnyjeva je glava tresnula o zid i on je kliznuo na ruke i koljena.

O'Brien je promatrao iz dovratka.

- Smekšaj ga malo - rekao je. - Ali ga nemoj previše oštetiti. Dok je ovaj izlazio u hodnik, Tux je otkoračio i ritnuo Johnnyja u rebra, bacivši ga na leđa.

O'Brien je zatvorio vrata. Uspeo se na palubu pa u motorni čamac, pokazujući zube u ukočenom smiješku bez radosti.

II

Raphael Sweeting je stajao na rubu pločnika, čekajući na prazninu u prometu prije nego što krene na drugu stranu. Pod mišicom je nosio svog pekinzera, a pas je motrio promet s istom nestrpljivošću kao i njegov gospodar. Kiša što je padala sada je stala, i vlažna je vrućina natjerala Sweetinga na znojenje. Promatrao je jurnjavu prometa što je tekao pokraj njega i mislio kako bi bilo lijepo imati dovoljno novca da kupi automobil.

U tom je trenutku Sweeting vrijedio točno dva dolara i šezdeset centi, i unatoč svom nepokolebljivom optimizmu nije vidio načina da poveća svoju efektivu još tokom tekućeg tjedna.

Tog jutra, usprkos prekidanjima, uzbuđenju zbog policijskog posjeta i odnošenja Fayinog tijela, što je s morbidnim zanimanjem promatrao iza prozorskih zavjesa, Sweeting je pripremio i odaslao svoju uobičajenu kvotu od pedeset pažljivo napisanih prosilačkih pisama. Znao je iz iskustva da će mu biti potrebno najmanje deset dana prije negoli dobije ikakav odgovor, a nije bio ni siguran hoće li mnogo vrijediti kad ih i primi.

Bit će sad već godine kako se Sweeting uzda u milosrdnost ljudi i njihovu lakovjernost,da bi došao do prihoda. Činilo mu je strahovito zadovoljstvo da bude sam svoj gospodar. Njegova lijepo sročena pisma svakome kome bi se slučilo da se pojavi u vijestima, posebno onima koji bi naslijedili novac ili doživjeli spektakularni uspjeh, pisma u kojima bi objašnjavao svoje nesretne prilike i molio da mu pošalju nekoliko dolara, Boga radi, donosila su mu dovoljno da bi poživio u umjerenoj udobnosti. Kad bi povrat bio slab, pribjegavao bi ucjeni ili džeparenju, no u toj je uzgrednoj djelatnosti imao nesreću da se namjeri na policiju. Dosad je već odslužio, u razdoblju od dvadeset godina, osam godina tamnice, i nije imao želje da se ponovno nađe u njoj. Dok je stajao na rubu pločnika, razmišljao je kako će morati isprazniti nekome džep da bi platio stanarinu koja dospijeva koncem tjedna.

Događaji jutra, kao i posjet narednika Donovana, gadno su mu uzdrmali živce, i sad je pokušavao smisliti neku manje riskantnu metodu kako da dođe do novca.

I tada, kad je baš mislio sići s rubnika, ugledao je visokog muškarca kako dugačkim korakom izlazi iz sporednog ulaza Eastern National Banka.

Sweeting ga je smjesta prepoznao. Pred njim je bio čovjek koji je sinoć dopratio Fay Carson kući! S mozgom koji je žalepršao od uzbuđenja, Sweeting jurnu preko ceste i dade se za njim.

Sweeting je već odavno bio naučio da je fatalno za njegove vlastite interese davati informacije policiji. I tako je, kad ga je Donovan upitao je li vidio ikoga s Fay, zadržao jezik za zubima.

Da mu se htjelo, Sweeting je mogao dati Donovanu mnogo korisnih informacija. Vidio je Kena kako izlazi iz Fayinog stana, ali je dvadeset minuta prije toga čuo nekoga kako se s istog mjesta sjurio niz stepenice.

Jurnuo je prema svojim napola otvorenim vratima, no tko god bio taj koji je sišao niz stepenice, kretao se prebrzo za njega, tako da nije uspio baciti ni pogled na bjegunca. U prvi čas je pretpostavio da to Ken odlazi, ali kad je poslije čuo Kena kako se šunja niz stepenice, i kad je otišao do vrata i ugledao ga, shvatio je da je gore u Fayinom apartmanu bio još netko osim nje i Kena. Kad je doznao od Donovana da je Fay umorena, shvatio je da je osoba što je tako brzo sišla niz stepenice mogla lako biti ubojica, i bio je ljut na samoga sebe što je propustio šansu vidjeti tko je to bio. Pa ipak, neće ništa izgubiti zbog te svoje pogreške. Taj mladi momak što je koračao ispred njega mora da je također bio u apartmanu u času Fayine smrti. Mora da se nasmrt zabrinuo da bi policija mogla pretpostaviti kako ju je on ubio. Svatko nečiste savjesti bio je potencijalni izvor prihoda za Sweetinga, i zato je sretno produžio korak svojih kratkih, debelih nogu da bi mladog tipa zadržao na oku.

Ovo je očito moj sretan dan, pomislio je Sweeting. Posao treba obaviti pažljivo, ali nema dvojbe da će uspjeti uvjeriti tog tipa da se rastane od lijepe svote novca u zamjenu za obećanje šutnje.

Izišao je iz sporednog ulaza Eastern National Banka, pomislio je Sweeting dok je tapao pločnikom stišćući uza se Lea; to more značiti da radi u banci. Vjerojatno nije bogat, ali ima lijepe, stalne prihode. Možda bi bilo bolje zatražiti trideset dolara mjesečno nego ga pokušati opelješiti odjednom za veliku sumu. Ali momak u njegovoj poziciji, raspravljao je Sweeting sam sa sobom, sigurno ima nekakvu uštedevinu. Najbolje bi bilo zatražiti jedinstvenu ratu; recimo nekoliko stotina dolara, a poslije toga redovite obroke od trideset dolara mjesečno.

Slijedio je Kena do autobusa i, sakrivši se iza novina, prepustio se uzbuđenjima lova.

Leo kao da je znao što se zbiva. Sklupčao se u gospodarevu prostranom naručju i ostao tako nepomičan, dahćući samo malo pozornih i zainteresiranih izbuljenih očiju. Nakon dvadeset minuta vožnje Ken je sišao s autobusa, očešavsi se o Sweetinga a da ga pri tome nije opazio. Sweeting ga je slijedio i promatrao kako kupuje novine na uglu ,a zatim zastaje da bi pročitao posljednju vijest dok se borio da zadrži dva paketa pod jednom mišicom. Sweeting je već bio pročitao vješticu u toj rubrici i znao je što ona sadržava. Sa zanimanjem je promatrao Kenovo problijedjelo: uplašeno lice.

Nije ni čudo da izgleda uplašeno, pomislio je Sweeting, milujući Leovu svilastu glavu vrškom grubog palca. Ovo će biti lako: najjednostavnije je kad su dobrano uplašeni. Ovo bi mogao biti najunosniji posao na koji se ikad namjerio. Promatrao je Kena kako korača stazom prema maloj obiteljskoj kući i zastaje da bi govorio s debelom starom ženom koja je iskočila iz susjedne živice. Tada, nakon što je ovaj ušao u kuću, Sweeting je prešao cestu do klupe pod drvećem s

koje se pružao dobar pogled na zgradu i sjeo. Nema žurbe, rekao je samome sebi, postavljajući Lea na klupu kraj sebe. Skinuo je šešir i obrisao blistavo čelo. Sljedeći će potez 'biti da otkrije tko je taj mladi frajer i, što je još važnije, je li oženjen i ima li djecu. Žena i djeca vrlo su korisne poluge u igri što ju je zaigrao.

Prebacio je jednu debelu nogu preko druge i zadovoljno uzdahnuo. Motrit će kuću jedan sat ili tako. Sad je već nastupio ugodni dio popodneva, i uz malo sreće bi mu žena, ako takva postoji, mogla izaći u vrt.

Sweeting je posjedovao bezgranično strpljenje. Čitav se život zadovoljavao čekanjem da stvari same dođu do njega, nikad ni ne pokušavši uložiti napor, i sad je sjedio na kasnopopodnevnom suncu, zamagljene svijesti, i debelim, prljavim prstima milovao Leov svilasti pokrov, dok je strpljivo čekao.

A onda, nakon možda četvrt sata, ugledao je automobil kako zavija iza ugla i brzo se spušta niz cestu. Istog se časa ukrutio u pozorni stav kad je prepoznao vozača. Policija!

Žurno je otvorio novine i sakrio se iza njih. Njegov se san o stalnim prihodima rasprsnuo kad je ugledao narednika Donovana kako se ispetljava iz automobila. 'bem ti sreću, pomislio je gorko. Kako su ga mogli dobiti tako brzo? Ali kakva sretna okolnost da je pričekao umjesto da je odmah navalio. Bio bi u lijepoj gužvi da ga je Donovan zatekao u kući.

Gledao je kako dva detektiva idu stazom i zvone na zvonce. Vidio je kako su se vrata otvorila i kako je mladi frajer izišao na stepenicu. Trojica su ostala tako, pričajući nekoliko minuta, a onda, na Sweetingovo iznenađenje, dva su se detektiva naglo okrenula i vratila se do svog automobila.

Što to znači, upitao se, zirkajući iza ruba novina. Zašto ga nisu uhapsili?

Gledao je kako policijska kola nestaju iza ugla, i zatim, ustavši, pokupio Lea i žurno zakoračao do ugla ulice da se uvjeri jesu li otišla iz kvarta.

Vidio je kako se usporuju i zaustavljaju kraj neke kuće, i kako izlaze dva detektiva. Motrio ih je dok su razgovarali s debelim, masivno građenim muškarcem koji je bio u vrtu. Nakon nekoliko minuta Donovan je produžio u kuću, dok su debeli i drugi detektiv ostali u vrtu. Sve je to zaintrigiralo Sweetinga. Naslonio se na drvo, promatrajući, no pazeći da ostane izvan pogleda. Prošlo je neko vrijeme i Donovan je izišao i dao znak debelomu. Sad su svi ušli u kuću i zatvorili vrata. Sweeting je nastavio čekati. Provukao se još jedan sat, a onda su se ulazna vrata otvorila i dva su detektiva izišla, otišla niz stazu do svog automobila i odvezla se. Potpuno zbunjen činjenicom što nisu izvršili hapšenje, Sweeting se vratio do klupe nasuprot Kenovoj kući i ponovno sjeo.

Tko je taj debeli, upitao se, i zašto su murjaci svratili do njega?

Zašto nisu uhapsili mladoga? Čak je i s ove udaljenosti mogao vidjeti koliko je uplašen bio. Je li ih uvjerio da nije bio u Fayinom stanu? Je li vjerojatno da će se vratiti? Sweeting je odlučio pričekati još malo.

Već se počeo spuštati sumrak kad je ugledao debelog kako dolazi niz ulicu.

Sweeting ga je sa zanimanjem pretraživao očima, Časna riječ, pomislio je, izgleda kao da je proživio šok. Gledao ga je kako zastaje pred vratima, otvara ih i kreće stazom. Mladi je izišao na vrata i pustio debelog unutra. Sweeting je čekao.

Prošlo je možda pola sata, tada su se iznenada ulazna vrata otvorila i debeli je pošao niz stazu. Hodao je žurno i nepravilno, s licem bijelim i trzavim.

Sweeting se nije više mogao suzdržati. Digao se na noge, pokupio Lea i prešao cestu. Došavši na vrtna vrata pogledao je desno i lijevo. Bio je malo nervozan bojeći se da bi se žbiri mogli nenadano pojaviti. Da nije bilo hitne potrebe da skupi za stanarinu, odgodio bi posjet do idućeg dana, ali ovako nije sebi mogao dopustiti čekanje.

Podigao je zasun i mekano zakoračao stazom do ulaznih vrata. Postavivši se na stepenicu, ispružio je ruku i pritisnuo zvonce prljavim palcem.

III

Raphael Sweeting nije bio jedini u Flint Cityju koji je imao nos za brzu lovu. Rajski Louie, ili da damo njegovo točnije ime, Louis Manchini, također je razvio talente u tom pravcu. Pročitao je noticu u rubrici Posljednja vijest u Heraldu, i smjesta shvatio da je Johnny ubio Fay.

Prisjetio se da je ovaj došao prošle noći da ga upita za Fayinu adresu. Da Fay nije nedavno odbacila Louijeova nastojanja, a nijedna to žena nije učinila a da nije zažalila, ne bi bio rekao Johnnyju gdje je može naći, no njemu se učinila kao nekakva poetska pravda što je tom luđaku divljeg pogleda dao informaciju koju želi.

Louie se nadao da će Johnny premlatiti Fay kao što ju je premlatio prije odlaska u bolnicu. Sigurno nije mislio da će je ubiti, i novost je za njega bila kao šok. Ispustio je novine na prašnjavi pisaći stol, odgurnuo stolicu i pipanjem potražio cigaretu.

Louie je imao trideset sedam godina, bio je tanak, garav, masne crne kose, crnih, poput poteza olovkom tankih brčića i obraza što bi podvečer poplavili.

Shvatio je, ako informira žbire da se Johnny raspitivao za Fay, oni će makar bili glupi kao što jesu, doći do zaključka da ju je ovaj ubio. Informacija što ju je imao bila je dakle dragocjena, i sad je na njemu bio red da nađe najboljeg interesenta. Smatrao je nevjerojatnim da' će Johnny ostati u gradu, a osim toga Johnny nikad nije imao novca. Imala ga je zato njegova sestra. Louie se nasmiješio.

Uz dobro baratanje iz toga može ispasti nešto. Gilda je bila komad ženske. Zarađivala je finu lovu praveći gramofonske ploče i pjevajući u elegantnim noćnim klubovima. Moglo bi je se nagovoriti ne sanio da se rastane s vrećom para, već bi, uz malo pritiska, mogla postati i njegova cura. Louie je živio za žene. Imao je mnogo uspjeha, ali je bio kristalno svjestan da do sada njegove ženske nisu bile prve klase. Gilda je bila. Ćitav bi se slučaj mogao pretvoriti u nešto izuzetno.

Ustao je, odšetao do muhama istočkanog zrcala i promotrio svoju pomodrjelu bradu. Možda brijanje i čisti ovratnik, pomislio je. Večeras će se pojaviti u Casinu, svratit će i malo porazgovoriti s njom. Nije sumnjao da je može nagovoriti da ga pozove u svoj stan. Čuo je da vrlo voli Johnnyja. Bio je uvjeren da s njom neće biti teško. Mogao bi čak i zaboraviti na novac ako se s njom sporazumije kako bi želio. To bi bila osvježavajuća promjena nakon petljanja s grubim drocama što su opsjedale Rajski klub. Na koncu konca, do novca uvijek može doći, dok imati takvu curu predstavlja jedinstven doživljaj u životu.

Nekoliko sati kasnije ušao je u raskošnu dvoranu Casina. Slijedio je glavnoga konobara prolazom do loše smještenog stola iza stupa. Uprava Casina

nije rasipala dragocjeni prostor na bezveznjake poput Louija, ali to ga nije mučilo. Nije imao želje da ga netko vidi. Uvrijedio je glavnoga konobara naručivši čisti viski i tanjur šunke. Potom se smjestio čekajući Gildinu točku.

Nastupila je poslije dvadesetak minuta, odjevena u tijesno pripijenu večernju haljinu bez naramenica, skrojenu od zlatnog lamea; promatrao ju je gladnim pogledom. Kakav komad, pomislio je. Brajko! Što bih sve učinio za takvu ribu, to nitko ne zna.

Njezino ga je pjevanje ostavilo hladnim. Draže su mu bile pevaljke što su radile u njegovom klubu: cure koje bi izderale grla i probile se pjesmom sve do pijanaca u dnu restorana. Taj mekani, baršunasti glas sa svojom bojom i rasponom nije ga privlačio.

Kad je pokupila svoje biseve i nestala iza zastora, Louie je odgurnuo stolicu i pošao okolo do svlačionica. Zvijezda na vratima u dnu hodnika rekla mu je gdje se Gilda nalazi, i on je zakucao dugim, sjajnim noktom. Gilda je otvorila vrata.

Imala je na sebi blijedozeleni ogrtač koji je naglašavao njen put, i Louie se savladao koliko je mogao da je ne pograbi. Preletjela ga je pogledom; zelene su joj krupne oči bile mirne.

- Da?

Louie se prisjetio da mu je takav pogled već jednom uputila. Dok još nije postala afirmirana pjevačica, svojedobno je pjevala njegovu klubu, i on joj se jednom bez uspjeha pokušao približiti. Njegov se podrugljiv sitni smiješak ukočio. Toj bi gospi trebalo održati lekciju, rekao je samome sebi. Bit će veliko zadovoljstvo izbiti štirku iz nje, kad je postavi gdje je želi postaviti.

- Vidio sam sinoć Johnnyja - rekao je naslanjajući se na okvir vrata. - Hoćeš da porazgovorimo o tome? Napravio joj je pukotinu na glazuri, i to je opazio. Nije više gledala tako s visoka, a uznemireni izraz što joj se pojavio u očim dao mu je samopouzdanja.

- O čemu se tu ima pričati? - upitala je oštro.

- O mnogo čemu, malecka, o mnogo čemu - rekao je i napredujući je stjerao natraške u sobu. Zatvorio je vrata i pritisnu ih leđima. - Sjedi, pa da popričamo drugarski.

- Ne želim te ovdje. Gubi se!

- O, dopast će ti se - rekao je prohodavši po sobi i sjedajući u jedini naslonjač. - Većina cica ima prema meni stečenu sklonost. Uspijevam na njima.

Proučila ga je pogledom, zatim se premjestila do kauča i sjela.

- Što je?

- Johnny je sinoć došao do mene. Želio je znati gdje može naći Fay. Rekao sam mu. Ne bih rekao da sam znao da će je ubiti. Mislio sam da se trebam vidjeti s tobom prije nego kažem cajkanima.

Gilda je sjedila nepokretno, blijeda lica i užarenih očiju.

- On je nije ubio!

- Cajkani će tako misliti - rekao je Louie i nasmiješio se. -Ovaj slučaj žele brzo razriješiti. Johnny će im biti prikladan za tu svrhu.

Zurila je u njega dugotrajnu minutu.

- Koliko? - upitala je stežući pesnice. Louie je djelovao iznenađeno.

- Što si brza, malecka - rekao je zadivljeno.- Neke bi ribe..

- Koliko?

- Mislim, mislio sam da bismo večeras mogli svratiti u tvoj apartman. Moglo bi tu biti i drugih noći. Imam dojam da bismo se zajedno krasno zabavljali.

- Dakle nećeš novac? - upitala je, a on se iznenadio videći kako se naglo opustila.

- Novaca imam - rekao je u velikom stilu. - Ali nemam tebe. Ako ne bude išlo na način kako sam zamislio, onda neka bude novac, malecka, ali ćemo najprije pokušati ovako. Posegnula je za cigaretom, pripalila je i bacila šibicu u pepeljaru.

- Voljela bih razmisliti o tome, Louie.

- Treba večeras bit,i jasno, malecka, zato misli brzo. Gilda je zurila u ruke.

- I nećeš reći ništa o Johnnyju?

- Baš ništa, malecka. Sviraj ti sa mnom i ja ću s tobom.

- Daj mi malo vremena. Ne očekuješ od mene da...

- Imaš ga dok večeras ne odeš iz kluba, mala. Ne duže. O tebi ovisi.

Nenadano je slegnula ramenima.

- U redu. Neće me to ubiti, ha? Pogođeno.

Louie je zablistao. Svaki bi drugi čovjek istog trenutka posumnjao, no Louie je imao strahovito mišljenje o svom šarmu. Vjerovao je da ga sve žene smatraju neodoljivim, i zato je Gildinu prividnu predaju prihvatio kao nešto što mu pripada.

- Ovo ti je bilo pametno, malecka - rekao je, ustao i prišao do nje. - To bi mogao biti početak dugog i krasnog prijateljstva. - Uhvatio ju je, povukao nagore i pokušao je poljubiti.

Gilda ga je odgurnula silinom koja ga je zaprepastila.

- Pokvarit ćeš mi šminku! - rekla je oštro. - Dalje od mene!

- Samo polako, bebice - rekao je nacerivši joj se. - Večeras neka bude bez tih trikova.

Uputila mu je dugi, smireni pogled.

- Čekaj me za jedan sat na izlazu s pozornice - rekla je, prešla sobu i otvorila vrata. - Moram se presvući.

- To je okej. Nisam više mali - rekao je Louie. - Motat ću se okolo i gledati.

- Hajde van - rekla je odsječno. - Nisam tvoje vlasništvo, Louie, i ne držim muškarce u sobi kad se presvlačim.

- Nisi moje vlasništvo ... još ne, malecka, - rekao je - ali bit ćeš.

Otplutao je kroz dovratak, okrenuo se i podrugljivo joj se nacerio.

- Ako si tako dobra kao što izgledaš, nisi loša - rekao je. Pred nosom mu je zatvorila vrata.

Nekoliko je trenutaka stajala tako, nepomična, dišući s naporom, i potoni otvorila vrata i uvjerila se da je otišao. Zatvorila ih je, okrenula ključ i brzo otišla do telefona. Znala je da je Sean O'Brien u svom klubu. Bio je,na liniji za minutu.

- Sean, U sosu sam - rekla je.

- Okej, malena - rekao je. - Zbog toga me i imaš. Što mogu učiniti?

Udahnula je duboki udisaj olakšanja. Bilo je tako utješno imati za sobom nekoga tako moćnog. Osjećala je, koliko god kritična bila situacija, on će se prihvatiti da to riješi. Njegova samouvjerena spremnost da se sukobi sa svakom situacijom ponekad ju je i plašila.

- Upravo je otišao Louis Manchini. Sinoć je Johnny od njega dobio Fayinu: adresu. Manchini me pokušava ucijeniti. Od mene očekuje da ga večeras dovedem u svoj stan, inače će reći policiji za Johnnyja.

- Zbog čega brineš, dušo? - upitao je O'Brien varljivo blagim glasom. - Nisi ti u sosu, u sosu je Manchini. Ja ću se o tome pobrinuti. Naprosto ga zaboravi. Neće ti više nikada dosađivati. Je li u klubu?

- Bit će na izlazu s pozornice za jedan sat. ,

- Fino. Samo se opusti. Bit ću tamo čim završiš svoju točku. Otići ćemo na prednji ulaz. Naprosto zaboravi Manchinija. Zbog njegove smrtonosne mirnoće naglo je osjetila strah.

- Nećeš mu nešto napraviti, Sean? On je opasan. Ako kaže policiji...

-To je okej - rekao je O'Brien glatko. - Znam kako ću mu začepiti usta. Zaboravi na njega, malena. Doći ću - rekao je i prekinuo.

U dvadeset pet minuta prije jedanaest, Louie je izišao iz Casina i šetkao oko izlaza s pozornice.

Bio je u slavljeničkom, euforičnom raspoloženju. Sutra ujutro imat će o čemu pričati pajdašima, pomislio je stojeći ispod svjetla odmah iznad ulaza na pozornicu. Louie se uvijek hvalisao svojim osvajanjima, i sad je prvi put u životu osjetio da će uistinu imati nešto vrijedno hvalisanja. Pogledao je na ručni sat. Uranio je minutu ili tako. Dakle, bolje je da ga ne ostavlja čekati. Momak može biti fin ili grub prema dami; bolje joj je ne davati mu povoda da bude ovo posljednje.

Tux, na izgled nizak i zdepast u sjenovitom mraku, zakoračio je niz prolaz s rukama u džepovima sakoa.

- Haj, Louie - rekao je:"- Što namjeravaš ovdje?

Louie ga je iznervirano preletio očima. Odakle je samo taj gnjus iznikao, upitao se.

- Čekam ribu - rekao je samodopadno. - Daj mi malo mjesta, Tux. Stojiš mi na putu.

Tux se nasmiješio. Nije to bio nježan smiješak, i Louie se naglo počeo osjećati nelagodno.

- Nisi valjda za petama Gildi Dorman, ha? - upitao je.

- A što se to tebe do đavola tiče?- zatražio je Louie odgovor odstupajući.

- I te kako me se tiče, druškane - rekao je Tux i ruka mu je izišla iz džepa. Tuponosi automatski pištolj prijeteći se okrenu Louiju.

- Idemo. Nisi znao da ona pripada O'Brienu? Louie se ukočio, lice mu je problijedilo a usta se osušila. Zurio je u pištolj kao hipnotiziran.

- Idemo - ponovio je Tux. - Igraš se dinamitom.

- O'Brien? - graknuo je Louie. - Zašto mi nije rekla?

- A zašto bi? - odgovorio je Tux i zakopao mu pištolj u rebra.

- Idemo, druškane.

Louie je otkoračao do kraja prolaza na nesigurnim nogama. Dovoljno je poznavao Tuxa da ne pokušava pobjeći. Na kraju prolaza stajao je automobil. Za volanom je sjedio Whitey, debela protuha životinjskog izgleda, neobrijane brade i s tankim uvojkom kose što mu je, izlazeći ispod šešira, visio preko uha.

- Haj, Louie - rekao je cereći se kroz otvoreni prozor. - Dugo te ne vidjeh.

Louie je ušao i sjeo na stražnje sjedalo automobila, osjećajući Tuxov pištolj kako mu upire u bubreg. Počeo je drhtati.

- Kamo idemo, Tux? - upitao je malaksalim, prigušenim glasom.

- Vodimo te kući, druškane - rekao je Tux umiljato.

- Ali ne idemo tim putem - zacmoljio je Louie. - Ma slušaj, Tux, nisam znao da je O'Brienova cura.

- Čovjek uči dok je živ - rekao je Tux. - A što je ono bilo u vezi Johnnyja Dormana, da te je sinoć došao vidjeti? Louie se zapiljio u njega, osjećajući kako mu niz lice teče znoj.

- To su bile samo priče, Tux. Ja... mislio sam zaplašiti ribu. Nema u tome ništa.

- Gazda ne voli da mu netko plaši ribe - odgovorio je Tux. – Okej, Whitey, bilo bi dosta.

Whitey je nagazio na kočnicu i kola su se plešući zaustavila. Louie je s užasom pogledao na zapušteno zemljište što se prostiralo pred njim. Iza zemljišta bila je rijeka.

- Tux! Čuj me! Kunem se ..

- Sačuvaj to za sebe, druškane - rekao je Tux i izišao iz automobila. - Idemo. - Priprijetio je Louiju pištoljem. -Ispadaj, brza brzina.

Whitey je već izišao iz kola. Izvadio je lanac od bicikla iz džepa i s ljubavlju ga počeo omatati oko desne šake. Louie je izišao iz auta. Drhtao je tako jako da se skoro srušio.

Tux skloni pištolj, izvadi lanac od bicikla iz vanjskog džepa sakoa i slijedeći Whiteyjev primjer, također ga počne omatati oko desne šake.

- Želio sam te ubiti, druškane, - reče meko - ali gazda ne voli ubijanja. Zamolio me da te malo smekšam, tek toliko da ne bi curi više dosađivao, i da

bude siguran da nećeš prolajati pajkanima. A ako to napraviš, brajko, sljedeći ću put doći po tebe s kevcem, i dobit ćeš metke u crijeva.

- Dalje od mene! - viknu Louie, pružajući ruke da zaštiti glavu. - Dalje od mene!

Dvojica su se naglo stuštila na njega.

GLAVA 5

Ken je bio u spavaćoj sobi kad je začuo zvonjavu na ulaznim vratima. Dugu je minutu stajao nepomičan, suviše ustrašen da bi se pokrenuo. Vraća li se policija? Hoće li ga taj narednik ponovno ispitivati? Je li nečim sam sebe otkucao? Pogledao je na sat na stoliću pokraj kreveta. Devet i deset. Tko bi mogao biti, ako ne policija?

Kradomice je otišao do prozora i pogledao van. Pred vrtnim vratima nije bilo automobila. Ne može, dakle, biti policija. Prešao je preko sobe, otvorio vrata i zakoračio u hodnik. Ako bi provirio iza ugla hodnika preko predsoblja, mogao bi kroz staklenu ploču vrata vidjeti tko je posjetilac, a da sam ne bude viđen.

Počeo se polako pomicati naprijed, kad ga je pokret tik pred njim natjerao da se zaustavi na mjestu.

Nasred hodnika je stajao, gledajući odozdo u njega žućkasto-smeđi pekinezer.

Pas je zurio u njega svojim izbuljenim očima, nalik žabljima i bezizražajnima.

Ken se sledio. Stajao je kao ukopan, paraliziran šokom. Začuo je meko spuštanje stopala u predsoblju, a zatim se iza ugla pojavio Sweeting. Prepredeno je pogledao Kena, a onda se sagnuo i pokupio psa.

- Moram se ispričati zbog Lea - rekao je. - Nije smio tako nagrnuti, no vjerujem da mu se sigurno dopadate.

Ken je pokušao nešto reći, ali riječi nisu dolazile.

- Želio sam porazgovarati s vama, mister Holland - nastavi Sweeting. - Vi ste mister Holland? U predsoblju je nekoliko pisama koja sam primijetio: adresirana su na vas, ili sam pogriješio?

Ken nije bio u stanju u kojem bi mogao pokušati blef. Svijest mu je bila paralizirana panikom.

- Što želite? - upitao je muklo.

- Samo nekoliko minuta s vama - rekao je Sweeting milujući Leovu glavu vrškom prsta. - Možda da sjednemo? Imao sam vrlo naporan dan. Neću vas dugo zadržavati. Poslovna stvar.

- Pogledao je u dnevnu sobu. - Ondje se čini najudobnije. Možemo li tamo?

Ne pričekavši na odgovor, ušetao je u nju.

- O, vrlo lijepo! - rekao je ogledavajući se. - O, kako udobno! Zavidim vam, mister Holland, što imate tako prekrasan dom.

- Njegove su sjajne očice skrenule na srebrno uokvirenu Anninu fotografiju. - To vam je žena? Kakva čarobna cura! Kako je zgodna! Nema je kod kuće, ha? Ken je promatrao tog debelog, masnog čovječuljka kako mu obilazi dnevnu sobu kao da je njegova. Polako je dolazio k sebi nakon šoka što

ga je zatekao u svom domu. Kako ga je Sweeting pronašao? Što će se dogoditi? Hoće li ga ucijeniti?

- O, vidim da držite viski u kući- rekao je Sweeting zastajući pokraj ormarića s pićem.

- Baš krasno! Znate, mister Holland, oduvijek sam želio posjedovati jedan takav ormarić. Tako su praktični, a osim toga pokazuju čovjekovo mjesto u društvu, zar ne? Bojim se da u životu baš nisam imao mnogo uspjeha. Neki ljudi imaju mnogo više sreće od drugih. Hoće li biti neuljudno od mene ako se poslužim pićem? Uz viski i udoban naslonjač uvijek se može s usklađenijim mišljenjima raspravljati -o poslovnim prijedlozima, ne mislite li tako?

Posjeo je Lea na kauč, nalio veliku mjericu viskija, odnio čašu do naslonjača i sjeo. Skinuo; je šešir i položio ga sa strane na pod, a zatim otpio nešto viskija.

- Vrlo osvježavajuće - rekao je podižući pogled na Kena. - Ne biste li sjeli, mister Holland?

Ken je polako ušao u sobu i sjeo.

- Što želite? - upitao je.

- Riječ je o prošloj noći. Mlada je žena ubijena u stanu iznad mojega. Imam neke informacije koje bi policiji mogle biti interesantne. - Sweeting je zastao da bi se znalački nasmiješio. - Ne žudim postati policijski informator, mister Holland. Shvaćam da je moja dužnost kazati im sve što znam, ali oni rijetko kada pokazuju kakvu zahvalnost. Na koncu konca, najprije treba razmisliti o vlastitom probitku; tako sam uvijek mislio.

I tako, bit će to ucjena. Ken je posegnuo za cigaretom i pripalio je nesigurnom rukom.

- Nemam nikakve veze s tim umorstvom - rekao je odlučno. Sweeting je iskosio glavu.

- Sasvim sam u to siguran. Da sam mislio da imate, ne bih ni bio ovdje. Ja sam oprezan čovjek. Ne bih sebi,dopustio da postanem sudionik u umorstvu. Ne, naravno da nemate nikakve veze s tim ubojstvom, ali ste bili u stanu miss Carson kad se dogodilo, je li tako?

Ken nije ništa odgovorio.

- Siguran sam da ste i suviše razumni da biste to zanijekali, mister Holland - nastavio je Sweeting nakon stanke. - Vidio sam vas kako odlazite. Zabilježio sam vrijeme. - Tužno je zakimao glavom. - Nalazite se u neugodnom položaju. Morate shvatiti da bi vam bilo gotovo nemoguće uvjeriti policiju da niste umorili tu djevojku. Oni su uvijek tako brzi kada treba nekoga uhapsiti.

Ken je počeo osjećati kako u njemu raste bijes prema tom debelom licemjeru koji je očito uživao u svojoj moći.

- U redu, sve to priznajem - rekao je odsječno. -Pretpostavimo da smo došli na bit stvari. Što namjeravate učiniti u vezi s tim?

Sweeting je pridigao svoja debela ramena.

- To potpuno ovisi o vama, mister Holland.

- To je ucjena, je li tako? Sweeting se nasmiješio.

- Neki bi to mogli tako nazvati - rekao je zatresavši glavom.'-To je ružna riječ. Draže bi mi bilo da kažemo da ćete mi, zauzvrat što ću svoju informaciju zadržati za se, dati malu novčanu naknadu.

- Što želite?

Sweeting nije mogao prikriti zadovoljstvo. Razgovor se odvijao sjajno, baš kako je bio i planirao.

- Ja sam siromašan čovjek, mister Holland. U stvari, da budem iskren s vama, baš sada osjećam hitnu potrebu za popunom budžeta. Pomislio sam da biste mi mogli proslijediti dvije stotine dolara kao prvu ratu, i zatim neku malu sumu svakog mjeseca.

- Koliko malu? - upitao je Ken s oštrom notom u glasu.

- Mislim, možda trideset dolara, možda trideset pet. Ken je shvatio: ako pristane platiti Sweetingu, tome neće biti kraja. Isisat će mu krv. Mora zauzeti čvrsti stav. Mora misliti na Ann. Vjerojatno će mu trebati svaki cent koga se može domoći da bi platio odvjetnika.

- Tako bih samo pokušavao dobiti na vremenu - rekao je tiho: - Policija bi me mogla naći i bez vaše pomoći. Bolje da im kažete to što znate. Od mene nećete dobiti ništa. Sweeting je imao dugogodišnje iskustvo sa sitnim ucjenjivanjima. Bio je pomalo iznenađen što je Ken pokušao blefirati, uzimajući u obzir opasan položaj u kome se nalazio, ali je bio sasvim spreman na trenutak prihvatiti Kenov stav.

Koliko je ranijih žrtava pokušalo isto, ali su na koncu ipak svi stali u vrstu.

- Budimo razumni u vezi toga, mister Holland. Moje bi vas svjedočenje poslalo na električnu. Na koncu konca, ja sam jedini očevidac koji vas je vidio kako izlazite iz kuće u vrijeme kada je, kako veli policija, umrla. Ako budem šutio...

- Varate se - rekao je Ken dižući se na noge. - Još me netko vidio: žena koja živi u prizemlju. Vaše opažanje nije tako ekskluzivno kao što mislite. Sweeting se zapiljio u njega, prenerażen.

- Čekajte, čekajte trenutak, mister Holland. Ne smijemo previše žuriti s tim u vezi. Ta žena ne zna tko ste vi; ja znam. Bilo bi glupo od vas žrtvovati život za nekoliko dolara. Osim toga, morate misliti na svoju ženu. Pomislite koliko bi je povrijedilo kad bi doznala što ste učinili.

- Ženu ćemo ostaviti izvan ovoga! - rekao je Ken krvoločno. -Ne dam vam ni centa. Gubite se!

Sweeting je izgubio svoj prijazni smiješak. Lice mu je postalo tvrdo i prkosno.

- Ne smijete tako razgovarati sa mnom, mister Holland. Niste u poziciji da budete neuljudni. Neću oklijevati da odem do policije ako ne dođemo do sporazuma. Reći ću vam što ću učiniti. Sredit ćemo stvar za dvije stotine dolara. Neću inzistirati ni na kakvim mjesečnim ratama. Može li biti poštenije od toga,

ha? Dvije stotine dolara u gotovini. Kenov je rastući gnjev napokon eksplodirao. Zakoračio je naprijed i izbio čašu s viskijem iz Sweetingove ruke. Njegov je mračni, pobješnjeli izraz uznemirio Sweetinga, koji se užasavao nasilja.

- Mister Holland! - dahnuo je skutrivši se u naslonjaču. - To zaista nema nikakvog smisla...

Leo, kao da je osjetio da su propale namjere njegova gospodara, pokunjeno je kliznuo s kauča i zakaskao, s repom među nogama, prema vratima. Ken je dograbio Sweetinga za revere i podigao ga na noge.

- Ti bijedna mala štakorčino! - rekao je pobjesnjelo. - Nećeš od mene izvući ni pet centi! Dosta mi je toga! Nećete se sa mnom više nabacivati ni ti ni policija.

- Mister Holland! - dahnuo je Sweeting dok su mu oči iskakale iz glave. - Samo bez nasilja. Ako mislite da je tako... Ken ga je ispustio, otkoračio i pogodio ga u desno oko poduprijevši udarac čitavom težinom. Osjetio je strahovito zadovoljstvo kad su mu zglobovi prstiju tresnuli u Sweetingovo lice.

Ovaj je zaskvičao od boli, spotakao se o tepih i pao na leđa uz lomljavu koja je potresla čitavu kuću.

- Gubi se! - zaurlao je Ken na njega. - Ako te još ikad vidim, ubit ću boga u tebi!

Sweeting se gmižući digao na noge, još se držeći za oko. Sumanutom je brzinom strugnuo preko sobe do ulaznih vrata, povukao ih i zalupetao niz stepenice.

Leo je već jurio niz ulicu, a njegov je gazda pošao za njim. Dišući teško, Ken je zurio kroz prozor sve dok se Sweeting nije izgubio iz vida. Nije nimalo sumnjao da će ovaj sve reći policiji. Za nekoliko će sati biti uhapšen. Ta ga je misao uplašila, ali je znao da je to nešto s čime se mora suočiti. Nije mu ni prošlo kroz mozak da bi mogao pobjeći. Već se i dosad ponio dovoljno kukavički. Napravio je iz sebe potpunu budalu, i sad je došao čas da se suoči s neizbježnim. Jedino je moguće rješenje da se prijavi, kaže istinu i da se nada da će mu policija povjerovati. Nije imao mnogo nade da hoće, ali sve je bilo bolje od tih proteklih nekoliko sati. Nije bilo vremena za gubljenje. Morao je doći do policijske stanice prije nego ga Sweeting prijavi.

Ogledao se po dnevnoj sobi i upitao hoće li je ikada više vidjeti. Pogledao je Anninu fotografiju i srce mu se steglo. Kakav će to udarac biti za nju! Kakva je blesava, neodgovorna budala bio!

Pitao se bi li joj trebao napisati pismo, ali više nije bilo vremena. Bolje mu je da smjesta ode do stanice.

Brzo je izišao u predsoblje, stavio šešir na glavu, zaključao za sobom ulazna vrata i, videći taksi kako puže ulicom,

mahnuo, potrčao stazom i otvorio vrata automobila.

- Policijska stanica, i požurite! - rekao je prepadnutome vozaču.

II

Detektiv Dave Duncan pogledao je na ručni sat i uzdahnuo. Baš je prošlo devet sati. Nadao se da će stići kući na večeru, ali je nada već odavno izblijedila. Mrzovoljno se pitao što sad njegova žena misli. Kad god bi zakasnio, uvijek bi ga optužila da se potezao okolo s kakvom ženskom. Nikad je nije mogao uvjeriti da policijski namještenici nemaju uvijek stalno radno vrijeme. Možda bude popustljivija kad joj kaže da s Donovanom radi na slučaju umorstva, no i u to je sumnjao. Na pisaćem stolu pred njim ležao je grubi koncept. Narednik Donovan mu je rekao da pripremi izvještaj o umorstvu Carsonice za komesara, i Duncan ga je baš dovršio. Trebat će četrdeset minuta ili tako da se otipka. Tada će ga Donovan pročitati i sigurno je da će napraviti mnogo izmjena. Trebat će ga pretipkati. Duncan nije vidio nikakvu nadu da bi došao kući prije dvanaest i pol. Ondje će ga čekati novo mrcvarenje, baš kad se bude želio naspavati koliko god bude mogao.

Pripalio je cigaretu i, smjestivši se u neudobnu stolicu, počeo čitati što je bio napisao;

Na pola puta kroz izvještaj učinio je otkriće koje ga je natjeralo da se strelovito uspravi i poslalo mu žmarce uzbuđenja prije negoli je narednik Donovan šutnuo vrata i ušao.

- Hej! Imam nešto! - rekao je Donovan zalupivši vratima i prilazeći da bi sjeo na stol. - Dobili smo sivo odijelo našeg momka. Na njemu su krvave mrlje! Što kažeš? S mukom suzdržavajući uzbuđenje, Duncan je odgurnuo u stranu izvještaj i pripalio cigaretu prije negoli je upitao:

- Gdje ste ga našli? Donovan se nasmiješio.

- Krenuli smo s mjesta. Mlatio sam praznu slamu s narednikom u prijemnoj onda je on spomenuo da su u dućanu Giza's našli među izloženim odijelima jedno sivo s mrljama; bilo je to k'o prstom u pekmez. O'Malley je otišao dolje i pokupio izjavu od jednog trgovačkog pomoćnika. Dok je još bio tamo, drugi pomoćnik iz odjela obuće, našao je par rabljenih cipela među novima. Jedna je od njih bila umrljana. O'Malley' je napravio rutinsku provjeru i otkrio da su to mrlje od krvi: i na odijelu i na cipelama. Pomoćnik se prisjetio tipa koji je imao nekakav paket sa sobom kad je došao kupiti sivo odijelo, ali ga nije imao kad je odlazio. Opis odgovara momku koga tražimo zbog ubojstva Carsonice, te krvave mrlje pripadaju njenoj grupi. - Bacio je snop papira na stol.

- Tu je O'Malley-jev izvještaj s izjavama. Moramo ga prikačiti uz naš. Bolje da ubrzaš. Komesar bi htio čuti glas od mene prije nego večeras ode. Duncan je odgurnuo izvještaj u stranu.

- I ja imam nešto za tebe, naredniče. Prihvaćam okladu na pet baksi da znam tko je ubojica.

Donovanovo je mišićavo lice promijenilo boju. Zapiljio se u Duncanadok su mu se sužavale tvrde očice.

- Što do đavola hoćeš reći?

- Onaj tip Holland ju je ubio!

- Jesi ti lud? - eksplodirao je Donovan bijesno. - Gledaj, ako ne možeš reći išta pametno, natrag na izvještaj. Htio bih još večeras u neko vrijeme stići kući.

Duncan je slegnuo ramenima.

- Okej, ako ti se tako više sviđa. Ali ako sve sam sredim, meni će pripisati u zaslugu. Donovanovo je lice postalo purpurno.

- Ako misliš tako sa mnom razgovarati...!- počeo je Ijutito.

- Velim ti da je to momak kojeg tražimo, a mogu to i dokazati!

Donovan se kontrolirao. Sišao je sa stola i prešao do svog, pa sjeo za njega.

- Samo naprijed, dokaži - zaškrgutao je.

- Sjećaš se kako je Holland bio uplašen kad smo svratili do njega?

Donovan je prezrivo otpuhnuo.

- To ne znači ništa. Znaš dobro koliko i ja, kad god pajkan neočekivano svrati, tko se god pojavi na vratima, taj snese jaje. Ako nemaš ništa bolje od ovoga, bolje ti je zatvoriti klopotec!

- Taj je momak više nego snio jaje. Promatrao sam ga dok si razgovarao s njim - rekao je Duncan tiho. - Taj se zbilja uplašio: kao čovjek nečiste savjesti. To ne dokazuje moju tezu, no to mi je dalo misliti. Ne odgovara li opisu tipa kojeg tražimo? Visok je, crn, pristao i oko trideset godina star. To je točan opis momka za kojim tragamo, je li tako? Ali je ovo adut. Sjećaš li se njegovih ruža? U vrtu ništa osim njih, i to lijepih? Sjećaš ih se?

Donovan je uvukao polagani, ozlovoljeni udisaj.

- A kakve, do đavola, veze imaju ruže s tim? Duncan je dohvatio izvještaj što ga je bio napisao.

- Slušaj ovo. Ovo je izjava čuvara parkirališta baš onakva kakvu je dao. Evo što veli: »Momak je rekao nešto o prvoj kiši što nam je došla za posljednjih deset dana. Rekao sam da ima pravo. Pitao sam ga uzgaja li ruže. To je skoro sve što mi raste, rekao je. Ruže i korov.« - Duncan je postrance pogledao Donovana, očima u kojima je bio trijumf. - Kao da pristaje jedno u drugo, ha?

Donovan je sjedio mirno dok je njegov sporohodni mozak pokušavao izaći na kraj s neočekivanom situacijom.

- Ne nazivaš to dokazom, nije valjda? - kazao je napokon žareći očima na Duncana.

Duncan se nije dao zaplašiti. Znao je, da je Donovan sam to otkrio, taj bi se razgraktao do neba.

- Tip je smrznut od straha; opis se slaže, i uzgaja ruže -rekao je tiho. - Za mene je to dovoljno da bih kopao dalje. Htio bih znati koji tip automobila vozi. Ako je to zeleni lincoln, znat ću da ne treba dalje tražiti momka kojeg trebamo.

- Ako vozi zeleni lincoln, onda je to naš tip, - rekao je Donovan sliježući ramenima - ali se kladim da ge ne vozi. Duncan je odgurnuo stolicu i ustao. - Hoćemo li poći i vidjeti?

- Baš i možemo - rekao je Donovan kivno. Dvadeset minuta kasnije, Duncan se zaustavio nekih dvije stotine metara od Kenove kuće.

- Pješice? -upitao je. - Nema ga smisla upozoriti da smo mu za petama.

- A-ha.

Donovan je izišao iz automobila, i dva su detektiva zajedno brzo zakoračala niz ulicu do vrtnih vrata Kenove kuće. Donovan je prešao preko nepokošene tratine do male garaže. Ali je sad bio mrak. Ni jedno se svjetlo nije pokazalo u kući. Stigli su do garaže. Dvostruka su vrata bila zaključana. Dok je Donovan pokušavao otvoriti lokot, Duncan je obišao garažu da bi virnuo kroz bočni prozor, osvijetlivši prethodno automobil unutra baterijskom svjetiljkom.

- Hej, naredniče! Zeleni Lincoln! - zazvao je uzbuđeno. Donovan mu se pridružio i pogledao kroz prozor.

- Imamo ga! - uzviknuo je i osjetio kako mu zanosni žmarci teku uz hrptenjaču. - Od ovoga će onoj mizeriji Adamsu doći krv na nos. Ovaj smo razriješili za osamnaest sati!

- Volio bih pogledati kola - rekao je Duncan.

- Tko ti brani? - Donovan je ponovno obišao do lokotom zaključanih vrata. - Imamo pajser u kolima; hajde donesi ga. Naslonio se na vrata garaže dok je čekao na Duncana da se vrati. Ovo će uzdrmati Adamsa, pomislio je. Uzdrmat će i komesara.

Kakav preokret! Neće napisati izvještaj. Osobno će otići do komesara i reći mu. Nema potrebe da se spomene Duncanov doprinos. Na koncu konca, Duncan ima pred sobom još godine da dođe do unapređenja. Nema potrebe da se kaže komesaru tko je razriješio slučaj. Ako ne kaže ništa, komesar će pretpostaviti da je on to smislio.

Duncan se vratio s pajserom. Razvalili su lokot i otvorili vrata. Donovan je škljocnuo sklopkom i osvijetlio garažu. Dok je Duncan pregledavao stražnje sjedalo lincolna, Donovan je pogledao prednje.

- Evo nas - rekao je Duncan iznenada. - To sve povezuje. Predao je Donovanu često prelistavanu bilježnicu. Bio je to nestali registar čuvara parkirališta.

- Na podu iza prednjeg sjedala. Mora da mu je iskliznula iz vanjskog džepa.

Donovan se nacerio.

- A ima tu i broj njegovih kola! Jeee, to sve veže.

- Hajdemo popričati s njim naredniče.

Zajedno su dva detektiva hodala stazom. Donovan je prilijepio palac na dugme zvonca i ostavio ga tako. Čekali su nekoliko minuta dok je zvono neprekidno zvonilo, a onda je Donovan odstupio s uzvikom negodovanja.

- Čini se da je vani - rekao je.

Duncan je već obilazio kuću zirkajući kroz prozore. Vratio se nakon što je obišao krug.

- Ni traga od njega.

Donovan je pogledao na sat. Sad je već bilo blizu deset.

- Bolje da se motamo okolo.

- Misliš da je izgubio živce pa brisnuo?

- Mogao je. Poslat ću za njim opću potjernicu. Da vidimo možemo li provaliti.

Duncanu nije trebalo dugo da naiđe prozor koji nije bio zakračunan. Popeo se kroza njega, otišao do prednjih vrata i pustio Dohovana unutra.

- Bacit ću pogled uokolo dok ti nazoveš stanicu.

Nakon što je Donovan porazgovorio s dežurnim narednikom i dao mu naređenja, ušao je u predvorje da vidi Što Duncan radi.

Duncan je izišao iz spavaće sobe, smiješeći se. Nosio je sivo odijelo i par cipela.

- Tu smo, naredniče. Tek raspakovano, ravno iz trgovine Giza's. Taj momak sigurno zna kako da si osigura put do električne, što velite?

Donovan je progunđao. Već je pomalo bivao sit Duncanovih neprestanih uspjeha.

Ušli su u dnevnu sobu i Duncan je otišao do košare za papire. Preokrenuo ju je dok ga je Donovan namrgođeno promatrao.

- S neba mi je palo, nije li? - iznenada je rekao Duncan. -Vidi ovo.

Stavio je dva komadića posjetnice na stol.

- Sad smo već doma - rekao je. - Znao sam da imam pravo. Evo Carsoničinog telefonskog broja na poleđini posjetnice onog tipa Parkera. Kladim se da je Parker preporučio Hollandu da ide i svrati kod Carsonice. Jasno k'opekmez, ha?

III

Poručnik Adams je polako odgurnuo stolicu, zijevnuo i odlučio dovršiti dan. Nije bilo ničega što bi mogao učinili sve dok ne dobije primjerak Donovanova izvještaja i otkrije koliko je uznapredovao. Morao je također pričekati na Darcyja da pronjuši o Johnnyju Dormanu. Nije mogao očekivati da će se mnogo toga dogoditi prije idućeg jutra. Upravo se spremao da napusti kancelariju, kad je zazvonilo telefonsko zvonce. Namrštivši se, vratio se do svog pisaćeg stola i podigao slušalicu.

- Ovdje dežurni narednik - zalajao mu je glas u uho. - Tu je neki tip, upravo ušao, i hoće razgovarati s onim tko je zadužen za ubojstvo Carsonice. Narednik Donovan je vani. Hoćete ga vi primiti?

- Da, pošalji mi ga gore - rekao je Adams, objesio šešir na vješalicu i sjeo za stol.

Nakon tri ili četiri minute čekanja, na vratima se začulo kucanje i u sobu je ušao policajac, a za njim visok crn muškarac čije si blijedo lice i divlji izgled' pobudili Adamsovo zanimanje.

- Što mogu učiniti za vas? - upitao je.

- Ja sam Kenway Holland - rekao je Ken bez daha. Pričekat je dok policajac nije otišao i nastavio:

- Ja sam čovjek kojeg tražite. Bio sam sinoć s Fay Carson.

Adams se ukrutio, zagledao, i tada ustao odgurnuvši stolicu. Na trenutak je bio tako iznenađen da nije mogao ni smisliti kako da se snađe u toj neočekivanoj situaciji, ali se brzo sabrao.

Netremice je gledao u Kena. Da, opis je u skladu. Taj momak izgleda previše ustrašeno i bolesno da bi mogao folirati.

- Jeste li rekli dežurnome narednika tko ste? - upitao je oštro.

- Ovaj, ne - odgovorio je Ken iznenađeno. - Nije me pitao Adams je sad već imao kontrolu nad sobom. Kakav preokret pomislio je. Da je taj glupan Donovan bio u stanici, ne bih za ove znao sve dok ne bi bilo prekasno. A što da dođavola radim s tin tipom? Ako ga Donovan zgrabi prije nego ja zgrabim Dormana, izgurat će me iz slučaja, a ovaj momak neće ni znati što ga je pogodilo sve dok ne sjedne na električnu.

Nije mu trebalo više od sekunde ili dvije da se odluči.

- Zašto niste ranije došli amo? - upitao je oštro.

- Ja... nadao sam se da ću se izvući, - rekao je Ken - al sam otkrio da to nije moguće. Htio bih da znate da je nisam ubio. Želio bih vam točno ispričati što se dogodilo.

- Okej, - rekao je Adams - ali ovo nije mjesto na kojem možemo razgovarati. Telefoni zvone, ljudi ulaze i izlaze. - Posegnuo je za šeširom i stavio ga na glavu. - Idete sa mnom. -Najednom ga je uzbunila misao.

- Jeste li dovezli kola sa sobom

Smućen, Ken se zapiljio u njega.

- Došao sam taksijem.

Adams je kimnuo. Još jedna fina stvar! Da je parkirao svoj zeleni lincoln pokraj stanice, neki bi bistri August sigurno imao što o tome reći.

- Pođite sa mnom - rekao je Adams i otisnuo se niz hodnik Ken ga je slijedio do ulice, gdje je bio parkiran Adamsov automobil.

- Ulazite -rekao je Adams.

- Ali ja ne razumijem - rekao je tupo.

- A zašto i biste? Ulazite!

Ken je ušao u automobil i Adams ga je povezao, usmjerivši prema svom stanu. Nije rekao ništa dok se nije zaustavio pokraj kuće u Aveniji Cranbourne.

- Ovdje stanujem - rekao je izlazeći iz kola. - Možete se do smrti napričali u mom stanu a da vas nitko ne prekine. Ken ga je slijedio u prizemnu, udobno namještenu dnevnu sobu.

- Osjećajte se kao kod kuće - rekao je Adams, bacajući šešir na stolicu. - Jeste za piće?

- Ne razumijem zbog čega sve to - rekao je Ken okrećući mu lice. - Zašto ste me doveli ovamo? Želim dati izjavu policajcu zaduženom za to umorstvo. Tko ste vi?

Adams se nasmiješio dok je miješao dva viskija sa sodom.

- Ja sam poručnik Adams iz odjela za ubojstva. Samo mirno. To još ne znate, no posljednja stvar koju biste željeli učiniti, bila bi da dadete izjavu policajcu zaduženom za ubojstvo Carsonice. Tome mozak ide samo po jednoj špagi. A sada sjednite i prestanite rasipati vrijeme. Hoću vašu priču. Hoću znati tko ste vi, kako ste upoznali Fay Carson i što se sinoć dogodilo. Ne srljajte. Želim toliko detalja koliko ih se god možete sjetiti. A sad, počnite s pričom.

Ken je dao izjavu. Ispričao je Adamsu što se dogodilo prethodne večeri, i kada je došao do konca priče, u izrazu je sitnoga poručnika bilo nešto što mu je dalo nade.

- Znam da sam se loše ponio, - zaključio je - i zbog toga i plaćam, ali je nisam ubio. Trebao sam doći do vas prije ovoga, ali sam se prepao. Nisam toliko mislio o sebi, ali moram misliti na svoju ženu. Želio sam to sakriti od nje, ali ne vidim kako bih to mogao učiniti sada.

Adams je zurio u njega minutu i tada se zamišljeno povukao za nos.

- Da sam oženjen, što srećom nisam, - rekao je - i da sam bio dovoljno bukva da odem do kolgerle, postupio bih kao i vi pri istim okolnostima.

- Znači li to da mi vjerujete? - upitao je Ken žudno. Adams je slegnuo ramenima.

- Nije važno ni pišljiva boba vjerujem li vam ja ili ne. Posljednju riječ ima porota. A sada, da ispitamo neke detalje. Niste imali pojma da je osim vas još netko u apartmanu sve dok se nisu pogasila svjetla?

- Ni živog pojma.

- Niste vidjeli tog tipa?

- Ne. Bilo je mračno k'o u rogu. Čuo sam ga kako je prešao preko sobe i sjurio se niz stepenice, ali ga nisam imao prilike vidjeti.

- Niste je čuli da je kriknula?

- Bilo je olujno nevrijeme. Ne mislim da bih čuo krik.

- Hm... - Adams je prebacio nogu preko noge i tada upitao:

- Taj debeli s pekinezerom: je li ćelav s kukastim nosom i usiljenim ušima?

Ken je djelovao preneraženo.

-A- Ovaj, da: To ga točno opisuje. Poznajete ga.

- Znam ga - rekao je Adams. - Ne morate brinuti zbog njega. Neće vam praviti nikakve probleme. Taj je izvan zatvora tek šest mjeseci. Možete zaboraviti na njega.

A- Mislite da je blefirao?

- Sigurno - rekao je Adams, oprezno srknuvši iz čaše. - Vidio vas je sinoć kako se uspinjete i silazite. Mogao je vidjeti i tog drugog momka. Jeste li ga pitali?

Ken je odmahnuo glavom.

- Nisam mislio o tome. ;

- Ja ću ga pitati - rekao je Adams mračno. - Sve ste mi rekli?- Nema više ništa čega se možete prisjetiti?

-A- Mislim da da - rekao je Ken, zamislio se trenutak, i onda se prisjetio visokog, plavog muškarca koji se sakrio iz vida kad su on i Fay izašli iz Plave ruže."- Bio je neki tip kraj Plave ruže kojeg sam opazio. Čini se da se brinuo da ga ne vidimo. Bio je visbk i plav i privlačan. Kad je vidio da sam ga opazio, sakrio se iz vida. Adams se namrštio.

- Visok, plav i pristao? - upitao je i pomislio na Johnnyja Ddrmana. - Biste li ga prepoznali?

- Mislim da bih. Svjetlo baš nije bilo jako, ali mislim da bih mogao.

- Još nešto?

Ken je odmahnuo glavom.

Uslijedila je duga tišina, a onda je Kert upitao: - Vjerujete li u moju priču, poručniće?

- Sigurno, dijelovi se slažu i ima smisla, no nemojte se zavaravati da ste izašli na čistac. U đavolskoj ste gužvi; mnogo goroj nego što zamišljate,,...,.

Ken ga je baš upitao što time misli, kad je zazvonio telefon.

- Dajte da se javim - rekao je Adams i digao slušalicu. - Da? Što je? - rekao je. Zavalio se u naslonjač, slušajući uzbuđeni glas što je dolazio preko linije. - Okej, naredniče. Evo me odmah tamo. Jeee, ako Donovana nema tamo, nekog mora biti. Okej, dolazim- rekao je i prekinuo. Pogledao je Kena i napravio grimasu. - Izdana je opća potjernica za vama. Pronašli su vaše odijelo i cipele u dućanu Giza's. Moja su dva bistra pomoćnika pronašla i vaš automobil i posjetnicu koju vam je dao Parker, s Carsoničinim telefonskim brojem na njoj. U ovom času traži vas svaki pajkah u gradu. Ken se ukrutio.

- Ali ne mogu dokazati da sam je ja ubio! - uzviknuo je. - Vi mi vjerujete! Upravo ste to rekli. Možete ih opozvati. Adams je pripalio cigaretu, protegnuo svoje kratke noge i zatresao glavom. Znate li išta o politici, mister Hilland? - upitao je.

- Kakve veze ima politika s tim?

- Svakakve. Bolje da steknete sliku o pozadini. - Utonuo je još malo u naslonjač. - Šef koji stoji iza sadašnje uprave je tip imenom Sean O'Brien. Taj se namjerava oženiti Gildom Dorman, pevaljkom iz noćnog kluba. O'Brien ima novaca, ima moć i sposoban je. Ako nešto poželi, to i dobije, i ništa mu ne stoji na putu. On želi tu žensku. Njen brat je Johnny Dorman koji je bio ljubavnik Fay Carson prije negoli su ga strpali u ludnicu. Jučer je izišao. On je tip koji je ubio Fay. Još to ne mogu dokazati, ali bih se kladio u posljednju paru da je on bio taj. Nije vjerojatno da će O'Brien dopustiti da ovaj ode na električnu. Pokrit će ga, u on to može učiniti. Potražit će naokolo žrtveno janje, a to žrtveno janje ste vi. Ken se zapiljio u njega.

- Mora da se šalite - rekao je tupo.

- Nije to vic. Vrlo brzo ćete to otkriti. Kako O'Brien svira, tako ovaj grad igra. Narednik Donovan će podnijeti izvještaj. Komesar će ga predati O'Brienu. Imaju izvjesnu količinu dokaza protiv vas. Svi drugi dokazi u vašu korist bit će potisnuti. Imaju dovoljno o vama da vas već sada mogu staviti na električnu.

Ken se borio s osjećajem rastuće panike;

-Zašto mi onda to govorite? Zašto ne pođete dalje pa me uhapsite? - upitao je ljutito. - Vi ste član policije. Zašto ste me doveli amo?

Adams je prebacio nogu preko noge i zatim je ponovno spustio.

- Slučaj je htio da sam u suprotnom taboru. Mislim da sam lud što guram vrat pod nož, no tako je kako jest. Ako mogu povući tepih O'Brienu pod nogama, ja ću to i učiniti. Imam ideju da to mogu učiniti pomoću vas. Budem li mogao dokazati da je Dorman ubio tu curu Carsonicu, možda prisilim O'Briena da izađe na čistac. Dormanova će sestra izvršiti pritisak na O'Briena, i ovaj može učiniti krivi potez. Želim da moji ljudi love vas, tako da ja mogu loviti Dormana.: To je razlog zašto sam vas doveo ovamo. Bitno je da oni ne ulove vas prije nego što ja ulovim njega. Želim Lindsaya Burta zainteresirati za vas. On će se pobrinuti za vas, ako ga uspijem uvjeriti da su vam sve namjestili. Ali morate imati strpljenja. Može to potrajati nekoliko dana, možda čak nekoliko tjedana. Ovdje ste sigurni, ali se ne idite pokazivati po ulicama. Moji su ljudi efikasni. Oni vas traže i oni će vas i naći ako se budete pokazali.

- Ali moja će se žena uskoro vratiti kući - rekao je Ken zabrinuto. - Imam svoj posao na koji moram misliti. Ne možete očekivati od mene.

Adams je podigao ruku.

- Čekajte čas. Već sam vam rekao: u gužvi ste. Vaša žena i vaš posao nisu važni. Život je ono o čemu morate misliti. Ako vas uhvate, propali ste, ne zaboravite to!

- Ali to je fantastično! Zamislite da ne nađete Dormana? Što će biti sa mnom?

- Razmišljat ćemo o tome kad dođe čas.

- A što s mojom ženom?

- Trebali ste misliti o njoj prije negoli ste zaigrali s Fay Carson. - Adams je dovršio piće i spustio čašu.

- A sada, samo mirno. Ostajete ovdje. Ja se vraćani u stanicu. Hoću vidjeti što rade.

- Zaboravio sam vam reći da sam te večeri vidio Gildu Dorman u Plavoj ruži - rekao je Ken. - Znate li da su ona i Fay Carson jednom živjele zajedno?

Adams je stavio šešir.

- Nisam znao, ali ne vidim što to može imati s našim problemom. Samo mirno. Prepustite to meni.

- Bolje da odem advokatu - rekao je Ken nesigurno.

- Ima mnogo vremena da mu odete. Opustite se, možete li? Ovdje ste sigurni. Idite spavati. Soba je iza ovih vrata. A ja moram ići - rekao je Adams i kimnuvši izišao iz stana. Ken je ustao, prešao do prozora i promatrao kako se poručnik odvozi. Svijest mu je bila u kovitlacu. Bila je to nevjerojatna situacija. Glavom mu se vrtjela uznemirujuća misao da ga Adams upotrebljava kao političkog piona. Ako kombinacija uspije sve će biti dobro, ako ne, Adams bi mogao oprati ruke od njega.

Pomislio je na Ann koja se vraća u praznu kuću. Neće moći beskonačno dugo ostati u ovom stanu, Najbolja stvar koju bi mogao učiniti bila bi da se posavjetuje s prvorazrednim advokatom i preda se njemu u ruke.

Još se pokušavao odlučiti kojem advokatu da pođe, kad je zazvonio telefon. Oklijevao je na trenutak i tada je, misleći da bi mogao biti Adams da mu kaže što se zbiva u centrali, podigao slušalicu.

- To ste vi, poručniće? - Duboki, bujni glas, kojeg je Ken odmah prepoznao kao glas Sama Darcyja, prošaptao mu je u uho.

- Poručnik je vani. Mislim da je u stanici. Uslijedila je stanka, a zatim je Darcy rekao: - Možete li preuzeti poruku?

- Mislim da mogu.

- Okej, recite mu da je tip nalik na Johnnyja Dormana viđen na Tuxovom krstašu, Willow Pointu. Moj je čovjek samo bacio oko na njega i ne bi se mogao zakleti da je to bio Johnny. Ken je osjetio kako su mu žmarci uzbuđenja potekli uz kičmu.

- Reći ću mu.

- Brod je usidren kod ušća. Znat će.

- Okej - rekao je Ken i prekinuo.

Dugi je trenutak stajao razmišljajući, a tada je nazvao policijsku centralu.

- Dajte mi poručnika Adamsa - rekao je dežurnom naredniku.

- Nema ga. Tko zove?

- Na putu je prema vama. Još nije stigao.

- Bio je i opet otišao. A s čim u vezi? Ken je spustio slušalicu.

Što ako Dorman ode s krstaša prije nego što uspijem reći Adamsu gdje se ovaj nalazi, pomislio je. Ako se mislim izvući iz te gužve, moram si sam pomoći. Moram otići do obale i motriti na krstaš dok ne stigne Adams. Otišao je do Adamsova pisaćeg stola, napisao Darcyjevu poruku, dodao da ide pokušati naći Willow Point i požurio Adamsa da dođe što brže može. Ostavio je poruku na stolu, dograbio šešir i izišao iz stana. Oprezno je otvorio ulazna vrata.

Padala je kiša i vlažna mu je tmina dala osjećaj sigurnosti. Sišao je niz stepenice i skrenuvši ulijevo zakoračao prema rijeci što je brže mogao.

GLAVA 6

Sean O'Brien je pokucao na vrata Gildine garderobe, pričekao trenutak, okrenuo kvaku i ušao.

Gilda se presvlačila. Hitro je posegnula za kućnim ogrtačem, ali se predomislila kad je vidjela O'Briena, i brzo došla k njemu.

- Žalim - rekao je smiješeći joj se. - Ne bih više mogao čekati ni trenutka.

- Je li sve u redu, Sean? - upitala je, s krupnim zelenim očima pomračenim od zabrinutosti.

- Naravno. - Zagrlio ju je i poljubio. - Morala bi zatvarati vrata, malena. Mogao je bilo tko ući.

- Mislila sam da jesam. Što se dogodilo, Sean? - Povukla se do toaletnog stolića dok ju je on promatrao, razmišljajući kako je lijepa.

- Manchini te više neće gnjaviti. Zatjerao sam mu strah u kosti, a taj se brzo plaši.

Kliznula je u jednostavnu bijelu večernju haljinu u kojoj je izgledala, za O'Brienove oči, mnogo zavodljivije nego kad bi nosila sve one đinđuve iz noćnog kluba.

- Ne znam što bih bez tebe - rekla je odlazeći do toaletnog stolića i sjedajući.

On se nasmijao.

- Zbog toga i jesam ovdje. - Izvadio je cigaru iz tabakere, sjeo i polako uklonio prsten. - I tako je Manchini sinoć vidio Johnnya. Tako on veli, ali mu ne vjerujem. Pokušavao me zaplašiti ne bih li ga odvela u svoj stan.

- Znači ne misliš da je dao Johnnyju Fayinu adresu? Oklijevala je, a onda mu se okrenula licem.

- Znam da nije. Dragi, oprosti mi, ali ti nisam rekla istinu o Johnnyju. Bio je u mom stanu kad sam se vratila iz Casina. On se tebe boji, Sean. Misli da si me ti natjerao da ga smjestim u bolnicu. Nagovorio me da mu obećam da ti neću reći da sam ga vidjela. Govorila sam mu ponovno i ponovno da ti nemaš ništa s njegovim smještanjem u bolnicu, ali mi on nije vjerovao. Ostao je te noći sa mnom. Eto zašto znam da nije mogao ubiti Fay. O'Brien je kimnuo čudeći se zašto mu i dalje laže.

- Morala si mi to prije reći, malena. Ništa zato. Je li još kod tebe?

- Ne. Otišao je. Zabrinuta sam, Sean. Nije ostavio poruku. Naprosto je nestao. Ne misliš da ga je uhapsila policija? O'Brien je odmahnuo glavom.

- Naravno da ne. Morao bih čuti. Opusti se, malena. Vjerojatno je odlučio otići iz grada. Nije li ti rekao da ide u New York?

- Rekao je da bi mogao otići, ali nije uopće imao novaca. To je ono što me brine. Nije mogao otići u New York...

- Kako znaš da nije posudio od nekoga? Uvijek je bio oportunist. Ne brini o njemu. Može se brinuti sam o sebi. Idemo, pa večeraj sa mnom.

- Ne večeras, Sean. Hoću ići kući. Možda se vratio. O'Brien je raspoloženo slegnuo ramenima.

- Okej. Želiš da se vratim s tobom?

- Radije bih se vratila sama. - Sve kako ti kažeš, malena. Ustao je sa stolice i pružio joj ogrtač.

- Vidjet ću mogu li što otkriti. Ako dobijem vijesti o njemu, nazvat ću te.

- Tako si strašno dobar prema meni, Sean. Pridigla je lice i on ju je poljubio.

- Moja je dužnost da budem dobar prema tebi.

Kada se odvezla u taksiju, O'Brien je polako odšetao do parkirališta, ušao u svoj cadillac i prazno se zapiljio u tamu. Johnny je problem, odlučio je. I uvijek će to biti. Čak i ako bude imao sreće da se izvuče iz ovoga krkljanca, doći će drugi. Prije ili poslije upast će u takvu nevolju s kojom O'Brien neće moći izaći na kraj. Bila je to otužna perspektiva, dobiti na vrat šurjaka poput Johnnyja. Sada kad ima Johnnyja gdje ga je želio imati, bio bi balvan kad ne bi sredio stvar jednom za svagda.

Utonuo je u misli na nekoliko minuta, igrajući se idejom da navijeke bude oslobođen Johnnyja. Što je više razmišljao o njoj, sve se više pretvarala u napast. U prošlosti, O'Brien nije nikad oklijevao da se riješi gnjavatora; ali mu je već izišlo iz navike da briše neprijatelje. Trebao je dopustiti Tuxu da ubije Rajskog Louija umjesto da ga samo prebije. Mirni, povučeni život što sam ga živio proteklih godina sasvim me je razmekšao, pomislio je i napravio grimasu. Pri ovakvim okolnostima ne bi prije sebi mogao dopustiti da bude mek. Znao je da će Lindsay Burt pokušati i uspjeti napraviti kapital iz Fayinog umorstva. Netko će se iz njegova tabora sigurno prisjetiti da je Johnny prijetio Fay, i znajući da je Johnny Gildin brat i da će se Gilda udati za O'Briena, stvorit će se pritisak na komesara da nađe Johnnya.

Osim toga, O'Brien nema iluzija o Johnnyju. Čim mu postane šurjak, dat će se za njegovim novcem. Najsigurniji je način - osigurati se da Johnny ne postane još veća gnjavaža nego što je sada.

O'Brien je pripalio cigaru, pokrenuo motor automobila i odvezao se do Country Cluba.

Svakog prvog u mjesecu u klubu je bio ples na koji bi dolazio svatko tko je nešto značio. O'Brien je pretpostavio da bi ondje morali biti komesar Howard i policijski kapetan Motley. Želio je posljednje vijesti o umorstvu prije nego što konačno odluči što da učini s Johnnyjem. Kroz velike je prozore mogao vidjeti gomilu plesača dok je vozio kružnom prilaznom stazom. Ples će se nastaviti do u sitne sate: bit će mnogo opijanja i baljenja, i vjerojatno grube igre od strane mladih članova.

O'Briena nije zanimala takva vrsta plesa, ali bi se obično na njima ipak pokazivao. Svi su članovi stranke dolazili, bila je to prilika da se izmijeni povjerljiva riječ bez štampe koja se pita što je tko kazao.

Uvezao je u parkiralište koje je bilo kao konzerva natrpano automobilima. Bacio je pogled na crne, nabrekle oblačine. Neće trebati dugo da zakiši, pomislio je, i probio se uskim prolazom između automobila.

Postao je svjestan muškarca i žene ispred sebe. Žena je držala vrata automobila otvorena. Pomislio je da ju je prepoznao u polusvjetlu, i zastao da bi je pogledao malo pažljivije.

- Ako se misliš držati kao prokleti šmokljan, ja se vraćam -rekla je žena vrištavim, ljutitim glasom. O'Brienu je zvučio pijano.

- Moramo biti razumni, Gloria - rekao je muškarac zabrinuto. - Tvoj muž može izići. Zar ne možemo pričekati dok ne ode?

- Prokleta bila ako ću te čekati - rekla je žena i ušla na stražnje sjedalo automobila. - Dolaziš li?

Muškarac je ušao do nje i zatvorio vrata. O'Brien je vidio kako mu je žena bacila ruke oko vrata i povukla ga k sebi. Napravio je slabu grimasu. Mlada žena komesara Howarda i neki kenjac, pomislio je. Dakle, stara se luda nije trebala oženiti upola mlađom curom. Produžio je prema, zgradi kluba. Komesara Howarda i Motleyja zatekao je na verandi. Motley je govorio nervozno:

- Za ljubav božju, pusti curu na miru. Negdje se zabavlja. Ako nam se ide, idemo.

- Već idete? - upitao je O'Brien izlazeći iz tame.

- Hej! - rekao je Motley okrećući se. - Imam novosti za vas. Donovan je razriješio slučaj Carson!

O'Brien je podigao obrve.

- To se zove brz posao.

- Jeee. Uvijek sam govorio, kad bi se Donovanu dao slučaj koji vrijedi, taj bi pokazao od čega je napravljen. Za sat ili dva izvršit će i hapšenje.

- I tko je to onda počinio?

- Kenway Holland, mladi bankovni činovnik. To je slučaj vrste počni-završi. Imamo dovoljno dokaza da ga triput strpamo na električnu.

- Ali još ga niste uhapsili?

- Moji su ljudi sad u njegovoj kući. Možda je izgubio živce pa zbrisao, ali je samo pitanje vremena kad ćemo ga ščepati.

- Prokleto dobar posao - rekao je O'Brien sasvim bez oduševljenja. Prebacio je pogled na Howarda.

- Dat ćete mi izvještaj i da vidim dokaze?

- Dobit ćete dokumente sutra - rekao je Howard kratko. Izgledao je zabrinuto, no vidjevši čime mu se žena bavi, O'Brien nije bio iznenađen. - Oprostit ćete nam. Želio bih se vratiti u centralu. Sad kad smo tako daleko odmakli, ne bih želio da se negdje poskliznemo.

- Ne prestajem ti govoriti da možemo prepustiti Donovanu da s tim izađe na kraj - rekao je Motley nervozno.

- Ja se vraćam, čak i ako ti nećeš - odbrusio je Howard i kimnuvši O'Brienu pošao niz stepenice i prema parkiralištu.

- Sestra ti se zabavlja s nekim tipom u automobilu - rekao je O'Brien tiho. - Pazi da je komesar ne vidi.

Motley je opsovao ispod glasa.

- Jednog ću dana toj maloj droljici prebiti vrat - rekao je. -Zašto do đavola nije mogla pričekati dok Howard ne ode? -Žurno je otišao za komesarom.

O'Brien se zamišljeno pogladi po bradi. Sasvim nalik tom šupljoglavom Donovanu da nađe krivog čovjeka, pomislio je. Kakvi su dokazi o kojima pričaju? Činilo se da su prilično sigurni kako imaju dovoljno o tom tipu da ga osude. Naslonio se na ogradu verande dok je razmišljao o Johnnyju. Ako tog momka Hollanda uhvate i osude, to će Johnnyja izvaditi iz igre, ali prije ili poslije taj će upasti u nove nevolje. Sada kad ga ima pod ključem, značilo bi plaziti jezik providnosti kad ga se ne bi otarasio.

Promatrao je kako se Howard i Motley odvoze s parkirališta, i tada, upravo se odlučivši, sišao niz stepenice prema svom automobilu.

II

Prije nego što je otišao u svoj ured, Adams je pogledao u operativnu sobu.

- Ima li što novo? - upitao je dežurnog narednika, koji se ukrotio u stav mirno kad ga je ugledao.

- Komesar i kapetan su na putu ovamo, sir - rekao je narednik. - Tog momka Hollanda još nisu pokupili. Imamo nekoliko ljudi i detektiva Duncana koji ga čekaju u njegovoj kući. Narednik Donovan je baš sada došao i čeka komesara. Adams je zagunđao.

- Bit ću u svom uredu, ako me komesar bude trebao - rekao je. - Ništa drugo?

- Ništa što bi vas zanimalo, sir. Rajski Louie je u nevolji. Pokupili su ga prije deset minuta na praznom zemljištu u West Streetu. Netko ga je obradio. O'Sullivan, koji ga je našao, javlja da nije vjerojatno da će preživjeti. Dobio je batina, no tko god ga mlatio, udario ga je malo prejako. Adams se prisjetio što mu je Darcy bio rekao. Rajski Louie je rekao Johnnyju gdje može naći Fay Carsoii, a sada je premlaćen. Koincidencija?

- Gdje je on? - upitao je oštro.

- Odjel šest, okružna bolnica - odgovorio mu je narednik.

- Recite komesaru ako me treba da ću se vratiti za jedan sat - rekao je Adams i brzo se vratio u svoj automobil. Stigao je do okružne bolnice za pet minuta.

- Manchini? - rekao je dežurni kirurg kad ga je Adams upitao može li govoriti s Louijem. -Nema mnogo nade za njega. Ima abnormalno tanku lubanju. Netko ga je udario lancem od bicikla. Sumnjam da će preživjeti noć.

- Je li pri svijesti?

- Ne, ali bi mogao biti svakog trenutka. Jedan je od vaših ljudi s njim. Možete se popeti ako želite. Ništa više ne možemo učiniti za njega.

Rajski Louie je ležao na krevetu, s natučenim i izlomljenim licem povijenim u zavoje. Detektiv Watson sumorno je sjedio kraj njega. Žurno je ustao kad je ugledao Adamsa, gotovo prevrnuvši stolicu.

- Je li pri svijesti? - upitao je Adams.

- Da, sir, ali mu je prilično slabo. Adams se nagnuo nad nepomično tijelo.

- Louie! Probudi se! - dreknuo je i pretresao Louijevu mišicu.

Louie je otvorio oči i zagledao se u Adamsa.

- Pustite me na miru, može li? - zarežao je slabašnim glasom. - Gonite se do đavola odavde!

Adams je sjeo na rub kreveta.

- Tko ti je to napravio? - upitao je.

Watson je automatski otvorio notes i sad je nestrpljivo čekao.

- Ne govorim ništa, plavi - rekao je Louie. - Pustite me na miru.

Adams je izvadio kutiju šibica, strugnuo jednu i stavio plamen pod Louieovu ruku dok je Watson promatrao izbuljivši oči.

- Sljedeći ću ti put držati zglavak - rekao je Adams tiho. -Tko je to učinio?

Usko, nemilosrdno lice što se nadvilo nad njega, uplašilo je Louijea.

- Tux i Whitey - promrmljao je. - Pustite me na miru, može li?

- Zašto su to učinili?

- Ne sjećam se - rekao je Louie, ali je žurno nastavio kad je Adams kresnuo još jednu šibicu. Okej, okej, reći ću vam. Ispričao je Adamsu razvodnjenu priču o svom pokušaju da ucijeni Gildu. Trebalo je za to prilično vremena, ali ju je Watson pohvatao nakon što je Adams nagnao Louiea da je ponovno odvrti.

- Jesi li dao Johnnyju adresu Fay Carson? - zapitao je Adams.

- Rekao sam mu gdje je može naći.

- I gdje je to bilo?

- Rekao sam mu da većinu večeri provodi u Plavoj ruži.

- Nisi mu dao njenu adresu?

- Nisam je znao.

- U koje si mu vrijeme rekao?

- Oko jedanaest, mislim da je tako bilo.

- I tako Tux radi za O'Briena? - rekao je Adams, svjestan da je napravio važno otkriće.

- Jeee. O'Brien je oduvijek bio njegov šef. Adams je pogledao Watsona.

- Imaš sve?

- Da, sir.

- Louie, sad ćeš to potpisati.

Pročitao je Louiju njegovu izjavu, držeći mu knjigu dok je škrabao svoj potpis na svaku stranicu, a zatim je dao Watsonu da i on učini isto.

- Uzet ću to - rekao je Watsonu i kliznuo notes u džep. -Idemo, ne treba više rasipati vrijeme s tom mizerijom. Vani, u hodniku, Adams je nastavio: - Drži jezik za zubima u vezi ove izjave, Watson. U tome je politička komponenta koja bi mogla biti skliska. Jesi li razumio?

- Da, sir - odgovorio je Watson tupo. Nije shvatio, ali je još davno bio naučio da nije bezopasno postavljati Adamsu pitanja.

- Okej. Hajde sa mnom. Imam posao za tebe. Smućen, Watson je slijedio Adamsa niz stepenice i preko pločnika do njegova automobila.

III

Kenu je bilo potrebno četrdeset minuta da dođe do obale. Bojao se ući u autobus ili uzeti taksi. Adams je bio rekao da ga sada traži svaki pajkan u gradu, i on se nije htio upuštati u rizik da ga prepoznaju.

Držao se sporednih uličica, hodajući tik uz zgrade i trgovine gdje su sjene bile najtamnije.

S vremena na vrijeme opazio bi pred sobom policajca u patroli i žurno skrenuo niz postranu ulicu da bi izbjegao mimoilaženje s njim.

Kad je napokon stigao do obale, kiša što je padala počela je malaksati.

Uz vodu je bilo mračno, vlažno i puno zadaha. Na uličnoj je strani bio red kafića, kioska s kokicama, dućana koji su prodavali ribički pribor i mreže, musavi hotel i zabavni kutak.

Ken je stao na rub mola i zagledao se preko širokog poteza zauljene vode prema dalekom ušću. Bilo je premračno da bi se vidjelo ima li ondje usidrenih brodova, no Darcy je rekao da je to mjesto na kojemu je Willow Point, a Ken nije imao razloga da mu ne vjeruje.

Morat će pronaći čamac koji će ga odvesti onamo. Imao je malo novca uza se, a možda će mu trebati svaki novčić prije nego sve bude gotovo. Neće si moći priuštiti da unajmi čamac, morat će ga posuditi.

Ali prije nego pokuša pronaći čamac, morao je točno znati gdje je Willow Point usidren.

Pogledao je na drugu stranu u osvijetljeni zabavni kutak, zastao oklijevajući, i zatim polako zakoračao preko mokre ulice i pogledao unutra.

Bilo je tu samo nekoliko mladaca koji su igrali na flipere. Djevojka u prljavom bijelom kombinezonu naslonila se na jedan od flipera čisteći dugačke lakirane nokte. Bila je blijeda lica i umorna; klinka od osamnaestak, ali stara po grijehu i iskustvu, ako je mogao prosuditi po njenom otvrdlom izrazu. Imala je prebačenu preko ramena kožnatu torbu iz koje je davala sitniš.

Ušetao je pod nadstrešnicu i otišavši do flipera u blizini djevojke koja je stajala, počeo igrati, ispucavajući kuglice uz kanal i promatrajući kako iskaču obojena svjetla kad bi koja od njih udarila u stupić.

Pošto je ispucao puni red kuglica, zastao je da pripali cigaretu, svjestan da ga djevojka radoznalo gleda. Susreo je pogled njenih plavih, crno obrubljenih očiju i nasmiješio se.

- Jedan od načina da se potrati sat vremena, ha? - rekao je. Ravnodušno je pridigla ramena.

- Nitko vas ne moli da to radite. Napustio je mašinu i prešao do nje.

- Biste li znali išta o brodicama usidrenim u ušću? - upitao je. - Tražim Willow Point.

Iznenađenje i sumnja pojavili su joj se u očima.

- Ja vam ne smetam - rekla je, kliznula rukom kroz raspor kombinezona i počešala se pod pazuhom.

- Znate li gdje je usidren?

- Mogla bih znati. Zašto?

- Želio bih ga naći - rekao je strpljivo.

- Jesi baš siguran u to, ljepotane? - upitala je naslanjajući bokove na fliper. - Znaš li ti tko je vlasnik Willow Pointa? Odmahnuo je glavom.

- Tux, - rekla je - a on je tip od koga bi se trebao držati podalje.

- Moram naći taj brod - rekao je Ken. Ona ga je proučavala pogledom.

- Vidi, ljepotane, nije li ti bolje ići kući? Sva je zgoda da ćeš dopasti nevolje ako se počneš plesti s Tuxom.

- Već jesam u nevolji - rekao je Ken.

- Dobro, ali ja ne moram biti - rekla je i naglo se odmakla da razmijeni u sitniš nekom debeljku koji je nestrpljivo kuckao u gornje staklo flipera.

Ken je pripalio cigaretu i vratio se do svoje mašine. Ponovno je počeo igrati, promatrajući djevojku kutom oka. Ova se besciljno motala pod nadstrešnicom, da bi se nakon otprilike pet minuta polako vratila gdje je on stajao. Naslonila se na mašinu na kojoj je igrao i počela šibicom čistiti nokte.

- Ne biste li mi pomogli? - upitao je Ken, ne podižući glas. -Ne biste li mi rekli gdje je Willow Point? Lagano je slegnula ramenima.

- Zadnji put kad sam ga vidjela, bio je usidren kraj North Enda.

- To mi ništa ne govori. Ne poznajem rijeku. Kako daleko?

- Skoro kilometar. North End je svjetlo koje možete vidjeti s mola.

Podigao je pogled i nasmiješio se.

- Hvala.

Zakimala je glavom prema njemu.

- Ulijećeš u gužvu, ljepotane. Tux je opasna tipčina. Ispucao je još jednu kuglicu kroz kanal prije negoli je odgovorio: - Treba mi čamac, ali ga ne mogu platiti. Moram do Willow Pointa.

- Što očekuješ od mene da učinim? - upitala je ne gledajući ga. - Da ukradem jedan za tebe?

- To bih sam učinio kad bih znao gdje da ga nađem.

- Zna li Tux da dolaziš? Ken je odmahnuo glavom.

- Koliko ti gori pod nogama? - upitala je. - Jesu li cajkani?

- Tako nešto.

- Naći ćeš čamac pod molom. Tip čije je vlasništvo odlazi otprilike u zoru, tako da ti se bolje vratiti prije toga. Pazi kud gaziš, ljepotane. Tux ne voli neočekivane posjetioce. Gadan je.

- Pazit ću - rekao je Ken i išetao u kišu što je rominjala. Čun je zatekao privezan pod molom. Štap, limenka s mekom, gumirani kaputić i vesla ležali su na dnu čamca. Njihajem se ubacio dolje u njega, odgurnuo se i počeo veslati prema dalekom svjetlu za koje mu je rekla da je North End. Činilo mu se da je veslao dugo vremena prije negoli je komad puta pred sobom ugledao sjenovite

obrise broda, izrezane poput siluete na tamnoj pozadini obzora. Ken se oslonio na vesla i promatrao ga, pitajući se je li to Willow Point. Dok je sjedio u blago ljuljuškavom čamcu, začuo je u daljini zvuk brodskog motora. Brzo je pogledao duž obale, oko kilometar daleko od njega. Ugledao je snažni motorni čamac kako napušta molo. Usmjerio se prema njemu. Uzbunjeno se upitao da to nije policijski čamac. Počeo je veslati dalje od pravca kojim je išao motorni čamac i zatim se, ubacivši vesla, skutrio u čamcu tako da mu se glava i ramena nisu ocrtavali na obzorju.

Zabrinuto je promatrao motorni čamac što se približavao. Dolazio je brzo, ali je s olakšanjem vidio da će ga mimoići na nekih tri ili četiri stotine metara ukoliko ne promijeni kurs. Čamac je urlajući prošao kraj njega, a njegovi su valovi natjerali Kenovo plovilo u divlje propinjanje. Čuo je kako se motor naglo ugasio. Motorni je čamac nestao u tami krstaševa boka..

Ken se uspravio, dograbio vesla i počeo veslati. Trebalo mu je više od deset minuta da dođe unutar četrdeset metara udaljenosti od krstaša. Oslonio se na vesla i pustio čamac da pluta, dok je pogledom pretraživao palubu broda u potrazi za bilo kakvim znakom života.

Opazio je motorni čamac privezan za krstaš. Nije mogao vidjeti nikoga na palubi, i zato je ponovno počeo veslati sve dok nije došao uz bok krstašu. Zagledao se gore u ogradu palube istovremeno osluškujući.

Učinilo mu se da je začuo slabašne zvukove nalik na glasove, i onda se upitao bi li trebalo prihvatiti rizik i popeti se na palubu. Ako se itko uspne, vidjet će njegov čamac. Odlučio je da ne pokušava.

Veslajući polako i tiho, prošao je ispod krme krstaša i izišao s lijeve strane broda.

Iz jednog se okruglog brodskog okna pokazalo svjetlo, i kad je Ken pustio svoj čamac da ga struja tiho zanese do krstaša, čuo je glas što je dopirao iz prozorčića kako govori: - Vrijeme je da porazgovaramo bez uvijanja, Johnhy. Nisi u poziciji da diktiraš uvjete, Ili ćeš prihvatiti što ti nudim ili ćeš ostati ovdje dok se ne predomisliš.

Ken, je polako zaveslao čamac duž krstaša i ubacio vesla, pazeći da zaustavi plovilo kako ne bi bubnulo o bok broda. Uhvatio je nekakav željezni izdanak pokraj brodskog prozorčića, smirio čamac, ustao i brzo pogledao u kabinu. Visoki, plavi, pristali muškarac što ga je prošle večeri vidio kraj noćnog kluba Plava ruža, mješkario se na brodskom ležaju njemu sučelice. Visoki, crni čovjek u skupom odijelu naslonio se na zid, pušeći cigaru.

Ken se brzo povukao i tada, umirujući čamac, počeo slušati što se govori.

Solly je prihvatio uže što mu ga je O'Brien dobacio i zadržao motorni čamac na miru dok se O'Brien iskobeljao na palubu. -Tux ovdje?- upitao je O'Brien bez uvoda.

- Da, šefe - rekao je Solly, iznenađen što je O'Brien sam prevezao čamac.

- Gdje je?

Tux je izišao iz sjene, zakopčavajući košulju. Bio je usnuo, ali se probudio kad je čuo motorni čamac i sad se psujući natezao s odjećom.

- Trebaš mi - rekao je O'Brien kratko. Tux ga je poveo niza stepenice u utrobu broda, duž sumračno osvijetljenog hodnika do svoje kabine. Sjeo je na mornarski ležaj, zatomio zijev i upitno pogledao O'Briena.

- Jesi li sredio Louija? - upitao je O'Brien.

- Sigurno - rekao je Tux, gledajući ga s nelagodom. - Whitey ga je udario za nijasnu prejako. O'Brien se zagledao u njega pažljivim očima.

- Što to znači?

- Ne računam da se u ovom času Louie osjeća previše dobro - rekao je Tux oprezno. - Ima kalotu nalik lupini od jajeta.

- Znači li to da je mrtav? Tux je pridigao ramena.

- Mogao bi biti. Prosulo mu se dosta mozga. O'Brien je protrljao bradu.

- Ova nam situacija ispada iz ruku - rekao je, izvadio cigaru i odgrizao joj kraj. - Bila bi dobra stvar da Louie rikne. Tux je djelovao kao da mu je laknulo.

- Iznenadilo bi me kad ne bi.

- Ne trebaju nam nikakve ispovijedi na samrtničkoj postelji.

- Otišao je predaleko za priču kad smo ga ostavili. O'Brien je pripalio cigaru i otpuhnuo dim prema stropu dok je zamišljeno očima prelazio preko Tuxa. To je početak, pomislio je. Gruba igra ponovno nakon četiri godine. No dobro, tu se ništa ne može. Morao je održati kontrolu nad situacijom, a ako neki počnu stvarati probleme, takvi moraju očekivati nevolju.

- Odlučio sam se otarasiti Johnnyja - rekao je spuštajući glas.

Tux je bio iznenađen, ali to nije pokazao.

- Sve kako vi kažete, šefe.

- Želim da ga se usadi gdje ga neće naći - nastavio je O'Brien.

- Nikad ne smije biti pronađen.

- To mogu srediti - rekao je Tux. - Imam na brodu bačvu koja bi mu odgovarala. Imam i obilje cementa. Neće ga pronaći.

O'Brien je kimnuo.

- Tu se ne smiješ spotaknuti, Tux. Poći ću sada i porazgovoriti s njim. Dat ću ti na znanje kada da to učiniš.

- Noćas? - upitao je Tux, pomišljajući čeznutljivo na san koji mu je bio toliko potreban.

- Bit će noćas. Bolje pripravi bačvu i cement.

- Reći ću Sollyju.

- Učini to sam - rekao je O'Brien oštro. - Sollyja treba držati izvan toga. Odvest ću ga sa sobom. Ne želim da zna išta o ovome. Samo ćemo ti i ja znati, Tux.

Tux je napravio grimasu.

- Ta će bačva biti prokleto teška. Ne mogu sam njome baratati. Moram imati Sollyja.

O'Brien je izvadio cigaru između usnica, zapiljio se u zažareni kraj i rekao: - Kako te volja, no ako budeš imao Sollyja, morat ćeš se pobrinuti i za njega. Morat će otići istim putem.

Tux je volio Sollyja. Osim toga, Solly je bio jak kao bik i hitar kao zvečarka.

Držat će gubicu zatvorenu. Ne morate brinuti za njega -rekao je;

O'Brien ga je pogledao.

- Ako to ne želiš riješiti na moj način, Tux, samo reci. - O prijetnji u njegovu glasu nije moglo biti dvojbe.

Tux ga je preletio očima, zatim slegnuo ramenima.

- Okej, uspjet ću nekako i sam.

- Bolje da to obaviš kako spada.

- Tako će i biti.

O'Brien je ustao, otvorio vrata kabine i izišao u hodnik. Odšetao je do Johnnyjeve kabine, okrenuo ključ što je bio u bravi, gurnuo vrata i ušao.

Johnny je dremuckao. Otvorio je oči, zažmirkao, zatim sjeo.

- Zdravo, Johnny - rekao je O'Brien tiho. Sa zadovoljstvom je pogledao Johnnyjevo naručeno lice. Bilo je već i vrijeme da netko malo protjera kroz šake tog niškoristi, pomislio je dok je zatvarao vrata i naslanjao se na njih.

Johnny ga je oprezno gledao.

- Što želiš?

- Odlučio sam ti iznijeti jedan prijedlog - rekao je O'Brien.

- Jeee? - zanjihao je Johnny noge s ležaja. - Mislim, okej, ali će te to masno koštati. O'Brien je zavrtio glavom.

- Vrijeme je da porazgovaramo bez uvijanja, Johnny. Nisi u poziciji da diktiraš uvjete. Ili ćeš prihvatiti što ti nudim, ili ćeš ostati ovdje dok se ne predomisliš.

- Kakvi su uvjeti? - upitao je Johnny, dodirujući natučeno lice jagodicama prstiju.

- Otići ćeš noćas odavde, poći do aerodroma i odletjeti u New York. Jedan će te od mojih agenata dočekati na aerodromu i smjestiti te na avion za Pariz. Jedan će te drugi dočekati u Parizu i odvesti te ondje do stana. Ostat ćeš u Parizu dok ti ne dam dopuštenje da odeš.

- A to će biti nakon što se oženiš Gildom, pretpostavljam? -rekao je Johnny uz podrugljiv smiješak. - Je l' ti sebi zamišljaš da će se ona udati za tebe ukoliko mene nema tamo da ti je dam?

- Napisat ćeš joj pismo i reći da noćas odlaziš za Pariz, i da se ne vraćaš - rekao je O'Brien tiho.. - Zna da si u nevolji, i neće biti iznenađena ako se počistiš.

- Zašto tako žudiš da me se otarasiš?

- Ti još pitaš! - odvratio je O'Brien. - S tobom je prokleta gnjavaža. Znam u što ulazim ako te uzmem za šurjaka. Mogu proći i bez tvog društva.

Johnny se nasmijao.

- Zezaš samo sebe, Sean. Ako želiš Gildu, moraš mene za cimera. Ne idem nikamo, i tako, izbij si tu ideju iz glave. Ostajem prilijepljen uz tebe, Gildu i tvoju lovu.

O'Brien je slegnuo ramenima.

- Kako izvoliš. Ili ideš, ili ostaješ na ovom brodu dok ne istruneš. Nema druge alternative, a ako misliš da možeš pobjeći, pokušaj i vidi što će ti se dogoditi!

Johnny je napravio grimasu.

- Mogao bih ići ako u tome ima malo love. Ima li?

- Nisam očekivao da ću te se riješiti a da me to nešto ne košta - rekao je O'Brien. - Dat ću ti deset papira u zamjenu za pismo Gildi i obećanje da ćeš ostati u Parizu dok ti ne velim da se vratiš.

- Deset papira? - upitao je Johnny u nevjerici. - Morat ćeš biti bolji. Neka bude pedeset, i pogođeno. .

- Dvadeset pet, ali ne više.

- Spustit ću na trideset - rekao je Johnny pomno promatrajući O'Briena. .

- Okej, trideset. Moj će ti agent dati polovicu u New Yorku, a drugu ćeš dobiti u Parizu.

- Je l' da me ne bi zeznuo, ha, Sean? Ako ne dobijem novac, vraćam se.

- U to bi doba policija već mogla tragati za tobom. Čini se kad da zaboravljaš da si noćas ubio onu ženu.

- A zašto ne bih zaboravio? Neka,tebe zbog toga boli glava. A sad hoću nešto novaca. Što je s mojom avionskom kartom?

- Moj će se agent za to pobrinuti - rekao je O'Brien okretno. Izvadio je lisnicu, odbrojao tri stotine dolara na stol i mahnuo rukom. - Eto vidiš: uzmi ih.

Johnnyja nije trebalo dvaput ponuditi. Iskliznuo je s ležaja, pokupio novac i strpao ga u džep.

- Mora da je želiš, Sean - rekao je nacerivši se. - Braco!

Mora da je želiš kad se namjeravaš rastati s tolikom lovom.

Ja ne bih sve to dao ni za nju ni za bilo koju drugu ženu.

O'Brien je morao uložiti napor da prikrije srdžbu što je bjesnila u njemu.

- U ovoj je ladici papir. Piši Gildi i reci joj da ideš u Pariz i da te neće biti natrag neko vrijeme - rekao je odsječno.

- O, do đavola s tim! - rekao je Johnny nestrpljivo. - Ti joj reci. Zašto bih se gnjavio pisanjem?

- Piši joj ili pogodba ne važi! - odgovorio je O'Brien glasom u kojem je zazvučala srdžba.

- Zbog čega se brineš? - upitao je Johnny, počevši ga iznenada sumnjičavo gledati. - Bojiš se da će pomisliti da si me maznuo po glavi i bacio u rijeku?

- Ne budi lud! - O'Brien se u potaji zaprepastio što je Johnny mogao doći tako blizu istine. - Ona te voli i zaslužuje da joj se izravno javiš.

- Mislim, okej, javit ću joj se s aerodroma.

- Ne želim da visiš oko aerodroma gdje te neki cajkan može vidjeti. Napisati ćeš sada ili raskidamo. Johnny je slegnuo ramenima.

- Okej, okej. Hoću li joj reći kako me je onaj tvoj snagator mlatio okolo? Ne mogu zamisliti da bi bila mila i slatka prema tebi kad bi znala kako si se ponio prema meni.

- Napiši to! - zarežao je O'Brien i okrenuo se, lica poružnjela od postignutoga gnjeva.

Johnny je sjeo i počeo škrabati na komadu listovnog papira. Pjevušio je ispod glasa, a zatim bacio papir do O'Briena.

-Neka ti bude - rekao je. - A sad se mičimo s tog smrdljivog broda.

O'Brien je pokupio zabilješku, pročitao je, kimnuo i pokazao prstom na kuvertu.

- Adresiraj je na nju.

Johnny je poslušao, a O'Brien je stavio pismo u omotnicu, zalijepio je i spremio u lisnicu.

Bio je ushićen. Sad se mogao pozabaviti Johnnyjem a da Gilda ne posumnja.

- Ne vraćaš se sa mnom - rekao je. - Ne preuzimam rizik da me vide s tobom. Povest ću Sollyja, i on se može motornim čamcem vratiti po tebe. I shvati, čini onako kako ti kažem ili će ti biti žao.

- A da za promjenu ja odem prvi? - upitao je Johnny. - Bio sam na tom prokletom brodu duže od tebe.

- Začepi gubicu! - zaurlao je O'Brien, s licem željnim ubijanja. - Smrdljiva mala štakorčino! Sad mi te je dosta! Izraz je njegovih očiju preplašio Johnnyja.

- Samo se smiri, Sean - rekao je nesigurno. - Samo sam se zezao.

- Jeee? Dakle, ne volim zezatore, i ti ćeš prokleto jasno otkriti koliko ih ne volim, i to vrlo brzo!

O'Briea je izišao, zaključao vrata za sobom i uspeo se na palubu. Drhtao je od bijesa. Sada kad ima pismo, što prije makne Johnnyja s puta to bolje. Nakon nekog vremena može reći Gildi da su ga ubili u kakvoj tuči u Parizu. Nikad joj ne bi palo na pamet da je on naredio da ga smaknu. Solly je stajao kraj ograde na palubi. Čim je ugledao O'Briena spuznuo je u motorni čamac. Tux je prišao O'Brienu.

- Samo naprijed, daj ga - rekao je O'Brien ne podižući glas. -Siguran si da s tim možeš izaći na kraj, Tux? Neću nikakvih omaški.

- To je okej - odgovorio je Tux. - Zakotrljat ću bačvu preko palube. Ima mnogo vode. To će biti okej.

- Kad se Solly vrati, prebaci se na obalu i nazovi me. Najbolje da kažeš Sollyju da si čamcem iskrcao Johnnyja. Zadržat ću ga uza se jedan sat. Hoće li ti to biti dosta vremena?

- Sigurno - rekao je Tux ravnodušno. - Sredit ću ga čim odete. Nije to ništa. Bačva je velika. Lako će stati u nju. Imam obilato cementa. Jedan sat, to je dobro.

- Ne služi se pucaljkom, Tux. Može čuti netko s obale.

- Uzet ću nož.

- Obavi to dobro - rekao je O'Brien, prešao palubu i pentrajući se sišao u motorni čamac.

Solly se odgurnuo, pokrenuo motor i odaslao čamac poput strelice u tminu.

GLAVA 7

Glasovi O'Briena i Tuxa dopirali su do Kena jasno, dok je stajao uz bok krstaša, ali je prošlo nekoliko trenutaka prije negoli je shvatio što bi se trebalo dogoditi Johnnyju. Namjeravali su ga umoriti i deportirati u rijeku! Ken se ohladio.

S Johnnyjem na dnu rijeke, kako se može nadati da će uvjeriti ikoga kako on nije ubio Fay? Mora spasiti Johnnyja, vratiti ga na kopno i predati Adamsu. To je jedina šansa da ikad dokaže svoju nevinost.

Ali pomisao da bi se sam samcat dohvatio s Tuxom osušila mu je usta i natjerala srce da divlje zakuca. Znao je također da nije nipošto u stanju sukobiti se prsa o prsa s njim. Ali nije bilo druge mogućnosti. Morao je osloboditi Johnnyja ako je želio spasiti sebe.

Dok je privezivao čamac za željezni izdanak pokraj Johnnyjeva brodskog prozorčića, pitao se bi li bilo opasno privući Johnnyjevu pažnju i upozoriti ga što Tux namjerava učiniti. No, Tux je još bio negdje na palubi i Ken je odlučio da ne preuzima rizik da ga ovaj čuje. Njegov će prvi potez biti da se uspne na palubu. Ako se uspije prišuljati Tuxu i mlatnuti ga po glavi, spašavanje će biti jednostavno.

Ispružio je ruke prema gore i uhvatio obrub, a zatim se oprezno podigao dok mu oči nisu došle u razinu s palubom. U sjenovitoj tami zahvatio je pogledom Tuxa na drugoj strani, ocrtanog na pozadini obzorja. Bio je uposlen pokušavajući odvaliti dno velike bačve što je stajala uz ogradu palube na drugoj strani; Kenu je bio okrenut leđima. Dok mu je srce udaralo poput čekića, Ken je podigao jednu nogu, zakačio se nogom za stupić ograde i povukao se gore. Prebacio je zahvat, dohvatio gornju šipku ograde i njihajem se bacio na palubu.

Skutrio se na ruke i koljena fiksirajući očima Tuxova široka pleća.

Tux je stvarao buku zabijajući batom dlijeto u dno bačve, pa se nisu čuli slabašni zvukovi što ih je proizveo Ken uspinjući se na palubu.

Ken ga je promatrao. Na deset metara što ih je dijelilo, Tux je bio predaleko da bi jurnuo na rizik. Osim toga, nije imao oružja, a nije namjeravao počupati se s Tuxom golim šakama.

Zaključio je da je njegova jedina šansa protiv Tuxa da udruži snage s Johnnyjem. Njih će dvojica biti sposobni izaći na kraj s Tuxom. Počeo je puzati prema slažu u utrobu broda.

Tux je skinuo dno bačve, uspravio se i iznenada okrenuo. Ken se rasprostro po palubi i ostao nepomično ležati, sa srcem koje je izvodilo lupinge dok je promatrao Tuxa kako korača palubom i nestaje iza kapetanske kućice. Ponovno ga je ugledao prije negoli se mogao pomaknuti. Nosio je na ramenu vreću cementa. Ispraznio ju je u bačvu i vratio se po još jednu.

Ken je jurnuo preko palube, domogao se stepenica što su vodile u utrobu broda i spuznuo niz njih u trenutku kad se Tux ponovno pojavio.

Zatekao se u uskom, sumračno osvijetljenom hodniku s vratima na obadvije strane. Jedna su od četvora vrata imala ključ u bravi. Mogao je čuti Tuxa kako se mota iznad njega, i po tome zaključio da nema mnogo vremena. Okrenuo je ključ, otvorio vrata i ušao u malu kabinu. Johnny se izležavao na mornarskom krevetu. Tupo se zapiljio u Kena i sjeo.

- Tko ste vi? - upitao je oštro.

Ken je zatvorio vrata i naslonio se na njih. Bio je u takvom živčanom stanju da mu je bilo teško kontrolirati disanje.

- Slučajno sam se našao pokraj ovog broda i čuo kako planiraju da vas ubiju -rekao je glasom koji je drhtao. - Hoće vas strpati u bačvu i baciti u rijeku.

Johnny se ukrutio.

- Je l' to jedan od O'Brienovih trikova? - zarežao je. - Nećeš me uplašiti, blesavče! Gubi se!

- Nemamo ni sekunde za gubljenje! Tux upravo priprema bure - rekao je Ken. - Nas se dvojica možemo dohvatiti s njim, ali ga moramo zaskočiti iznenada.

Johnnyju se iznenada prosvijetlilo da ga taj visoki, uplašeni čovjek divljeg izgleda ne pokušava obmanuti. Sjetio se O'Braenova ubilačkog izraza koji je imao kad je odlazio iz kabine. Sjetio se također i koliko je uporan bio O'Brien nagovarajući ga da piše Gildi. O'Brienu bi odgovaralo da ga se navijeke riješi.

Skliznuo je s ležaja, osjećajući studeni znoj na licu.

- On ima pištolj! - rekao je. - Nemamo nikakve šanse protiv njega.

- Moramo ga ščepati - rekao je Ken oštro. - Idemo. Ne možemo ga srediti ovdje.

- Daj mi ključ - rekao je Johnny podivljao od straha. - Ja ću se zaključati. Ti idi po policiju.

- Ne budi lud! Razvalit će vrata i doći po tebe. Moramo s tim sami izaći nakraj!

Kenovo se srce ukočilo pri pogledu na Johnnyjevo bijelo, trzavo lice. Nije se iznenadio kad je Johnny odgovorio: - Ostavi me izvan toga! Ne idem tamo gore. Tux bi svakog trenutka mogao biti dolje. Morao je naći oružje. Brzi pogled po Johnnyjevoj kabini uvjerio ga je da tu nema ničega što bi se dalo upotrijebiti osim prilično lomne stolice, i zato je zakoračio u hodnik, otvorio nasuprotna vrata, pipajući potražio prekidač i okrenuo ga. Jedino što je ugledao, a što je nalikovalo oružju, bila je napola prazna boca viskija što je stajala na stolu. Udarcima je zabio čep i pokupio je. Dok se vraćao prema vratima, čuo je Tuxa kako silazi niz stepenice.

Nije više bilo vremena da stigne do Johnnyjeve kabine. Kvrcnuo je prekidačem i, dok mu je srce tuklo kao čekić, naslonio se na zid pokraj vrata i čekao.

Tux je došao hodnikom, pjevušeći ispod glasa. Ken ga ugleda kroz poluotvorena vrata. Prsti su mu se stegli oko grlića boce.

Johnny je također čuo Tuxa kako dolazi i žurno zatvorio vrata.

Tux je zastao pred Johnnyjevim vratima, pokušao okrenuti ključ no otkrivši da su otključana, naglo je prestao pjevušiti. Ken ga je promatrao kroz pukotinu između dovratka i one strane vrata na kojoj su šarke. Zastao mu je dah kad je Tux naglo trgnuo tuponosi automatski pištolj ispod sakoa. Tux je okrenuo kvaku i, ritnuvši ih, širom rastvorio vrata. Preko njegova ramena Ken je mogao vidjeti Johnnyja leđima pripijena uz suprotni zid, s licem kao od voska.

- Zdravo, Johnny - rekao je Tux meko. - Tko je otključao vrata?

- Otkud da znam? - odgovorio je Johnny hrapavim glasom zureći u pištolj. - Možda ih je O'Brien zaboravio zaključati. Ali što je to važno? I tako i tako odlazim.

- To je istina - rekao je Tux i gurnuo pištolj u vanjski džep.

- Ideš na đavolski dugo putovanje.

Ken je počeo kliziti preko hodnika prema njemu.

- Gazdi je već zlo od tebe, Johnny, i ja mu to ne zamjeram

- rekao je Tux. - Pripremio sam bačvu za tebe, i kao saliveni cementni ogrtač.

- Ne možeš mi to učiniti! - dahnuo je Johnny dok su mu oči iskočile iz glave. - O'Brien ne može stajati iza toga! Dalje od mene!

Ken je skočio naprijed i naciljao bocom silovit udarac u Tuxovu glavu, ali je ovaj bio prebrz za njega. Čuo je iza sebe Kenov pokret i zvižduk boce što se spuštala pa se izmakao u stranu.

Boca se rasula na njegovu desnom ramenu, natjeravši ga da posrne. Krhotine stakla i viski rasprsli su se po njemu. Opsovavši, s trenutno odrvenjelom rukom, Tux se hitro okrenuo.

Uplašeniji nego je ikad bio, Ken je zamahnuo divljim, oštrim udarcem u Tuxovu glavu, no ovaj mu je iskliznuo i zahvatio ga pod srce neskladnim lijevim direktom od kojega je Ken zateturao.

Johnny je jurnuo prema vratima, ali ga je Tux ritnuo, zahvativši ga iznad koljena, i bacio s nogu. Prije nego li je Tux mogao vratiti oči na Kena, ovaj mu se skokom približio i pograbio ga za ruke. Bilo je to kao da je uhvatio gorilu. Tux ga je odbacio slegnuvši svojim masivnim plećima. Odskočio je i postavio se leđima prema zidu kabine. Johnny se uspuzao na noge i povukao se, dok je Ken stajao pokraj vrata zureći u Tuxa.

- I tako, našao si drugara - rekao je Tux dok su mu se očice zlobno sjajile. - Mislim, dobro, bačva je dovoljno velika da vas primi obojicu. - Ruka mu je šibnula za leđa i ponovno se pojavila držeći kratki dvosjekli nož. - Tko je prvi?

Obojica su, i Ken i Johnny, ustuknuli kad su vidjeli nož, a Tux se nacerio. Polako je krenuo naprijed. Ken je dograbio stolicu i zamahnuo njome. Jedna je od nogu za dlaku promašila Tuxovo lice. Tux se, opsovavši, pognuo i izmakao, a onda je uhvatio nogu stolice ljevicom i povukao je da bi navukao Kena na oštricu noža.

Bio je jači od Kena i ovaj je morao ispustiti stolicu da ga ne privuče na nož.

Tux tada odbaci stolicu i poleti naprijed. Ken udari naslijepo, i šaka mu se sudarila s Tuxovim licem u trenutku kad je sijevnuo nož.

Ken nije imao pojma kako je izbjegao napad. Izvio se u stranu, osjetivši kako mu oštrica zasjeca u kaputić. Bacio se na Tuxa i svom snagom mu objema rukama zgrabio zglavak šake u kojoj je ovaj držao nož.

- Drži ga! - sumanuto je povikao Johnnyju koji se, umjesto da mu krene u pomoć, pokušao dočepati vrata. Johnny se gotovo progurao kraj njih dvojice, kad ga je Tux ljevicom zgrabio za vrat i pribio uza zid.

Jedino što je Ken mogao učiniti bilo je da čvrsto drži Tuxovu desnicu. Ustrajavao je, pritišćući Tuxove prste na dršku, pokušavajući ga primorati da ispusti nož.

Tux zakači svoju nogu oko Kenove i povuče, rušeći ga na pod. Ken je padajući pokušao zadržati Tuxov zglavak, ali nije uspio.

Onda Tux zamahnu na Johnnyja i nož ponovno sijevnu, ali Ken brzo zgrabi nogavicu Tuxovih hlača. Povukavši svom snagom bacio je Tuxa leđimice preko sebe.

Johnny podivljalo šutnu Tuxa u glavu. Vršak njegove cipele prasnu ovome u sljepoočicu, i Tux na trenutak omlitavi ispustivši nož.

Ken dograbi nož i baci ga preko sobe. Odgurnuvši Tuxa podigao se na ruke i koljena.

Ali, Tux je u istom času bio na nogama. Krv mu je tekla niz lice iz rasjekotine na sljepoočici gdje ga je Johnny bio ritnuo. Lice mu se grčilo od ubilačkog gnjeva.

Prije negoli se Ken uspio skloniti, Tux ga snažnim udarcem u lice baci na leđa. U tom trenutku je Johnny dograbio stolicu i tresnuo njome Tuxa po glavi i plećima. Činilo se kao da je Johnny naglo stekao hrabrost. Sad je njegovo bijelo, usko lice izgledalo ubilačko i zlobno kao i Tuxovo. Udario je Tuxa ponovno, bacivši ga na koljena dok se Ken otkotrljao i posrćući digao na noge.

Dižući se s poda, Tux je pokušavao zaštiti lice rukama, ali mu je Johnny udarcima odmaknuo ruke i ponovno ga stolicom udario u tjeme.

Naslon se slomio, a Tux se rasprostro s licem na podu. Johnny je priskočio, zgrabio pramen Tuxove guste kose i, podigavši mu glavu tresnuo njome o pod. Tux davljenički zastenja i omlitavi. Obojica su stajala nad njim, dašćući.

- Mičimo se odavde! - dahnuo je Ken. - Idemo!

Johnny je opalio Tuxu oštri, opaki udarac nogom sa strane u vrat, a zatim se nagnuo nad njega, prevrnuo ga i izvadio mu automatski pištolj iz vanjskog džepa.

- Idemo! - rekao je Ken ponovno.

Johnny ga je slijedio kroz hodnik i gore na palubu.

II

Osvijetljeni sat na komandnoj ploči pokazivao je jedanaest i dvadeset kad se Adams zaustavio pred Avenijom Lessington 25.

Za vrijeme kratke vožnje od bolnice ostao je tih, zgrbljen za upravljačem, dok je Watson sjedio kraj njega, nadajući se nekakvom objašnjenju koje nije došlo. Adams je izišao iz automobila, a Watson ga je slijedio. Pošli su uz stepenice, otvorili ulazna vrata i, s Adamsom u vodstvu, uspeli se stubištem do stana Raphaela Sweetinga. Zastavši pred vratima, Adams je rekao: - Ovaj će momak dati izjavu. Zapiši je!

- Da, sir- rekao je Watson, pitajući se tko bi taj momak mogao biti.

Adams je pozvonio i pričekao.

Uslijedilo je dugačko odgađanje, a onda su se vrata oprezno otvorila i Sweeting je, držeći mokru spužvu na desnom oku, pogledao najprije Adamsa a potom Watsona. Činilo se kao da se smežurao pred Adamsovim oštrim pogledom; brzo je otkoračio.

Adams je ušetao u sobu, a Watson ga je slijedio.

- I tako, to je rupa u koju si se zavukao - rekao je Adams prelijećući sobu pogledom. - Kako posao, Raphael?

- Mislim, vidite poručnice, - odgovorio je Sweeting žurno - ne skrećem s linije. Kako da se čovjek uopće skrasi, ako mu vi cajkani neprestano dodijavate?

- Ne bih znao - odgovorio je Adams blago. Prošetao je do stolice i sjeo. - Mora da ti je teško. Kako cvjeta posao s ucjenjivanjem?

- Ne znam što time mislite reći - kazao je Sweeting indignirano. - Ne bavim se time već mjesecima.

- Zbilja? A što ti je s okom? Netko ti je isplatio dug?

- Imao sam nesreću - rekao je Sweeting mrgodno. - Ne možete me ostaviti s mirom, poručniće? Pokušavam pošteno zarađivati za život.

- Pa je li teško? - odgovorio je Adams vadeći tabakeru i pripaljujući cigaretu. - Bilo bi za tebe mnogo jednostavnije kad bismo te strpali na jedno deset godina.

Sweeting se ukrutio.

- Nemate ništa protiv mene, i vi to znate.

- Ali ti lako mogu namjestiti nešto, Raphael. Najlakša stvar na svijetu. Ne zaboravi to. Mogu te skloniti na deset godina baš kad mi se svidi, ali ću te ostaviti na miru ako budeš zaplesao kako zasviram. Želim neke informacije. Sweeting je sjeo. Bio je to paklenski dan. Oko ga je boljelo i osjećao se star i umoran. Pogledao je preko sobe na mjesto gdje se sklupčao Leo,dahćući, i uzdahnuo. - Što želite znati, poručniće?

- Želim činjenice. Rekao si Donovanu da nisi vidio nikoga da se penje ili silazi, i da ništa nisi čuo. Lagao si. Hoćeš li meni reći?

- Uvijek sam spreman razgovarati s vama, poručniće - rekao je Sweeting. - Tog momka nisam poznavao. , Adams je skrenuo pogled na Watsona i dobacio mu njegov notes;

- Hvataj to - rekao je kratko. Pričaj - dodao je Sweetingu.

- Znam većinu toga, i zato ne preskači detalje. Počni tamo gdje si sreo Hollanda na stepenicama. Sweeting se prenuo.

- Jeste li ga uhapsili, poručniće? - upitao je s nelagodom u glasu. - Ne smijete povjerovati ni u jednu riječ od toga što taj tip veli. Kladim se da je rekao kako sam ga pokušao ucijeniti.

- Rekao mi je da te je prasnuo u oko - reče Adams bezosjećajno. - Počni priču. I Sweeting ju je ispričao.

Pola sata kasnije Adams je pripalio četvrtu cigaretu, protegnuo se, zijevnuo i kimnuo glavom. - No, to će biti dosta za našu svrhu. Siguran si da nisi vidio toga drugog tipa koji je otišao iz Carsoničina apartmana prije Hollanda?

- Nisam ga vidio - rekao je Sweeting kukavno. Rastao se s dragocjenim informacijama besplatno, i to ga je rastužilo.

- Okej. Sve si pohvatao? - upitao je Watsona.

- Da, sir.

- Potpiši to, Raphael - rekao je Adams. - Svaku stranicu, a vi ćete supotpisali, Watson.

Kad su obojica dovršila potpisivanje izjave, Adams je ponovno uzeo notes.

- Možete ići kući - rekao je Watsonu. - I držite jezik za zubima u vezi ovoga.

Kad je Watson otišao, Adams je pripalio petu cigaretu, smjestio se udobnije u stolici i zamišljeno se zagledao u Sweetinga.

- A sad ćemo malo porazgovoriti, Raphael. Strogo neslužbeno, i ti ćeš mi biti od pomoći. Želim razriješiti taj slučaj. Meni je važan. Nema mnogo toga što ti ne čuješ ili ne vidiš. Možda imaš nekih ideja. Zaigraš li ti sa mnom, zaigrat ću i ja s tobom, samo mi budi s prave strane.

- Da, poručniće - rekao je Sweeting lupkajući po oku. - Ali ja ne znam ništa.

- Mogao bi - odgovorio je Adams, protežući svoje kratke noge. - Imam ideju da je Johnny Dorman sredio curu. Kako na to trzaš?

Sweeting je djelovao zaprepašteno.

- Johnny? Taj ne bi ubio nikoga!

- Ne govori kroz krivi otvor! Naravno da bi. Opak je, kakvi mogu biti. Znaš ga jako dobro, je l' da?

- Igrao sam biljar s njim s vremena na vrijeme - rekao je Sweeting. - Da, mislim da ga znam dobro, ali ga nisam ni vidio ni čuo ništa o njemu sve otkako su ga strpali u bolnicu. Što vas navodi da je on to učinio.

- Sad više ne mislim da jest. Rekoh da mi se učinio prikladan za taj posao, ali sam se predomislio. Prijetio je da će je ubiti prije negoli je otišao u bolnicu, i to me navelo na misao da je on to učinio.

- Ne bi je on ubio - rekao je Sweeting. - Bio je gotov s njom. Ja znam. Rekao mi je. Nije mu više ništa značila nakon što ju je prebio.

- Okej. Misliš da je to učinio Holland? Sweeting je oklijevao. Želio je gurnuti Kena Hollanda u nevolju ako ikako može, ali je zaključio da Adamsu ne bi bilo drago da ga povede stranputicom radi nekakvih svojih privatnih mržnji.

- Mislim da ne. Zašto ste se predomislili u vezi Johnnyja, poručniće?

- Ne računam da je to mogao učiniti. Holland ga je vidio kraj Plave ruže. Nije znao Carsoničinu adresu. Nije mogao dospjeti tamo i sakriti se u njenoj spavaćoj sobi prije nego su se oni vratili, je li tako? Sweeting je iskosio glavu.

- Možda ste u pravu.

- Mislim da jesam. Okej, ako nije Johnny i nije Holland, tko je onda?

Sweeting je zažmirkao.

- Mene pitate?

- Pitam tebe, Raphael. Proveo si čitav život gurajući rilo u tuđe stvari. Nemoj mi samo reći da ga nisi isto tako gurnuo i u Carsoničine poslove. Sweeting je oklijevao.

- Mislim, volio bih vam pomoći, poručniće, ali ne znam.

- Pokušaj pogoditi - rekao je Adams tiho. Sweeting je ponovno oklijevao.

- Kad bih bio na vašem mjestu, - rekao je polako - porazgovorio bih s Mauriceom Yardeom. On bi mogao imati koju ideju.

- Tko je on?

- On je bio kao Fayin plesni partner prije nego su se posvađali.

- Oko čega su se zakačili?

- Ona i Gilda Dorman su kao dijelile stan. Yarde je pao na Gildu. Prekinuli su točku, pa su on i Gilda otišli u Los Angeles. Vratila se nakon šest mjeseci, sama. Yarde se vratio prije nekoliko dana. Došao je vidjeti Fay. Dogodilo se da sam ga sreo. Svađali su se. Čuo sam kako mu kune. Kad je odlazio čuo sam ga kako joj veli da će joj prerezati grkljan. Adams je skinuo šešir i protjerao prste kroz gustu sijedu kosu.

- Siguran si da je Gilda otišla Yardeom? Sweeting je kimnuo.

- Johnny mi je rekao. Gadilo mu se to. Yarde je zao čovjek, poručniće: zao prema ženama.

Adams se počešao sa strane brade. Čitava postava postaje kompliciranа. Bilo bi mu draže povezati Johnnyja s umorstvom, no ako to ne bi mogao, Yarde bi poslužio gotovo jednako dobro. U oba je slučaja Gilda zakačena za to, a to znači da je zakačen i O'Brien.

- Gdje da nađem Yardea? - upitao je.

- Obično visi u hotelu Washington. Mogao bi biti ondje, poručniće.

Adams se brzo i kruto digao na noge. Ovo se pretvara u pakao od noći.

- Okej Raphael. Drži usta zatvorena i noge prekrižene. Zalijepi se za ovo mjesto i ne pokušavaj napustiti grad. Mogu te zatrebati za svjedoka. Igraj igru sa mnom i nećeš upasti u nevolju.

- Da, poručniće - rekao je Sweeting i prvi put otkako je Adams bio u stanu počeo slobodno disati.

Dok je Adams išao prema vratima, Sweeting je nastavio: -Oprostite, poručniće, no bi li se moglo dogoditi da imate sobom koju suvišnu kintu? Sutra se moram isprsiti za stanarinu, a malo sam knap.

Adams je otvorio vrata i polako pošao niz stepenice kao da nije čuo; glava mu je bila pognuta, a čelo mu se izbrazdalo od razmišljanja.

Sweeting se nagnuo preko stubišne ograde, ali se odrvao napasti da poručniku pljune na šešir. Vratio se u stan i zalupio vratima.

Morao je skupiti nešto novca prije sutrašnjeg dana. Dugo je vrijeme stajao razmišljajući, a onda mu se lice razvedrilo. Naravno! Gilda Dorman! Mogao je na nju već i prije pomisliti. Mogla bi se rastati s nešto para ako svrati do nje. Vjerojatno bi je zanimalo da dozna da je njen stari ljubavnik, Maurice Yarde, ponovno u gradu. Još i sad može biti sentimentalna prema njemu. Može je također zanimati da dozna kako je poručnik Adams mislio da je njen brat ubio Fay. Tu se otvaraju bezbrojne mogućnosti!

Sweeting je bacio pogled na sat na kaminu. Jedanaest i četvrt, pjevačice u noćnim klubovima dugo su budne. Mogao bi je uhvatit ako požuri.

Prešao je do hrpe imenika, prošuštao kroz stranice jednoga od njih i našao ono što je tražio.

- Maddox Court 45 - promrmljao je. - To je pet minute odavde.

Uzeo je šešir s kredenca, stavio ga na glavu pod kutom, takc da prikrije natučeno oko, pokupio Lea, pogasio svjetla i žurno izišao iz stana.

III

Hotel Washington je imao sumnjivu reputaciju. Bila je to rupa po sistemu sobe-na-sat-i-bez-pitanja, stisnuta između zabavnoga kutića i pivnice, i okrenuta prema rijeci. U prizemlju, sakrivena iza vješto konstruiranog kliznog paravana, bila je velika prostorija u kojoj se moglo uživati u luli opijuma ako bi se željelo i ako bi se imalo novca da se plati.

Na najgornjem katu bio je lijep broj dobro namještenih soba koje su zaposjeli hotelski stanovnici: većinom ljudi upravo ispali iz zatvora koji su napipavali tlo pod nogama, ogledali se malo oko sebe i navikavali se na ponovno stečenu slobodu.

Hotel je bio vlasništvo Seana O'Briena, a policijski se kapetan Motley brinuo da njegovi ljudi ne gnjave upravu ili goste.

Direktor hotela, Seth Cutler, nizak, nabijen i tvrd poput granita, zaprepastio se kad je ugledao poručnika Adamsa kako mu prilazi preko sumračno osvijetljenog hala. Naslonio je lakte na recepcijski pult i počekao, dok su mu oči pažljivo motrile.

- 'veče, poručniće - rekao je kad se Adams zaustavio nasuprot njemu. - Dugo vas vremena ne vidjeh.

- Jeee - rekao je Adams. - Dajte da pogledam u vaš registar. Cutler je podigao obrve, zabio mali prst u uho, promeškoljio ga unutra pa ga izvadio i pregledao nokat da vidi što je pronašao.

- Diži se, brzo! - zaurlao je Adams glasom koji je naglo postao grub.

Cutler je rekao: - Oprostite, poručniće, da niste došli na pogrešno mjesto? Ovo je Washington. Mi imamo zaštitu.

- Dajte mi knjigu! - rekao je Adams. Cutler je pridigao ramena, izvukao dobrano izguljenu, u kožu uvezanu knjigu, otpuhnuo prašinu s nje i položio je na pult. Posljednji je upis nosio datum 19. lipanj 1941.

- Čudo je da ste još u poslu - rekao je Adams s odvratnošću. Odgurnuo je knjigu natrag. - Tražim Mauricea Yardea. Cutler je odmahnuo glavom.

- Nikad čuo za njega, poručniće. Žalim. Pomogao bih da mogu. Adams je kimnuo.

- To je jako loše. Znači da ću morati ići od sobe do sobe dok ga ne pronađem.

- Ja to ne bih učinio, poručniće. Adams se nepomično zapiljio u Cutlera.

- To je upravo ono što ću učiniti ukoliko mi ne kažete gdje ga mogu naći.

- Kapetanu se to ne bi svidjelo.

- Malo su vam se smiješali konci - rekao je Adams.

- Kapetan mi je rekao da razgovaram s Yardeom. Ne mislim ga uhapsiti. Samo želim informacije.

Cutler je oklijevao.

- Ne volim da mi gnjave najbolje klijente, poručnice. Radije bih to čuo ravno od kapetana,

- Okej, ako je to vaše najdublje uvjerenje - rekao je Adams sliježući ramenima. - Počet ću od prizemlja i nastaviti naviše, i želio bih vidjeti hoćete li me spriječiti! Ne krivite mene ako se vaši dragi klijenti razljute na vas.

- On je na najgornjem katu, broj 10 - zarezao je Cutler zacrvenjela lica.

- Hvala.

Adams je odlutao do drvenog dizala, ušao u njega, zatvorio vrata i pokrenuo smrdljivu kabinu kroz podjednako smrdljivo okno«

Bip je zahvalan nebesima kad se lift škripeći zaustavio na najgornjem katu. Za čitavog uspinjanja očekivao je da će se uže prekinuti,ili se provaliti dno kabine. Njemu sučelice bio je dugi hodnik s vratima na svakih nekoliko metara. Otkoračao je do sobe 10, oslušnuo izvana, i tada, ne čuvši ni zvuka, zalupao po vratima. Ništa se nije dogodilo, i on je zalupao ponovno. Nasuprotna vrata naglo su se otvorila. Djevojka u modro-crvenom svilenom ogrtaču, sa kestenjastom kosom otprilike do ramena, naslonila se na dovratak i pokazala mu dugačku bijelu nogu i lijepo oblikovano bedro kroz razrez u kućnoj haljini.

- Vani je - rekla je. - Ako ga želite pričekati, imam stolicu u svojoj sobi.

- Govorite s policijskim službenikom - rekao je Adams blago.

Cura je napućila nos, a onda pridigla ramena.

- Ne mogu baš birati. Ponuda još važi.

- Adams joj se pridružio kod vrata.

- Kad je Varde izišao?

- Sinoć. Je li u gužvi?

- Ne koliko ja znam. Sinoć u koje doba?

- Oko osam. Ulazite li ili mi samo tratite vrijeme?

- Rekao sam vam da sam policijski službenik - rekao je Adams strpljivo. - Dajete mi dokaze da vas mogu uhapsiti. Cura je zahihotala.

- Baš si duhovit! Nije ti nitko rekao da ova rupa ima zaštitu - izbeljla mu se i zatvorila vrata.

Adams se zamišljeno počešao po bradi i zatim se vratio do sobe 10, okrenuo kvaku i gurnuo na sreću. Na njegovo iznenađenje vrata su se uz njihaj otvorila. Stavio je ruku na unutrašnju stranu zid: pipajući potražio sklopku, našao je i okrenuo.

Nered koji mu je uletio u oči natjerao ga je da hitro zakorači u sobu i zatvori vrata.

Soba je izgledala kao da ju je pogodio ciklon. Ladice su bil izvučene, a njihov sadržaj posijan po podu. Posteljina je bila razderana: vuna iz strunjače i perje iz jastuka bili su po čitavoj sobi. Dvije tapecirane stolice bile su izderane u komadiće. Slike su bile skinute i sad su ležale na podu, s oderanim poleđinama. Vrata plakara bila su otvorena: odijela, cipele, košulje i rublje ležali su u neuredne hrpi pred njima.

Netko je očito pretraživao sobu u potrazi za nečim prilično važnim, pomislio je Adams, i pretres je bio koliko temeljit toliko i destruktivan.

Pošao je do telefona, podigao slušalicu, i čuvši Cutlerov glas rekao: - Trebam vas. Dođite gore.

Dok je čekao, pregledao je sobu, ali nije našao ništa što bi ga zanimalo.

Cutler je ušao užurbano. Po načinu na koji je disao, Adams ; pretpostavio da se ustrčao uza stepenice. Kad je Cutler ugledao nered, na mjestu se ukočio.

- Zašto mi niste rekli da je Yarde vani? - upitao je Adams jetko.

- Nisam to znao - rekao je Cutler. - Što se do đavola ovdje zbivalo?

- Otkud da ja to znam? Zatekao sam sve upravo ovako. Ima li još koji izlaz osim preko glavnog hola?

- Jeee. Na kraju hodnika pa niz požarne stepenice.

- Dakle, tko god to učinio, mogao je doći tim putem?

- Mislim da jest. Adams je zagunđao.

- U nasuprotnoj je sobi nekakva cura. Možda je mogla štogod vidjeti. Dovedite je amo.

Cutler je oklijevao, ali ga je hladni, tvrdi bljesak u Adamsovim očima upozorio da sad nije čas da odbije suradnju. Prešao je preko hodnika, otvorio nasuprotna vrata.

- Hej, Milly, dođi čas ovamo.

Cura se pojavila, pogledala preko hodnika u razbacanu sobu i bljesnula očima.

- Haj-haj! Netko je nešto izgubio?

- Je li sinoć Yarde izišao po požarnim Ijestvama? - upitao je Adams.

- Moram li odgovarati na cajkanova pitanja? - upitala je Cutlera. Ovaj je kimnuo.

- Okej, ako ti veliš tako, - rekla je - ali sam mislila da ova rupa ima zaštitu.

- Je li sinoć Yarde izišao po požarnim ljestvama? - dreknuo je Adams.

- Da. Svi se njima služe.

- Ovaj svinjac nije mogao biti napravljen bez mnogo buke. Jeste li išta čuli?

- Imala sam uključen radio, ali sam čula guranje namještaja. Nisam uopće razmišljala o tome.

- Sinoć u koje doba?

- Oko deset i pol.

- Niste vidjeli nikakvog neznanca u hodniku?

- Da jesam, pozvala bih Setha.

- Upravo ste sada rekli da je Yarde bio vani. Ne mislite li da je neobično čuti buku iz njegove sobe nakon što je otišao?

- A otkud sam znala da je to u njegovoj sobi? Samo sam čula buku. Zašto bi me bilo briga?

- Kako znate da je Yarde izišao sinoć u osam? Jeste li ga vidjeli?

- Da.

- Je li rekao kamo ide?

- Rekao je da ide po nešto novaca.

- I to vam je rekao?

- Da. Posudio je od mene deset baksi i ja sam ih tražila. Rekao je da nema pri sebi, ali da će mi ih dati kad se vrati. -Ogledala se po sobi. - Ne izgleda baš kao da će se sada vratiti, ha?

- Je li rekao kako će doći do tog novca?

- Nisam ga upitala.

- Okej - rekao je Adams upućujući je zamahom ruke na vrata. - Možete ići.

- Hvala, cajoš, nema na čemu - rekla je i odskakutala natrag u svoju sobu.

- Imate kakvih ideja u vezi ovoga? - upitao je Adams' Cutlera.

Cutler je odmahnuo glavom.

- Ako se Yarde pokaže, recite mu da želim razgovarati s njim. Želim informacije. Nije u gužvi, ali će biti ako ne stupi u vezu sa mnom.

- Reći ću mu. Želite otići požarnim stepenicama?

- Sve je bolje od vašeg lifta.

Otišli su hodnikom do vrata na drugom kraju. Cutler ih otvori i Adams iskorači na željeznu platformu. Odatle gdje je stajao imao je dobar pogled na obalu i okolne zgrade.

Neposredno ispod njega bio je mračni prolaz što je tekao uz bok hotela i vodio prema obali.

- Do viđenja, poručniće - rekao je Cutler.

Adams nije obratio pažnju. Promatrao je dva čovjeka što su stajala u sjeni. Nasuprot njima stajao je cajkan. Viši je od dvojice iznenada otkoračio.

Bilo je nešto u cajkanovu opreznu držanju što je zadržalo Adamsovu pažnju. Vidio je višega kako polagano zaobilazi žbiru za leđa. Napravio je nagli pokret i tada se tišina noći rasula revolverskim pucnjem.

Policajac je napravio korak naprijed i pao na koljena. Čovjek koji je opalio dograbio je svog pratioca za mišicu i odvukao ga niz prolaz neposredno ispod mjesta na kojemu je stajao Adams.

Adamsova je ruka kliznula pod kaput i trgnula specijalni policijski kalibra 0,38. Pripucao je odoka na višega od dvojice i sa zadovoljstvom vidio kako posrče. Podigao je pištolj da ponovno opali, no Cutler se, kako se učinilo, poskliznuo, zabio se u njega i poremetio mu gađanje.

Dvojica su sad već nestala niz prolaz.

Gurnuvši Cutlera unutra, Adams je potrčao niz požarno stubište, preskačući odjednom po tri stepenice.

GLAVA 8

Dok je Ken veslao preko tamne, zauljene vode ušća, pokušavao je smisliti kako bi predao Johnnyja u Adamsove ruke a da ne pobudi njegovu sumnju, no problem je bio jači od njega.

Johnny je imao pištolj. Sjedio je na krmi čamca promatrajući obrise Willow Pointa dok se ovaj polako rasplinjavao u mraku, i držao pištolj u ruci.

- Trebao sam ubiti tog prljavka - rekao je iznenada. - Taj će poći za nama. Bio sam balvan što ga nisam sredio dok sam imao priliku. - Zagledao se u Kena pri sumračnom svjetlu mjesečine. - Tko si ti, do đavola? Kako da si se pojavio točno u pravi čas?

- Zovem se Holland - rekao je Ken. - Čuo sam da je Tux pravi čovjek ako si u gužvi. Želio sam sigurno mjesto da se negdje sakrijem. Kad sam došao uz brod, čuo sam dvojicu kako razgovaraju. Pripremali su sve da te ubiju. Pomislio sam da bi ti možda trebala pomoć, i zato sam se ubacio.

- Dakle, nek' budem proklet! Sigurno da si se pojavio u pravi čas, ali ne znaš u što si se uvalio. Tux ti to neće zaboraviti. Ja idem iz grada. Bolje ti je da pođeš sa mnom.

- Kamo ideš?

- Znam tipa koji će mi posuditi kola. Idemo do Los Angelesa. Imam ondje prijatelje.

- Ne bih daleko dospio - rekao je Ken. - Traži me policija.

- Ja ću te izvući iz grada - rekao je Johnny. - Samo to meni prepusti. Ti si pomogao meni, ja ću tebi. U ovom su gradu cajkani šaka jada. - Gurnuo je pištolj u vanjski džep. -Hajde, prebaci se. Daj da uzmem jedno veslo.

Oduzelo im je dvadeset minuta da dođu do osamljene dionice obale. Dok je Ken nezgrapno izlazio iz čamca, začuo je daleki zvuk brodskog motora. Čuo ga je i Johnny, pa je pogledao preko mračne ulice.

- To je Solly koji se vraća. Moramo brzo naći zaklon. Ta će dva tipa pojuriti za nama, a oni su prokleto opasniji od pajkana.

Ostavivši čamac, brzo su pošli stazom što je vodila do ozidanog dijela obale.

- Ako naletimo na pajkana, daj meni da ga sredim - rekao je Johnny.

Trebalo im je deset minuta da stignu do reda kafića i dućana koji je nedavno bio Kenovo polazište.

Obala se činila napuštena. Zabavni je kutić bio u tami. Jedino svjetlo što se pokazalo bila je električna firma što se bljeskajući palila i gasila iznad hotela, sričući riječ 'WASHINGTON'.

Tada je iznenada iz tame iskrsnuo policajac. I Johnny i Ken zaustavili su se na mjestu.

- Hej vi! - rekao je pajkan upirući pendrekom u Kena. - Želio bih s vama riječ-dvije.

- A što to? - upitao je Ken, osjećajući kako mu se srce spušta. Johnny je otkoračio.

- Odgovarate opisu Kenwaya Hollanda, koga trebaju radi ispitivanja u stanici. Jeste li vi Holland?

Ken je vidio Johnnyja kako se polako pomiče za leđa policajcu, i kako mu je ruka bljesnula prema vanjskom džepu.

- Ne! - uzviknuo je Ken. - Nemoj...! Policajac se zavrtio na peti, no bilo je prekasno.

Prasak je pucnja rasuo tišinu. Užasnut, Ken je vidio kako pajkan pada na koljena i prevaljuje se. Povio se prema njemu, ali ga je Johnny dograbio za ruku i povukao ga niz mračni prolaz.

- Bježi! - rekao je Johnny promuklo. - Idemo, budalo! Evo ih za nama!

Istog je trenutka iznad njih zalajao pištolj. Ken je čuo kako mu je pokraj lica zazujalo zrno i vidio kako je Johnny posrnuo.

- Bježi! - zaurlao je Johnny, vraćajući ravnotežu. Izbezumljen panikom, Ken je jurnuo niz mračni prolaz za Johnnyjem, u času kad je policijska zviždaljka zavrištala u tmini. Nisu pretrčali više od pedeset metara kad je Johnny iznenada zateturao, izgubio ravnotežu i pao na ruke i koljena. Ken se zaustavio i nadvio se nad njega.

- Jesi pogođen? - prodahtao je,

- Dobio sam ga u ruku - dahnuo je Johnny. - Grozno krvarim.

Ken se sumanuto ogledao nalijevo i nadesno. Čuo je nekoga kako trči niz željezno stepenište, ne jako daleko. Mogao je čuti daleke uzvike i sve više policijskih zviždaljki. Zahvatio je Johnnyja i pridigao ga na noge. Ovaj se naslonio na njega.

- Kamo vodi ovaj prolaz? - upitao je Ken.

- Ne znam. Ostavi me! Bit će do nas za trenutak.

- Ne!

Ken je poželio pobjeći, ali je znao da se mora držati Johnnyja. Adams je rekao da ga treba, i Ken je bio odlučan da ga i dobije.

Odvukao je Johnnyja i prislonio ga leđima na zid. U blizini su bila vrata što su vodila u visoku, oronulu kuću. Najednom su se vrata uz trzaj otvorila i u njima se pokazala sjenovita prilika neke djevojke.

- Hej! Brzo unutra! - rekla je djevojka žurnim šaptom. Ken je mogao čuti tutanj ustrčalih nogu kako dolazi s kraja prolaza. Nije oklijevao. Dovukavši Johnnyja do vrata, gurnuo ga je u mrak iza njih, i čuo kako djevojka žurno zatvara i zaključava vrata. Gotovo istovremeno čuo je kako je netko protrčao.

- Je li ranjen? - upitala je djevojka.

- Nastrijeljen je u ruku.

- Ostanite ovdje. Donijet ću svjetlo.

- Zar žene nisu čudesne? - promrmljao je Johnny. - Svaki put kad upadnem u krkljanac, pojavi se neka žena da me izvuče. - Oslonio se još teže na Kena. - Osjećam se pakleno. Mislim da ću otići...

Naglo je klonuo gotovo oborivši Kena i zatim kliznuo na tlo. Djevojka je brzo sišla niz strmi red stepenica, držeći treperavu svijeću iznad glave.

- Mislim da se onesvijestio - rekao je Ken.

- Možete li ga odnijeti gore? Imam sobu na vrhu stubišta. Uspjelo mu je nekako prebaciti Johnnyja preko pleća i posrćući poći uz stepenice za djevojkom koja je osvjetljavala put. Dopremio je Johnnyja u malu sobu, osvijetljenu samo petrolejkom.

- Stavite ga na krevet.

Kad je spustio Johnnyja na postelju, Ken se okrenuo da pogleda djevojku, i s osjećajem šoka opazio da je to cura koju je upoznao u zabavnom kutiću.

- Zdravo, ljepotane - rekla mu je smiješeći se. I tako još si u gužvi. - Predala mu je petrolejku. - Drži je tako da ga mogu pogledati

Suviše iznenađen da bi išta rekao, Ken je držao petrolejku dok je ona brzo razderala Johnnyjev rukav i košulju. Došlo mu je slabo od pogleda na krv i razderano tkivo.

- Moglo je biti i gore, ali moram zaustaviti krvarenje - rekla je mirno. Prešla je brzo preko sobe, napunila lavor vodom, otišla do kredenca, izvadila nekoliko ručnika i vratila se do kreveta.

Za zaprepašćujuće kratko vrijeme dovela je krvarenje u red i previla Johnnyjevu ruku.

- S tim smo gotovi - rekla je počinjući uklanjati krvlju umazane dronjke. - Sad će biti u redu.

Ken je položio svjetiljku na stol. Dok je ona radila na Johnnyju, on je nelagodno osluškivao zvukove što su se nastavljali vani. Čuo je policijske zviždaljke, udaljeno dovikivanje i sirene, i po tome zaključio da su prolaz i okolne zgrade opkoljeni. Morao je doći u vezu s Adamsom.

Čim je djevojka dovršila pospremanje, on je rekao: - Morao bih se poslužiti telefonom. Imate li ga?

- Zar ti ovo tako izgleda? - rekla je nervozno. - Imaš javnu govornicu na kraju prolaza, ali bolje da se njome ne poslužiš.

- Moram ga maknuti odavde. Ako ga nađu, imat ćete nevolje - rekao je Ken zabrinuto. Djevojka se nasmijala.

- Ne budi dijete, ljepotane - rekla je. - Što me briga? Nikad nisam iz nevolje ni izišla.

- Ali ne razumijete. Upucao je policajca. Vjerojatno ga je ubio.

- I onda? Moj je brat ubio dva cajkana - rekla je cura indiferentno. - Oni su dobra lovina, ne misliš?

Ken ju je pogledao bespomoćno.

- Moram se maknuti odavde!

- Smiri se. Još ne možeš ići. Eno ih vani poput roja pčela. Sjedni. Napravit ću malo kavice. - Nagnula se nad Johnnyja.

- Izgubio je mnogo krvi. Ne bi se još mogao kretati.

Ken je sjeo. Iznenada se osjetio iscrpljen. Dok je ona kuhala kavu, on je osluškivao metež što se vani nastavljao

- Sigurno je da će doći amo - rekao je nelagodno. - Pretražit će svaku zgradu.

- Ne misli sad na to! - rekla je nervozno. - Još nisu ovdje.

II

Stojeći u sjeni, Raphael Sweeting je promatrao noćnog portira za recepcijskim pultom kako lijeno okreće stranice večernjih novina.

Sweeting nije očekivao da će u Maddox Courtu zateći noćnog portira na dužnosti. Bio je siguran da ga ovaj ne bi pustio gore kad bi ga vidio, a mislio je da ne bi bilo pametno u ovo doba hrabro ušetati i upitati za Gildu.

Ali njegovo strpljenje nije bilo beskonačno. Čekao je, držeći Lea uza se, naslonivši debela pleća na stup. Morao je pričekati dvadeset minuta dok se nije ukazala prilika kojoj se nadao.

Portir je iznenada pogledao na ručni sat, bacio novine na pult i otišao u prostoriju odmah iza njega.

Sweeting je munjevito prošao kroz okretna vrata. Strugnuo je preko debelog dlakavog saga što je pokrivao pod hola i brisnuo uz stepenice i iza njihova zavijutka upravo u trenutku kad je portir izlazio iz prostorije.

Sweeting je zastao, osluškujući; tada je, ne čuvši ništa što bi ga uznemirilo, nastavio uz stepenice. Oduzelo mu je nekoliko trenutaka da otkrije gdje je u toj golemoj zgradi smješten apartman 45, da bi na koncu očajan, otkrio da se nalazi na najvišem katu. Došao je u napast da se posluži dizalom, ali je odlučio da se ne upušta u rizik. U prizemlju bi trebala biti signalna ploča, i portir bi se mogao upitati tko se to vozi liftom. I tako je Sweeting zaorao uza stepenice. U trenutku kad je stigao na peti kat, puhao je teško i znojio se.

Bilo je deset do dvanaest. Kakav bi to promašaj bio, pomislio je stojeći pred Gildinim ulaznim vratima, da je nekamo otišla. Zabio je musavi palac u dugme zvonca i zadržao ga tako.

Nakon malog otezanja začuo je kako netko dolazi, i trenutak zatim vrata su se otvorila.

Gilda ga je blijedo pogledala. Nosila je plavi negliže, obrubljen modrim nercom. Na bose su joj noge bile nataknute plavim prošivene papuče. Učinila je hitar pokret u namjeri da zatvori vrata, no u prošlosti se pred Sweetingovim nosom zalupilo i suviše mnogo vrata a da ne bi bio spreman na takav događaj. Stopalo mu je već bilo uz prag.

- Nemojte se plašiti; miss Dorman - rekao je svojim nauljenim smiješkom. - Došao sam u vezi Mauricea Yardea i vašega brata.

Zadovoljno je promatrao kako je problijedila. S uplašenim je ženama uvijek lako izaći nakraj.

- Tko ste vi? - upitala je, pritišćući mu još i sad vratima nogu.

- Zovem se Raphael Sweeting. Prijatelj sam vašega brata. Možda me je spomenuo - rekao je Sweeting.

- Bih li mogao ući? Imao sam vrlo zamoran dan i bilo bi mi drago sjesti.

- Ne možete ući. Ne mogu vas sada primiti. Molim vas, otiđite! Sweeting se nasmiješio.

- Ne bih vam se želio zamjeriti, miss Dorman, ali vas uvjeravam da je u vašem interesu čuti što vam imam kazati. Imam za vas neke zanimljive informacije. Velike su zelene oči prešle preko njega, zahvaćajući njegovo umrljano odijelo, tri velike masne mrlje na kravati i nateklo, krvlju podliveno oko koje obod šešira nije sasvim sakrio.

- Kakve informacije?

- U vezi vašeg brata.

Oklijevala je, a onda, zakoračivši unutra, dala mu znak da uđe.

Sweeting je s osjećajem sreće ušao u predsoblje. Pošao je za njom u veliku, luksuzno uređenu dnevnu sobu koja mu je odmah rekla da cura ima mnogo više novaca nego što je zamišljao. Sasvim je moguće, pomislio je ogledavajući se, da je ona ljubavnica kakvog imućnog čovjeka. Ali to nisu njegova posla. Bitno je da živi u stilu i da mora imati novaca. Skinuo je šešir i smjestio se u najudobniji naslonjač u sobi, stavivši Lea u krilo.

- Oprostit ćete mi zbog oka. Imao sam nesretni slučaj -rekao je. - Volite li pse, miss Dorman? Ovaj je mali momak pažnje vrijedan primjerak. - Nježno je pomilovao Leov svilasti pokrov. - Kakav drugar. Imate li vi psa? Gilda je stajala gledajući ga u oči. Izraz joj je lica bio krut.

- Što želite? - upitala je odsječno. - Što mi imate reći? Sweeting je pridigao ramena.

- Bi li bilo neoprostivo od mene ako bih vas zamolio za viski i sodu? - upitao je pun nade.

- Nećete ovdje dobiti ništa! - odbrusila je Gilda. - Što mi imate kazati?

Sweetingovo se lice ukrutilo. Nije bilo razloga da bude pristojan prema ženama ukoliko one nisu baš izuzetno pristojne prema njemu. Kad se bavio muškarcima, morao je biti oprezniji. Neki su od njih, poput tog momka Hollanda, mogli biti nasilni, ali kod žene s te strane nije bilo straha.

- Moje su informacije na prodaju - rekao je. - Imam informacije koje se tiču vašeg brata, a koje ćete biti vrlo spremni kupiti.

- Hoću li?

Odmaknula se od njega, otvorila srebrnu kutiju s cigaretama i pripalila jednu.

- Pokušavate li me ucijeniti? - upitala je.

- Ja bih to jedva nazvao ucjenom. Dragocjene su informacije uvijek vrijedne da se za njih plati. Cijena je pet stotina dolara.

- Ne zamišljate valjda da toliku svotu držim u stanu, je l'? -upitala je prezrivo.

- Zašto ne? Očito vrlo dobro stojite. Nije to neka golema suma, no ukoliko je nemate, mogao bih razmisliti o tome da uzmem nešto nakita kao zalog koji ću vam sutra vratiti u zamjenu za gotovinu.

- A kakva je informacija. Sweeting se glupavo zasmijuljio.

- Sigurno ne očekujete od mene da vam to kažem bez novca ili zlatnine, miss Dorman? Iskustvom sam otkrio da žene nemaju osjećaj časti.

Gledala ga je dugi trenutak. Bilo je nešto mačjeg u njezinu miru što je natjeralo Sweetinga da se osjeti pomalo nelagodno.

- Onda ću, pretpostavljam, morati pogledati što imam. Hoćete li pričekati?

Otišla je u drugu sobu.

Sweeting je izvadio maramicu i počeo milovati bolesno oko.

Možda mi tehnika i nije više tako dobra kao što je znala biti, pomislio je nelagodno. Nikad prije nije imao toliko problema. Prvo, Holland je bio nasilan i izbacio ga van, i sada ova cura što je tako sumnjivo nezgodna.

Prva indikacija da je izgubio kontrolu nad situacijom došla je od Lea, koji mu je iznenada šmugnuo iz krila i zaronio pod kauč.

Sweeting je žurno pogledao preko ramena. Gilda je stajala u dovratku spavaonice s automatskim pištoljem kalibra 0,38 u ruci, čija je plava njuška bila uperena u Sweetingovu glavu.

Sweeting se smrznuo pri pogledu na pištolj. Ako je osjećao strah prema nasilju, pištolji su ga užasavali. Srce kao da mu je iskočilo, a on se skupio u fotelju, dok mu je debelo lice posivjelo.

Gilda je prišla i nadnijela se nad njega.

- Kakva je to informacija? - upitala je. - Bolje ti je da pričaš, mala štakorčino, ili ću te upucati u nogu i reći noćnom čuvaru da si provalio.
Sweeting se gotovo onesvijestio od straha.

- Pripazite - rekao je ustreptalim glasom. - Pištolj bi mogao okinuti. Molim vas, spustite ga. Bit ću presretan da vam kažem sve što znam.

- Govori! - Glas joj je prasnuo poput biča. - Što znaš o mom bratu?

- Večeras je poručnik Adams svratio do mene - rekao je Sweeting pokušavajući se još više uvući u naslonjač kad mu se ona približila, držeći pištolj ne više od trideset centimetara daleko od njegovih ustreptalih očiju. - On je siguran da je Johnny ubio Fay Carson. Rekao sam mu da se vara. Rekao sam mu da ju je vjerojatno ubio Maurice Yarde. Gilda se ukočila.

- Zašto si mu to rekao?

- Yarde je preksinoć svratio do Fay Carson. Posvađali su se. Čuo sam kako joj je rekao da će je zaklati.

- To si rekao Adamsu?

- Da. Nisam želio da Johnny upadne u gužvu. Ja sam mu stari prijatelj. Siguran sam da ne bi Fay učinio ništa nažao. Volim se brinuti o svojim prijateljima.

Odstupila je spustivši pištolj.

- Je li to sve?

- Zar nije dovoljno? Da nije bilo mene, poručnik bi još mislio da je to učinio Johnny. Ja sam ga spasio.

- Zamišljate li da to vrijedi pet stotina dolara? Sweeting je liznuo usne.

- To ovisi o vama - rekao je oprezno. - Johnny vam je brat. Ja sam mu spasio život.

Pogledala ga je s gađenjem.

- Traže li ga još?

- Ne znam. Znam da Adams traži Yardea. Otišao je do hotela Washington. Misli da će ga ondje naći.

Na njegovo olakšanje, ona se odmakla od njega.

- Mislio sam da bi vas moglo zanimati da je Yarde ponovno u gradu - osmjelio se Sweeting. - Ili možda već znate? Pogledala ga je očima mračnim i tajanstvenim.

- Nisam znala i ne zanima me. - Otvorila je ladicu pisaćeg stola, izvadila svežanj novčanica i izvukla iz njega četiri petodolarske banknote. - Evo, uzmi ih! To je upravo koliko mi vrijedi tvoja informacija. A sada, gubi se!

Sweeting se nesigurno uspravio na noge i drhtavom rukom uzeo novac.

- Ne biste mogli odvojiti malenkost više? - zacvilio je. -Cijenim vašu ljubaznost, ali sam potpuno bez financijskih sredstava.

- Gubi se! - ponovila je.

Dok se kretao prema ulaznim vratima, s Leom koji mu se posramljeno šuljao za nogama, oštro je zazvonilo zvono na vratima.

Sweeting se zaustavio u koraku i brzo pogledao Gildu. Ona je preko njega zurila u vrata.

- Pođi sa mnom - rekla je oštro, i pištolj se ponovno podigla, prijeteći mu. - Brzo!

U strahu da bi pištolj mogao slučajno opaliti, Sweeting je pograbio Lea i jurnuo kroz vrata koja mu je otvorila, i zatim kroz hodnik iza njih.

- Ta će te odvesti dolje do ulice - rekla je pokazujući prema vratima na drugom kraju hodnika. - Gubi se i drži se dalje od mene!

Sweeting je brisnuo niz hodnik i otvorio vrata u trenutku kad je zvono ponovno zazvonilo. Bacio je pogled natrag preko ramena. Nije bio toliko preplašen da se ne bi upitao tko bi mogao biti taj kasni posjetitelj. Ona mu je nestrpljivo mahnula.

Dok je otvarao vrata, pogledao je bravu i vidio da je takvog tipa s kakvim je i prije izlazio nakraj. Zakoračio je u hodnik što je vodio prema stražnjem stepeništu i oštro zatvorio vrata za sobom.

Pričekao je trenutak ili tako, s uhom na vratima, a onda, čuvši kako su se vrata hodnika zatvorila, brzo je u džepu hlača potražio obijač i stavio ga u ključanicu. Trebalo mu je samo nekoliko sekundi da okrene bravu, pa otvorivši vrata za desetak centimetara oprezno zirne u hodnik.

Osvrnuo se i dao Leu znak da ga čeka. Ostavivši psa vani, Sweeting je zatvorio za sobom i tiho pošao niz hodnik. Zastao je pokraj vrata što su vodila u dnevnu sobu i namjestio uho na njih.

III

Kad je O'Brien ušao u veliku dnevnu sobu, pomislio je kako je Gilda napeta i pomalo uplašena. Oštro ju je pogledao. -Što je bilo, malena? Zabrinuta?

- Naravno da jesam - rekla je Gilda malo nervozno. Sjela je na kauč. - Johnny je nestao. Imaš li ikakvih vijesti?

- Da; zbog toga sam i navratio. Čekao me je kod kuće kad sam se vratio.

Gilda se zapiljila u njega.

- Kod tebe?

Da. Iznenadilo me što sam ga ondje zatekao. - Sjeo je pokraj nje. - Postavio mi je uvjete.

- Kako to misliš?

- Bio je prilično iskren. Rekao mi je da je shvatio kako je gnjavaža za nas. Bio je svjestan, također, da bi mogli posumnjati na njega u vezi Fayna umorstva. I tako mi je iznio prijedlog.

Gilda je nastavila zuriti u njega.

- Kakav prijedlog? O'Brien se nasmijao.

- Moram li ti reći? Znaš Johnnyja. Njegovo je glavno zanimanje novac. Sugerirao mi je da bih ga mogao financirati, a on bi otišao na kružno putovanje po Evropi.

- I jesi li?

- Naravno. Bilo je jeftino, po punoj cijeni.

- O, Sean, nisi trebao. Ne mogu dozvoliti da uzima novac od tebe.

- To je sad svršeno. To je najbolja stvar koja se mogla dogoditi. Oboje smo ga se otarasili.

- Ne misliš reći da je već otišao?

- Da. Upravo sam došao s aerodroma - slagao je O'Brien glatko; - Bilo je dosta prtljanja dok smo ga posjeli u avion.

- Otišao je, a da mi nije rekao zbogom? - upitala je Gilda ispitivački gledajući O'Briena.

- Nije bilo vremena, ali ti je nažvrljao pisamce. - O'Brien je iz lisnice izvadio kuvertu i dao joj je.

- Pokušao te je nazvati, ali su sve telefonske govornice bile zauzete. Znaš već kako je to na aerodromu. I tako ti je napisao umjesto toga.

Razderala je omotnicu, pročitala pisamce i zatim ga odložila.

- Je li bilo nužno da ode tako brzo, Sean?

- Mislim da jest - odvratio je tiho. - Želio je poći, a ja nisam htio da se zaplete s policijom.

- Voljela bih da sam ga otpratila.

- Naprosto nije bilo vremena. Briši ga iz svijesti, Gilda. Znam da si ga voljela, ali ćeš ga sada morati zaboraviti. Neće doći natrag neko vrijeme. U svakom slučaju, ne prije nego se vjenčamo; i kad smo već kod toga, hajde da

ubrzamo i napravimo to na brzinu. Što veliš na konac tjedna? Njeno se lice razvedrilo.

- Da. Kad god ti želiš, Sean. On je ustao.

- Fino. Prepusti to meni. Ja ću srediti stvari. A sada na spavanje, i ne brini više. Već je kasno. Nazvat ću te sutra i javiti ti što sam sredio.

Sweeting je sve to slušao s rastućim zanimanjem. Dakle Johnny je zbrisao u Francusku. A ona se planira udati. Tko je taj tip kojeg je nazvala Seanom? Bi li to mogao biti Sean O'Brien? Poželio je imati dovoljno jake živce da otvori vrata bar malo, kako bi mogao baciti pogled na Gildina posjetitelja, ali je, prisjetivši se njezina pištolja, odlučio da se ne upušta u rizik.

Čuo ih je kako razgovaraju na pragu; zatim su se, nekoliko trenutaka kasnije, ulazna vrata zatvorila. Čuo je kako Gilda prelazi preko dnevne sobe, gasi svjetla i odlazi u spavaonicu. Zatvorila je vrata. Sweeting se opustio.

Bolje da ide. U najmanju ruku, sad ima dvadeset dolara. To će pokriti stanarinu, ali mu neće ostati ništa u džepu. Iznenada je shvatio koliko je gladan. Nije čitav dan ništa jeo, a mora da i Leo umire od gladi.

Nema nikakva zla u tome ako pogledam što ima u frižideru, pomislio je. Pile ili šunka bili bi sasvim prihvatljivi. Mekano je na prstima prešao hodnik do kuhinjskih vrata, nježno okrenuo kvaku, pronašao prekidač i okrenuo ga. Sučelice njemu bio je golemi frižider, i oči su mu se zakrijesile od žudnog očekivanja. Zastao je da bi oslušnuo, ali nije čuo ništa. Prešuljavši se preko uglačanog poda uhvatio je kvaku hladionika, nježno je pridigao i povukao. Vrata su se zanjihala u stranu.

Tanki, uplašeni vrisak izišao mu je iz usta prije negoli ga je mogao zaustaviti; odskočio je tresući se. Sklupčan na dnu frižidera, lica pretvorena u krvavu masku, usana povučenih a ustiju u mrtvačkom keženju, sjedio je Maurice Yarde.

GLAVA 9

Motorni je čamac brisao uz obalu, s pramcem dignutim izvan vode. Dugačka bijela brazda izmućkana vijcima označavala je njegov put od Willow Pointa.

Tux je sjedio u niskom naslonjaču, dok je Solly bio zadužen za kolo kormila.

Prvi put u mnogo godina Tux je bio uplašen. Nije izvršio zapovijed i znao je što će se dogoditi. O'Brien će poslati uputstva okolo. Tux će biti isključen, a biti isključen iz O'Brienova svijeta znači vratiti se na krađe sitnog stila, znači nemati policijsku zaštitu i znači grebati se za koricu kruha. Neće proći dugo i on će upasti u vatreni okršaj s pajkanom. Neće isto tako proći dugo prije negoli se nađe na dasci u policijskoj mrtvačnici.

Tux je prevukao jezikom suhe usnice i zamislio se. Još ima šanse da ispravi pogrešku. Ako bi našao Johnnyja, zbrisao ga i otarasio se njegova tijela, ne bi bilo potrebe da O'Brien ikada dozna da mu je ovaj pobjegao s krstaša. Ali gdje da nađe Johnnyja? Hoće li Johnny otići sestri u stan, ili će otići iz grada? Vjerojatno je ovo posljednje. Johnny nije budala. Znat će da se Tux neće smiriti sve dok ga ne pronađe.

Osvijetljena obala sad se već dobro vidjela, i Tux se iznenada nagnuo naprijed.

- Što se ondje zbiva? - uzviknuo je nadglasavajući buku motora.

Solly je okrenuo veliku kruškoliku glavu i zagledao se.

- Čini se kao pajkani - rekao je. - Ono su cajoška kola.

- Bolje ga odvezi do Samovog mola - odgovorio je Tux. - Ne treba nam da se zapletemo s tim dečkima.

Solly je promijenio kurs i za nekoliko minuta doveo motorni čamac do mola. Obojica su se uzverala uz ljestve i zatim niz molo požurila do obale. Policijske su zviždaljke pištale, i mogli su čuti zvuk dalekih sirena.

- To nije zdravo - rekao je Tux. - Idemo; mičimo se do đavola odavde.

- Misliš da su za Johnnyjem? - upitao je Solly, gledajući duž obale do udaljenog policijskog automobila i četiri pajkana što su stajali u grupi, okrenuti im leđima.

- Otkud da znam? - zarežao je Tux. - O prokleto bilo! Može zbrisati u ovoj gužvi. - Iznenada se dosjetio: - Možda Seth zna oko čega je sve ovo.

Otisnuo se niz prolaz, sa Sollyjem za petama. Tux je znao sve prečice i stražnje prolaze obale jednako

dobro kao i zakutke svoga krstaša, ali je sa iznenađenjem otkrio da veliki broj prolaza sada čuvaju policajci. Samo su tama i njegovo znanje spriječili da budu opaženi.

Penjući se preko zidova i prolazeći kroz stražnja dvorišta, uspjeli su se nekako dokopati stražnjeg ulaza hotela Washington.

- Budi u blizini - rekao je Tux Sollyju i ostavivši ga da čeka u prizemnom hodniku, pošao stepenicama do glavnog predvorja.

Cutler se bio vratio do pulta recepcije. Pušio je i zurio kroz prozor s kojega se širio pogled na obalu. Prenuo se kad je ugledao Tuxa.

- Što se do đavola zbiva? - zapitao je Tux.

- Bolje da se gubiš odavde - rekao je Cutler. - Baš je sada toplije nego u usijanoj peći.

- Što se zbiva? - podviknuo je Tux.

- Johnny Dorman je upravo upucao pajkana. Tux je ustuknuo.

- Što? - Glas mu se digao poput metka.

- Jeee, Ja sam ga vidio.

- Je li ga ubio?

- Možeš li zamisliti da Johnny ijedan posao obavi kako valja? podrugnu se Cutler. - Jok, cajkan je okej, ukoliko, naravno, ne umre od straha.

- Kako znaš da je to bio Johnny?

- Vidio sam dasu. Adams je bio ovdje zbog Vardea. Bili smo gore na najgornjoj platformi požarnih ljestava kad sam opazio Johnnyja s nekim drugim tipom dolje na obali. Cajkan je zamjetio tog drugog tipa. Johnny mu je poslao olovo i upucao ga.

- Jesu li ga hapali? - upitao je Tux uznemireno.

- Još ne, ali hoće. Znaš kakav je Adams. Potegao je pištolj na Johnnyja i pogodio ga. Da ga nisam trknuo u ruku, skinuo bi ga drugim.

- Trebam Johnnyja - rekao je Tux. - Kamo je otišao? Cutler se nacerio.

- Nisi jedini. Sve vrvi pajkanima. Nisam znao da ih imaju tako mnogo.

- Kamo je otišao? - podviknuo je Tux.

- Zavukao se u rupu s Rose Little.

- Tko je sad ta, dođavola?

- Ah, samo drolja. Danju radi u zabavnom kutiću tu u susjedstvu, a noću izbacuje nogu duž obale. Sjećaš je se. Njen je brat Ted Little, tip koji je lani ukokao par pajkana.

- Kako znaš da je s njom?

Vidio sam kako ih je uvela. Da Adams nije bio u takvoj žurbi da siđe stepenicama, i on bi ih bio vidio.

- Mogu li upasti tamo? Cutler je odmahnuo glavom.

- Nema nade. Čitav je kvart sad već čvrsto zašiven.

- Odmah se vraćam - rekao je Tux mrzovoljno i potrčao preko predvorja do stepeništa. Zviznuo je Sollyju, koji je došao brzo i tiho.

- Znam gdje je - rekao je Tux. - Sad ga moramo dobiti. Sollyjeve su krupne crne oči zažmirkale a on je kimnuo. Zajedno su se vratili do recepcije.

- Idemo gore baciti pogled - rekao je Tux Cutleru. - Haj'mo. Vodi nas.

Cutler je slegnuo ramenima.

- Samo izvolite. Neće vas ovo odvesti nikamo. Plavci su ovo zaista organizirali.

Sva su trojica ušla u dizalo koje ih je polako i škripavo odvezlo na najgornji kat.

- Bilo bi vrijeme da nabavite novi lift - rekao je Tux kad su izlazili. - Ta stvar ne djeluje sigurno.

- I nije, - odgovorio je Cutler veselo - ali mi je draže umrijeti nego se dvaput svake noći penjati tim prokletim stepenicama.

Upalio je svjetlo u hodniku i zatim otvorio vrata što su vodila na vanjske požarne stepenice.

- Pripazite se. Možda su se plavci zaželjeli pucnjave.

Tux se spustio na ruke i koljena pa ispuzao na platformu. Tu se pognuo, a Cutler je, također puzući, došao do njega i legao.

- To je ta rupa; tamo dolje - rekao je upirući u tamnu zgradu preko prolaza, njima zdesna.

- Okej - rekao je Tux. - Ti se brini o recepciji. Ja i Solly to možemo obaviti.

Cutler se povukao, a Solly je dopuzao da zauzme njegovo mjesto.

- To je to - rekao je Tux ne podižući glas. Pokazao je prstom.

- Moramo nekako upasti onamo.

Ležali su gledajući dolje u mračni prolaz. Svako malo opazili bi kretanje kad bi pajkan polako prošao uličicom, okrenuo se i vratio vlastitim tragom, prolazeći pokraj, vrata zgrade koju su promatrali.

- Možda bih se mogao spustiti i prasnuti tog bukvana u glavu - rekao je Solly pun nade. - Tad bi ti mogao upasti.

- Ne - rekao je Tux. - Nema načina da se to odigra. Ako mislimo ući, ući ćemo preko krova. Proučavao je raspored kvarta široko koliko ga je mogao vidjeti.

- Morat ćemo najprije doći na drugu stranu prolaza - rekao je napokon. - Moramo se spustiti putem kojim smo i došli, presjeći oko stražnje strane i doći do Daveovog brloga. Možemo se poslužiti njegovim krovom. Za to će trebati vremena, ali je zato sigurno.

Solly je polako krenuo. U biti je bio čovjek akcije. Pokaži mu što da radi i on će to i učiniti.

Tux ga je slijedio pa su zajedno sišli niz stepenice, grabeći po dvije odjednom.

II

Johnny je otvorio oči, zažmirkao i podigao glavu. Pogledao je preko sumračno osvijetljene sobe dok je Ken hitro ustajao na noge.

- Mislim da je bilo za dlaku - rekao je Johnny zauzimajući polusjedeći položaj i praveći grimase. - U, k vragu! Ruka boli. Kako sam dugo tu?

- Dvadeset minuta - rekao je Ken prilazeći.

- Gdje je cura?

- Eno je dolje po malo mlijeka.

Johnny je ponovno legao lagano zastenjavši od bola.

- Osjećam se slab kao štakor. Što se vani događa?

- Ne znam. Prema zvukovima što se čuju, opkoljuju kvart.

- Ne mislim da ću još dugo. Da li smo ovdje sigurni?

- Mislim da ne. Možda pretraže svaku kuću. Moraju znati da smo se sakrili u nekoj od zgrada.

- Da. - Johnny je zatvorio oči. - Misliš da možeš zbrisati sam?

- U svakom slučaju ne još.

- Ugasi svjetiljku i baci pogled kroz prozor.

Ken je uvukao stijenj, otpuhnuo treperavi plamen i pipajući pronašao put preko sobe do teškim zavjesama zastrtog prozora.

- Pazi se - promrmljao je Johnny.

Ken je oprezno podigao rub zavjese i provirio u mrklu noć. Isprva nije mogao vidjeti ništa, a onda je opazio dvije sjenovite figure gotovo pod prozorom. Žurno je spustio zavjesu i otkoračlo.

- Dvojica su od njih baš dolje. Čuo je kako se otvaraju vrata.

- Što je bilo sa svjetlom? - upitala je Rose iz mraka.

- Ponovno ću je upaliti - rekao je Ken, kresnuo šibicu i upalio svjetiljku. - Pogledao sam kroz prozor. Policija je baš dolje.

Opazila je da je Johnny gleda.

- Dakle, kako ti je? - upitala je prilazeći mu.

- Ušljivo - rekao je Johnny i prisilio se na smiješak. - Hvala što si mi sredila ruku. Pretpostavljam da sam morao mnogo iskrvariti.

- A što ti čekaš? - okrenula se Kenu. - Ako želiš strugnuti, ljepotane, možeš zbrisati preko krova. Ja ću se pobrinuti za ovoga.

Ken nije oklijevao. Ako bi se uspio izvući, telefonirati Adamsu i reći mu gdje se Johnny zavukao, riješio bi problem koji ga muči sve otkako je s Johnnyjem napustio Willow Point.

Prebacio je pogled na Johnnyja.

- Što ti veliš?

- Sigurno - rekao je Johnny. - Briši.

- A što s tobom?

- Ima nešto što bih želio da mi napraviš - rekao je Johnny. -Dođi amo. Ken mu je prišao.

- Ne znam imaš li ikamo otići - nastavio je Johnny. - Svi će putovi biti pod paskom i moraš se nekamo zavući. Idi mojoj sestri. Ona je u Maddox Courtu 45. Ona će ti dati da budeš kod nje dok se stvar malo ne ohladi. Reci joj što se sa mnom dogodilo. Reci joj da me je O'Brien nasadio da napišem ono pismo tako da misli da sam otišao u Pariz. Reci joj o bačvi. Želim da zna za kakvog se tipa udaje. Hoćeš li mi to učiniti. Ken je oklijevao.

- Napravit ćeš i sebi dobro - nukao ga je Johnny. - Dat će ti novaca. Izvući će te iz grada.

- U redu - rekao je Ken neodlučno. - Otići ću do nje ako budem mogao.

- Možda ona može smisliti neki način da me izvuče iz ovog krkljanca. Puna je ideja. Nemoj da te tko vidi. U predvorju kuće je portir. Moraš proći kraj njega a da te ne vidi. - Upro je prstom u svoj sako što je ležao na stolici. - Daj mi moju lisnicu.

Ken je izvadio kožnati novčanik iz unutrašnjeg džepa kaputića i dao ga Johnnyju.

Ovaj je u njemu našao neku staru kuvertu adresiranu na njega.

- Imaš olovku? - upitao je. Ken mu dade svoje nalivpero. Johnny naškraba nešto na poleđini omotnice.

- Daj joj to. Znat će da si došao od mene. Ken uzme kuvertu i stavi je u džep.

- Sretno - reče Johnny. - Zadržat ću pištolj. Možda mi zatreba više nego tebi.

- Do viđenja - rekao je Ken, nestrpljiv da ode. Bilo mu je nelagodno što ostavlja Johnnyja. Ako ga policija nađe prije nego što uspije uhvatiti Adamsa, i ako Johnny pogine u vatrenom okršaju, ostat će mu prikačeno Fayino umorstvo. Ali je morao poći. Morao je doći u vezu s Adamsom.

- Hajdemo, ljepotane, ako ideš - rekla je Rose nestrpljivo. -Mogu se svaki čas sjetiti da pripaze na krov. Ken ju je slijedio u hodnik. Na drugom je kraju bio krovni prozor.

- Samo naprijed - rekla je. - Nije tako loše. Udari prema Paramountovom kinu. Ne možeš ga promašiti. To je put kojim se služio moj brat kad je bio u gužvi. Na kinu su požarne stepenice koje će te spustiti do parkirališta. Prebaci se preko zida i naći ćeš prolaz koji će te odvesti do Lennox Streeta. Ostalo ovisi o tebi.

- Hvala - rekao je Ken nespretno. - Nešto ti dugujem. Ako se izvučem iz te gužve neću te zaboraviti.

- Kladim se da hoćeš, ljepotane. Hajde, brzina! Ja ću se brinuti o drugaru.

- Ali neću te zaboraviti - rekao je Ken tvrdoglavo.

- Okej, onda me nećeš zaboraviti - rekla je ona nehajno. -Hajde, brzina.

- Vrlo sam ti zahvalan na pomoći - rekao je i ispružio ruku. Zahihotala je gledajući ga.

- Ti si trknut, ljepotane - rekla je, primakla se, kliznula mu rukama oko vrata i pritisla usne na njegove. Zatim ga je odgurnula. - Pokreni se, Romeo. Tratiš vrijeme. Ken je ispružio ruke, kliznuo prozorčić u stranu, uhvatio se za drveni okvir i podigao se.

Visio je tako trenutak, gledajući preko tamnog krova; tada se, ne vidjevši kretanje, podigao i našao na njemu. Pogledao je dolje u mutni bijeli obris Rosinog lica, mahnuo joj, vratio prozorčić na mjesto i čučnuvši počeo se polako pomicati preko krova prema zaklonu dimnjaka. Kad je došao do njega, zastao je da bi proučio raspored krovova. Daleko u daljini mogao je vidjeti plamsanje neonskih svjetala na zidovima kina. Činilo se da su prilično udaljena. Nervirali su ga ljudski glasovi i zvukovi koraka što su dopirali odozdo. Prošlo je nekoliko trenutaka prije negoli se uspio dovoljno smiriti da se može koncentrirati na put kojim je namjeravao bježati.

Krov se za krovom prostirao u tminu; neki su od njih bili ravni, drugi nagnuti, neki opet ograđeni. Odlučivši se kojim putem da krene, oprezno se otisnuo uzveravši se uz dvometarski zid da 'bi se podigao na sljedeći krov. Ovaj je jednim dijelom blago padao prema oluku i zatim se strmo dizao prema idućem krovu. ' Na pola puta uz strmi krov noga mu se omakla i on je otklizio natrag u oluk stvarajući buku koja mu je izbila hladni znoj. Pokušao je ponovno i ovaj put uspio zakačiti prste za obrub krova. Visio je na trenutak a onda se podigao, pokušavajući ostati nisko, koliko je to bilo moguće, na pozadini obzorja.

Pentrajući se spustio na sljedeći krov, prešao ga i baš kad se zagledao na još jedan ispod sebe, čuo je zdesna uzbuđen uzvik.

Brzo je pogledao preko ramena dok mu je srce tuklo. S druge strane prolaza mogao je jedva razaznati muškarca i ženu kako stoje na balkonu i gledaju u njegovom smjeru. Muškarac je mahnuo prema njemu i zaderao se iz svega glasa: - Hej! Eno ga na krovu. Tamo preko! Ken je zanjihao noge preko ruba krova i poletio dolje, spustivši se na niži krov uz tresak. Zateturao je, vratio ravnotežu, dok su policijske zviždaljke vrištale dolje u tmini. Strugnuo je preko krova i tada se naglo zaustavio kad se našao licem u lice s četiri metra visokim zidom od opeke. Ispod sebe mogao je čuti noge u trku, a onda je netko počeo udarati po vratima za koja se činilo da su neposredno ispod njega.

Žurno je pošao uza zid sve dok nije došao do željeznih ljestava.

- Hej! Vi! - povikao je neki glas.

Ken nije zastao. Uspeo se ljestvama izgrebavši ruke i koljena, a kad je dosegao vrh zida, gurnuo je pištolj i krhotine su se cigle raspršile opasno blizu njegovu licu. Pustio se da padne u mrak da bi se potom našao na još jednom krovu.

- Tamo je samo jedan od njih - povikao je muškarac. - Ide vam nadesno.

Ken se osvrnuo preko ramena, dok mu je srce lupalo poput čekića. Neki se policajac priključio muškarcu i ženi na balkonu. Ken se pognuo u zadnji čas.

Pajkan je opalio na njega i zrno je prozujalo niti trideset centimetara od Kenove glave.

Držeći se sjena, očajnički je potrčao prema zaklonu dugog reda dimnjaka. Dosegao ih je u trenutku kad je policajac ponovno pripucao, no cilj mu je bio nejasan, pa Ken nije čak ni čuo zrno. Sakrio se iza dimnjaka i zastao na trenutak da baci brz pogled nalijevo i nadesno.

Kino je još uvijek bilo daleko. Sad se više nije mogao nadati da će doprijeti do njega. Mora se nekako spustiti i okušati sreću dolje u spletu uličica.

Čuo je zvukove za sobom pa je provirio između dimnjaka. Ocrtane na obzoru, mogao je vidjeti četiri prilike kako mu se oprezno primiču. Bile su još četiri krova daleko, ali su brzo dolazile.

Pognuvši se, jurnuo je preko krova i došao do još jednih ljestava. Ove su vodile na niži krov. Spustio se niz njih.

- Možeš li ga vidjeti, Jack? - zaderao se neki glas.

- A-ha - viknuo je cajkan na balkonu. - Više na desno. Eno ga iza onog velikog dimnjaka.

Ken je opazio krovni prozorčić nedaleko od sebe, pretrčao do njega i podigao ga. Nagnuo se da zirne u tminu, pokušavajući vidjeti što je dolje, no tada je, kad su zvukovi potjere postali glasniji, zanjihao noge preko drvenog okvira,

viseći na jednoj ruci dok je spuštao prozorčić iznad sebe. Otpustio je stisak i tiho pao na daske poda. Kad je vratio ravnotežu začuo je pucnjavu, iza koje su slijedila tri praska iz težeg oružja. Začuo je vrisak, a zatim još pucnjave. Zvučalo mu je kao da policajci pucaju jedni na druge.

Naslonio se na zid, zadihan i preplašen, i stao osluškivati.

- Eno ih dvojica kod velikog dimnjaka - zadro se glas. -Mogu ih vidjeti.

Ponovno je zalajao onaj teži pištolj.

Zbunjen, Ken je kresnuo šibicu i brzo se ogledao oko sebe. Našao se na prašnjavom tavanu, punom starih stvari. Hitro je otišao do vrata, otvorio ih i oprezno zakoračio u mračni hodnik.

III

Tux i Solly probijali su se preko krovova prema Kosinom krovnom prozorčiću. Nekoliko su puta jedva izmakli dok se nisu uspeli na krovove, no kad su se našli tamo, osjetili su da mogu slobodno požuriti.

Iznenada je Solly dograbio Tuxovu ruku i povukao ga dolje.

- Vidi! Tamo preko - promrmljao je i pokazao prstom. Tux se zapiljio u tamu. Nekoliko sekundi nije mogao vidjeti ništa, a onda mu se učini da je vidio kako se pred njim nešto miče.

- Netko je ondje - prošaptao je Solly. Tuxova je ruka kliznula za leđa i trgnula 0.45. Ležali su nepomično i promatrali.

Prilika ispred njih počela se uspinjali strmom kosinom krova, tri krova daleko od njih. Dosegao je polovicu puta i zatim otklizio natrag.

- Misliš da je Johnny? - prošaptao je Solly.

- Johnny je pogođen. Mora da je onaj drugi - rekao je Tux.

- Do đavola s njim. Treba mi Johnny.

Gledali su kako se prilika uspela uz krov i kliznula na drugu stranu. Tada su začuli muškarca kako je povikao. Tux je opsovao ispod glasa.

- Cajkani će ovdje biti za trenutak. Idemo! Moram se domoći Johnnyja.

Nisko se povivši, žurno je prešao preko krova i bacio se na sljedeći dok ga je Solly slijedio. Odzvonio je pucanj. Četiri krova dalje, Tux je mogao vidjeti Rosin krovni prozorčić.

- Pajkani! - promrmljao je Solly i poput sjene kliznuo prema redu dimnjaka.

Tux je zastao oklijevajući, a zatim pošao za njim. Kad su čučnuli u sjenu, Tuxu su zapela za oko četiri policajca što su se uspinjala kroz obližnji prozorčić. Razvili su se i počeli oprezno napredovati.

- Nagazit će ravno na nas! - zarežao je Tux. Solly je izvukao 0,38 ispod sakoa.

- Jeee - rekao je Tux. - Idemo mi njih prije nego oni nas. Ja ću uzeti onog vanjskog. Ti uzmi onog na lijevo.

Obojica su opalila. Dva su se policajca svalila. Preostala su dvojica legla i otvorila vatru iz svojih pištolja. Policajac na balkonu s druge strane uličice povikao je uzbuđeno: - Eno ih dvojica kod velikog dimnjaka. Mogu ih vidjeti.

Tux se zaokrenuo, podigao pištolj i opalio. Policajac je na balkonu posrnuo, noge su mu prasnule o gornju šipku ograde, i on se strmoglavio u prolaz ispod sebe. Tux je osjetio divljački udarac u ruku, zatim razdiruću bol. Prasak pištolja uslijedio je istoga časa. Psujući, ispustio je revolver i zgrabio se za zglavak. Solly je smireno opalio i jedan se od pajkana što je ležao rasprostrt pridigao i prevalio.

- Daj drugog mamlaza - zarežao je Tux pipanjem tražeći pištolj ljevicom.

Oboje, i Solly i policajac, opalili su istovremeno. Pajkan je poskočio, potrčao nekoliko metara i tada pao.

Tux je osjetio kako je Solly odskočio kad ga je policajčev hitac pogodio u nabito tijelo. Solly je kratko kašljavo zagroktao i ispustio pištolj.

Tux nije pričekao da vidi je li teško ranjen. Morao se domoći Johnnyja. Gubio je krv, i svaka izgubljena sekunda činila je zadatak sve težim.

Krenuo je naprijed, s uništenom rukom što mu je neupotrebljiva visila uz bok, kliznuo niz jedan krov, izgubio ravnotežu i tresnuo na drugi ispod njega. Na trenutak mu se smračilo, no onda je otresavši nesvjesticu ustao, zateturao preko krova i zastao da pogleda kroz Rosin prozorčić.

Nije vidio policajca koji je tiho došao iza dimnjaka. Krećući se nečujno, ovaj mu je dopuzao iza leđa.

- Digni ruke! - zaderao se pajkan iznenada. Tux se zavrtio na peti, pripucavši s boka. Policajac je posrnuo, pao na koljeno i opalio na Tuxa. Tux je zrno primio u trbuh. Zaglavinjao je, ponovno opalio, vidio policajca kako pada na lice i tada se presavio, napravio korak unatrag, prevrnuo se i uz tresak propao kroz tavanski prozor u hodnik ispod njega.

IV

Johnny i Rose su osluškivali pucnjavu. Rose se naslonila na zid, blijeda lica i razrogačenih očiju. Johnny je sjeo na rub kreveta držeći pištolj u krilu; lice mu se trzalo.

- Nije smio pokušati zbrisati - rekla je Rose uplašeno. - Ja sam kriva. Ubit će ga.

- Šuti! - podviknuo je Johnny. - Daj da čujem. Još je pucnjave zagrmilo iznad njih.

- Nisam znao da ima pištolj - promrmljao je Johnny. - Natpucava se s njima!

- Ne pucaju li na njih dva pištolja? Slušaj!

- Da, imaš pravo.

Dva pištolja! Johnny je odmah pomislio na Tuxa i Sollyja. Jesu li oni gore na krovu? Jesu li ga nekako otkrili i jesu li sada, pošavši za njim, naletjeli na pajkane? Odgurnuo se s kreveta i polako ustao. Najviše što je mogao učiniti bilo je da stoji uspravno, ali se morao uhvatiti za okvir kreveta da bi stekao ravnotežu.

- Moram se izvući odavde - rekao je muklo.

- Sad ne možeš ići. Slušaj! - rekla je Rose.

Sudeći po buci što se nastavljala vani u prolazu, zvučilo je kao da je policija upravo pod prozorom. Neki je glas viknuo: - Dajte ih nekoliko tamo gore! Kog se đavola igrate!

Još im je pucnjave zapraštalo nad glavama, i Rose se prenula i čučnula.

Johnny se polako pomakao do vrata.

- Ne budi lud! - kriknula je Rose. - Ostani gdje jesi!

Iznenada se začuo strahovit prasak slomljenog stakla i tresak masivne težine baš pred vratima.

Johnny je ustuknuo, posrnuo i prostro se po podu.

- Što je to? - prošaptala je Rose sa rukom na ustima.

- Netko je upao! - dahnuo je Johnny. - Gasi lampu! Rose je potrčala do petrolejke, uvukla stijenj i otpuhnula plamen. Stajala je u tami, sa srcem što je tuklo poput čekića, osluškujući šum polaganog povlačenja, kao da netko puže hodnikom.

- Zaključaj vrata! - zasoptao je Johnny.

Došla je do njih posrćući se. Dok je pipajući tražila ključ, osjetila je kako se vrata otvaraju; zaustavila je dah oštro vrisnuvši.

Bacila se čitavom težinom na njih u pokušaju da ih zatvori, no ona su se već zaglavila.

Naslonivši se na vrata pipala je u mraku. Iznenada su joj se oko zglavka zatvorili hladni prsti; prsti koji su joj zahvatili u meso poput škripca.

Divlje je vrisnula, pokušala se istrgnuti, ali stisak nije popustio.

Začuvši vrisak, Johnny je uspuzao na ruke i koljena. Ostao je skutren u mraku, sa hladnim znojem na licu. Rose je osjetila kako se vrata pomiču na nju i otvaraju se. Udarila je prema dolje slobodnom rukom, i njena je šaka naletjela na lice.

Ćula je kako je čovjek opsovao i tada je divljački odbacio. Užasnuta i očajna, Rose je udarala divlje vrišteći. Tux joj je ispustio zglavak, zgrabio je i privukao k sebi. Imao je samo jednu ruku, no to je bilo dovoljno. Jedva je i osjećao da ga njene šake tuku po licu; ruka mu je posegnula za njenim grlom. Držao ju je tako dok ga je ona grebala po licu. Nokti su mu zaderali oko i on je opsovao. Tada je divljački pojačao stisak. Njene su ruke greble i derale po njegovim prstima; onda je osjetio kako se cura uz njega naglo olabavila. Odbacio ju je, posegnuo pod kaputić za pištoljem i ostao ležati tako, dahćući, dok je pokušavao odrediti mjesto na kojem se nalazi Johnny.

Johnny je ostao nepomičan, užasnuto osluškujući zvukove što su dolazili iz tame.

Sad je mogao čuti Tuxovo teško disanje. Znao je da Tux nije više od metra od njega, ali je bio previše uplašen da bi opalio, znajući da bi, ako promaši, bljesak iz cijevi odao njegov položaj.

Tux je osjećao kao da mu je netko preko trbuha povukao usijane žice. Nije mislio da će još dugo izdržati. - Jesi li tamo, Johnny? - prošaptao je, sa svojim 0,45 ispruženim naprijed dok je naprezao uši vrebajući na najslabiji zvuk.

Johnny je čuo njegov dah. Hladni mu se znoj slijevao u oči; srce mu je tuklo tako silovito da je pomislio da će se onesvijestiti.

Tada je začuo teški tresak u hodniku, iza kojeg su slijedila još dva, i po tome je znao da je policija provalila u kuću. Znao je što će policija učiniti. Neće se upuštati u rizik. Šutnut će vrata i zaprašiti po sobi sačmaricama. Ništa živo neće preživjeti. Izgubio je živce.

- Ostanite vani! - vrisnuo je divlje. - Ne pucajte! Tuxov je 0,45 opalio uz zaglušujući urlik. Zrno je dohvatilo Johnnyja posred čela, raznijevši mu mozak. Tux je bubnuo natrag na pod i pokušao ponovno podići revolver u trenutku kad je netko nogom otvorio vrata. Nije mu uspjelo smoći snage da ga podigne, i prasak mu je vatre iz automatske puške rasporio prsa.

GLAVA 10

Ken je stajao u mračnom hodniku i osluškivao. Sve što je mogao čuti bilo je da puškaranje iznad njegove glave bjesni još silovitije. Kuća je bila tiha i nikakvo se svjetlo nije pokazalo.

Pošao je prema stepenicama i, krećući se tiho koliko je mogao, pošao dolje u tamu držeći se za rukohvat stubišne ograde. Stigao je na dno stepenica i, prije negoli je krenuo dalje, kresnuo šibicu da vidi kamo ide. Pred njim su bila ulična vrata. Oslobodio je zapor, otpuhnuo šibicu i vrlo ih oprezno otvorio.

Provirio je na prolaz što je vodio do postrane ulice. Oslušnuo je i čuo uzvike daleko zdesna, a poslije toga još više pucnjave.

Nije imao pojma što se događa gore na krovovima, ali je znao da se pažnja policije koncentrirala ondje a ne ovdje gdje je on, i to je bila predobra šansa a da bi se smjela propustiti.

Prebacio se u prolaz, protrčao do njegova kraja i zastao da bi zirnuo u postranu ulicu.

Ova se učinila prazna pa je, držeći se sjena, počeo brzo hodati prema glavnoj ulici što ju je mogao vidjeti ispred sebe. Nije prešao više od tridesetak koraka kad su iza ugla došla policijska kola i pošla prema njemu.

Nije imao vremena potražiti zaklon. Automobil je dolazio brzo i Ken je, sa srcem koje je tuklo poput čekića, nastavio hodati. Kola su šibnula kraj njega. Pogled mu je pao na četiri policajca u njima; ni jedan od njih nije pogledao prema njemu, a kad se auto zaustavio na kraju ulice, iskočili su iz njega i utrčali u jedan od postranih prolaza. Ken je nastavio dok nije stigao do glavne ulice. Zastao je da bi oprezno provirio iza ugla prije negoli se pokaže. Dalje uz ulicu red je cajkana formirao barijeru, zadržavajući gustu gomilu što je puna očekivanja zurila prema obali. Ken je brzo odstupio.

Uski prolaz između dviju kuća ponudio mu je put bijega, i on je krenuo niz tu uličicu što je tekla paralelno glavnoj ulici. Uspentravši se preko nekoliko zidova i prešavši preko nekoliko stražnjih dvorišta, napokon je opet stigao na glavnu ulicu, ali ovaj put dobrano iza gomile i policijskog kordona.

Jedina mu je misao sada bila da nađe telefonsku govornicu i stupi u vezu s Adamsom. Dalje uz ulicu opazio je osvijetljeni dragstor pa je udario prema njemu.

Dragstor je bio prazan. Namještenik u bijeloj kuti stajao je na rubniku, zureći niz ulicu u policijski kordon. Bio je i suviše zadubljen u ono što se zbivalo da bi opazio Kena, i ovaj je ušao u dućan i zatvorio se u telefonsku govornicu pokraj vrata.

Nazvao je policijsku stanicu.

- Poručnika Adamsa - rekao je kad je dobio vezu.

- Poručnik nije ovdje - odgovorio mu je glas. - A tko je to?

- Ovo je hitni privatni poziv - rekao je Ken. - Možete li mi dati njegov kućni broj, molim vas?

- Naći ćete ga u knjizi - progunđao je glas i veza se prekinula. Ken je preletio kroz stranice telefonske knjige i našao Adamsov privatni broj. Nakon nešto čekanja telefonistica mu je rekla da se ne javlja.

Ken je objesio slušalicu i zastao oklijevajući, pitajući se što bi bilo najbolje učiniti. Najvjerojatnije je Adams bio dolje kod obale, nadzirući ondje operacije.

Ken je znao da se mora maknuti s ulica. Obećao je Johnnyju da će mu posjetiti sestru, i ovaj mu je rekao da će ondje biti siguran. Odlučio je da smjesta krene do Maddox Courta. Odatle će možda moći stupiti u vezu s Adamsom. Ponovno je nazvao policijsku stanicu. Glas je dežurnog narednika zvučao nervozno.

- Ne znam kad će se vratiti. Želite li ostaviti poruku? Ken je trenutak razmislio.

- Da. Recite mu da je čovjek koji je odsjeo u njegovu stanu sada u Maddox Courtu 45. Znat će sve o tome.

- Okej - rekao je narednik ravnodušno i spustio slušalicu. Kad je Ken izišao iz dragstora, namještenik u bijelom ga je upitao: - Oko čega sva ta pucnjava?

- Ne znam - rekao je Ken ne zastavši.

- U ovoj ulici nitko nikad ništa ne zna - rekao je čovjek s gorčinom u glasu.

Ali Ken je već bio izvan domašaja glasa. Hodao je brzo. Trebalo mu je manje od deset minuta da stigne do Maddox Courta.

Nekoliko se puta morao sakriti u postranu ulicu i pričekati da prođe cajoš. Živci su mu bili u lošem stanju dok je koračao prilaznim odvojkom prema pompoznom ulazu u zgradu.

Prisjetio se kako ga je Johnny upozorio na noćnog portira, i zato je provirio kroz vrata na okretanje u veliko predvorje.

Nije mogao vidjeti ni traga bilo kakvom portiru, ali su iza pulta poluotvorena vrata vodila u zatvorenu kancelariju. Pretpostavio je da je portir tamo unutra.

Tiho se progurao kroz okretna vrata i stupio u predvorje. Potom je brzo i nečujno pretrčao preko njega do zaklona što su ga pružale stepenice i pošao uz njih. Trebalo mu je nekoliko minuta da odredi položaj Gildina stana i još vize da se uspne stepenicama do najgornjega kata. Kad je zastao pred njenim ulaznim vratima pogledao je na ručni sat. Bilo je dvadeset do jedan. Pitao se je li još budna. Pitao se, također, hoće li nazvati noćnog portira umjesto da se javi na vratima. Morao je riskirati.

Pritisnuo je na zvonce i pričekao. Nakon kratkog odlaganja, čuo je zvukove s druge strane vrata, a zatim je djevojački glas oštro zazvao: - Tko je to?

- Imam poruku od vašeg brata - rekao je Ken. Uzeo je iz džepa omotnicu koju mu je Johnny bio dao i sagnuvši se, kliznuo je ispod vrata.

Uslijedila je stanka, a zatim su se vrata naglo otvorila. Zatekao se kako zuri u visoku, prozračnu plavušu koju je vidio u noćnom klubu Plava ruža. Imala je na sebi tirkizno obojenu svilenu košulju i crne hlače. Lice joj je bilo blijedo, a krupne su joj se zelene oči žarile.

- Što je? - upitala je. - Što se dogodilo Johnnyju?

- U gužvi je - rekao je Ken. - Zamolio me da dođem i posjetim vas.

Nije bio siguran je li ga prepoznala ili nije. Dok se uzmicala u stranu lice joj je bilo bez izraza.

- Bolje da uđete.

Pošao je za njom u raskošno opremljenu dnevnu sobu.

- Sjednite - rekla je kratko. - A sada, što znači sve to?

- Policija traži vašega brata. Ustrijelio je policajca - rekao je Ken, sjedajući.

- Ustrijelio policajca? - ponovila je Gilda, dok joj se lice stezalo. - Je ... je li ga ubio?

- Ne znam. Njega su ranili. Nastrijeljen je u ruku

- Za ime božje! - rekla je Gilda razdraženo. - Možete li mi reći što se dogodilo?

- Pokušavam. Možda je bolje da počnem od početka ... Dok je govorio ona ga je gledala, oči su joj bile smetene.

- Velite da je moj brat ustrijelio policajca i da je ranjen? -rekla je. - Kad se to dogodilo?

- Otprilike prije par sati.

- Ah, razumijem. - Pogledala je izgužvanu kuvertu koju je Johnny dao Kenu. - Kako ste došli do ovoga?

- Dao mi ju je vaš brat. Rekao je da ćete tako znati da dolazim od njega.

- Tu samo piše da vam pomognem. Ne kaže ništa o tome da je ranjen.

- Nije mu bilo lako pisati. Boljela ga je ruka. Proučavala ga je pogledom, oči su joj bile ljutite i sumnjičave.

- Bi li vas iznenadilo kad biste doznali da moj brat u ovom trenutku leti za Pariz?

- Ne leti! To je bio trik. O'Brien ga je namjeravao ubiti. Nagovorio je vašeg brata da vam napiše pisamce tako da biste u to povjerovali.

- Sve je kompliciranije što se dalje odmičemo, nije li? - rekla je pomičući se prema komodi. - Da li vi to kažete da je Sean O'Brien namjeravao umoriti Johnnyja?

- Znam da to zvuči fantastično, - rekao je Ken zabrinut zbog njene očite sumnjičavosti - no kad bih vam ispričao čitavu priču...

- To neće biti potrebno - rekla je otvarajući trzajem ladicu komode. Zgrabila je u nju i okrenula mu se licem, s automatskim pištoljem u ruci. - Ne

mičite se! Lažete! Znam tko ste vi! Vi ste čovjek kojeg traži policija! Vi ste ubili Fay Carson!

II

Telefon je počeo zvoniti kad je O'Brien ušao u dnevnu sobu.

- Preuzmi - rekao je nervozno Sullivanu i prešao preko sobe prema ormariću s pićem.

Sullivan je podigao slušalicu, poslušao, napravio grimasu i pogledao O'Briena koji si je miješao viski sa sodom.

- Policijski kapetan Motley - rekao je Sullivan. - Želite govoriti s njim, šefe?

O'Brien je otpio pola viskija, pripalio cigaretu i uzeo slušalicu.

- Što je? - zarežao je.

- Upravo je stigao izvještaj koji će nešto pokrenuti - rekao je Motley glasom koji se tresao od uzbuđenja. - Ustrijeljen je Johnny Dorman.

O'Brien se ukočio; lice mu je promijenilo boju.

- O čemu to do đavola pričaš? - zarežao je.

- Jedan je od mojih ljudi bio na obali vrebajući na tog momka Hollanda. Opazio ga je s Johnnyjem Dormanom ...

- S Johnnyjem? Laže! - jarosno mu je upao u riječ O'Brien. -Nije mogao biti s Johnnyjem... - Naglo je stao, shvativši što govori.

- Bio je s Dormanom - rekao je Motley. - Tu nema zabune. Moj je čovjek počeo ispitivati Hollanda, i Dorman ga je upucao.

Siguran da je Tux izvršio njegovu naredbu i zbrisao Johnnyja, O'Brien se upitao da Motley nije pijan, ali je shvatio da mora biti oprezan. Nije mogao reći Motleyju kako zna da je Johnny u bačvi cementa na dnu rijeke.

- Obojica su brisnula, - nastavio je Motley - ali ih je vidio Adams koji je slučajno bio u susjedstvu. Pripucao je na Johnnyja i pogodio ga u ruku. Kidnuli su i zavukli se u neku kuću kraj obale.

Adams je dao opkoliti kvart. Holland je klisnuo preko krovova. Tu su ga opazili, i Adams je poslao ljude za njim. Ovi su naletjeli na Tuxa i Sollyja koji su bili tamo gore. O'Brien je gotovo ispustio slušalicu.

- Što?

- Nemojte me pitati što su gore radili - rekao je Motley. -Glupani su otvorili streljačko prvenstvo. Ubili su petoro mojih ljudi. Tux se probio u kuću u kojoj se skrivao Dorman i upucao ga prije nego su ga moji mogli ščepati.

O'Brien se ohladio.

- Što je bilo s Tuxom?

- Moji su ga ljudi raznijeli na komadiće -odgovorio je Motley.

I tako je Tux zabrljao stvar! - pomislio je O'Brien. Johnny je nekako pobjegao s Willow Pointa. Što će Gilda reći kad pročita jutarnje novine? Shvatio je da je mora smjesta vidjeti i prije njih servirati joj uvjerljivu laž. Prokleti Tux! Ima sreću što je mrtav.

- Holland je zbrisao - nastavio je Motley. - Još tragamo za njim. Dobili smo štampu na vrat.

- Hvatajte Hollanda! Čuješ li? - zaurlao je O'Brien. - To je naređenje!

Tresnuo je slušalicom i brzo prešao preko sobe do predsoblja gdje je čekajući stajao Sullivan.

- Idem van - rekao je O'Brien. - Čekaj me!

Požurio je do garaže, ponovno izvukao cadillac i brzo zavezao prema Maddox Courtu.

Bilo mu je potrebno nešto manje od deset minuta da dospije onamo, i do tog časa priča je već bila spremna. Morao je uvjeriti Gildu da on nema nikakve veze s Johnnyjevom smrću. Morat će joj reći da je otpratio Johnnyja do aviona za Pariz. I dobro, onda se avion vratio zbog problema s motorom i Johnny je izišao. To je najbolje što može učiniti. Bit će suviše potresena Johnnyjevom smrću a da bi dovela u pitanje njegovu priču.

Noćni portir, koji je dobro poznavao O'Briena, požurio je da otvori vrata dizala dok je ovaj prelazio preko predvorja.

- Miss Dorman je kod kuće, sir - rekao je. O'Brien je promrmljao, ušao u lift i kliznuo na najviši kat. Jadna bi mala već morala biti u krevetu i spavati, pomislio je prelazeći preko hodnika do njenih ulaznih vrata. To će biti đavolski šok za nju. Pozvonio je.

Uslijedila je stanka, a onda je Gilda upitala kroz vrata: - Tko je to?

- Sean. Daj da uđem, malena.

Zaprepastilo ga je kad je vidio da je njemu okrenuta leđima, a licem prema otvorenim vratima dnevne sobe. Vidio je da u ruci ima pištolj.

- Što se događa ...?

Pogledao je u dnevnu sobu na napetog, problijedjelog čovjeka što je sjedio u naslonjaču i zurio u njega uplašenim očima.

- Provalnik.. ili što? - upitao je O'Brien. - Amo, daj mi taj pištolj. - Uzeo ga je od Gilde i ušetao u dnevnu sobu. - Što je sad sveto?

- To je čovjek koji je ubio Fay Carsoh - rekla je Gilda bez daha. - Provalio je ovamo. O'Brien se ukočio.

- Jeste li vi Holland? - zapitao je.

- Da, - rekao je Ken - ali je nisam ubio.

- Jeee? - odgovorio je O'Brien. - No dobro, recite to poroti.

- Pogledao je Gildu. - Što on radi ovdje?

- Mora da je lud. Došao je amo očekujući da ću ga sakriti. Veli da je Johnny upucao policajca i da je ranjen. Veli da si ti namjeravao ubiti Johnyja i da ga je on spasio.

- Dobar vic - rekao je O'Brien. - Daj policijsku centralu.

- Mahnuo je prema telefonu. - Bit će im drago da ga vide.

- Čekajte! - rekao je Ken. - Morate me saslušati. - Gledao je u Gildu. - Čuo sam tog čovjeka...

- Kuš! '- rekao je O'Brien prijeteći mu pištoljem. - Otvori još jednom usta i ustrijelit ću te! - Nastavio je Gildi - Daj nazovi Motleyja On će to srediti.

Dok se kretala prema telefonu, zazvonilo je zvono na ulaznim vratima. Brzo je pogledala O'Briena, dok joj je ruka lebdjela iznad telefona.

- Očekuješ li ikoga? - upitao je kad je zvono ponovno zazvonilo.

- Ne.

- Amo, uzmi taj pištolj i pazi na momka. Ja ću vidjeti tko je. Dao joj je pištolj, ušao u predsoblje i otvorio ulazna vrata.

U hodniku je stajao poručnik Adams, s rukama u džepovima. Njegovo lice nije odalo iznenađenje što vidi O'Briena, no iznenađen je bio.

- Što do đavola radite ovdje? - zastrugao je O'Brienov glas.

- Holland je ovdje, zar ne? - upitao je Adams blagim glasom.

- Otkud znate?

- Primio sam poruku. O'Brien je stao u stranu. - Bolje da uđete i preuzmete ga.

Adams je ušetao u dnevnu sobu, pogledao na pištolj u Gildinoj ruci, pa Kena. Lukavo mu je namignuo.

- To je čovjek koji je ubio Fay Carson - rekao je O'Brien. -Preuzmite ga i vodite. Adams je odmahnuo glavom.

- Nije ju on ubio -rekao je.

- Velim vam da jest! -. dreknuo je O'Brien. - Komesar ima sve dokaze potrebne da ga se osudi. Ne raspravljajte sa mnom! Preuzmite ga i vodite.

- Komesar je dobio svoje informacije od narednika Donovana, koji je beziznimno netočan - rekao je Adams promatrajući Gildu kako polaže pištolj na komodu.

- Ako je to dovoljno Howardu, dovoljno je i meni. Rekao sam vam da ga uhapsite!

- Ali on to nije učinio. Dobio sam upute da provedem nezavisnu istragu. Učinio sam tako i razriješio slučaj. To nije taj čovjek.

- Pretpostavljam da ćete mi reći da ju je Dorman ubio? -upitao je O'Brien Ijutito. - Ne, nije ni on. O'Brien je napravio nestrpljivu gestu. - Ne budite tako prokleto tajanstveni! Tko ju je onda ubio?

- To je čitava priča. Činjenice ...

- Ne želim to slušati - rekla je Gilda. - Sean, zar ga ne može odvesti? To je bio šok za mene. Hoću ići spavati.

- Zanimat će vas, miss Dorman - kazao je Adams prije nego što je O'Brien mogao išta reći. - Fay Carson je ubijena zato što ste se vi udali za Mauricea Yardea. Ne može se dogoditi da vas ne zanima.

Gilda se ukočila, usta su joj se stisnula u tanku crtu. .

- Što ste rekli? - O'Brienovo se lice zalilo rumenilom. - Udata za Yardea? Što do đavola mislite kazati? Gilda mu se okrenula.

- Laže! Ne slušaj ga, Sean. Izbaci ih odavde!

- Ne možete to zanijekati, miss Dorman - rekao je Adams.

Sjeo je u naslonjač pokraj Kena. - Dobio sam potvrdu iz Los Angelesa prije nepunih deset minuta. Udali ste se za Mauricea Yardea prije trinaest mjeseci. Živjeli ste s njim četiri mjeseca i zatim ga napustili. To je zapisano. Činilo se kao da Gilda ulaže napor kako bi se svladala. Slegnula je ramenima i okrenula se od njega.

- U redu - rekla je promuklim glasom. - I tako, zapisano je. To nisu vaša posla.

- Jesu, jesu - rekao je Adams prebacujući nogu preko noge. Vaš brak daje motiv za umorstvo Fay Carson.

Gilda je pogledala O'Briena koji je stajao nepokretan, s očima što su se krijesile.

- Ne vjeruj mu, Sean. On je ili lud ili pijan!

- Radije pazite što govorite - rekao je O'Brien Adamsu.

- Mogu vam podastrijeti dokaz o tom braku do sutra ujutro -rekao je Adams ravnodušno. - Samo trati vrijeme niječući to.

O'Brien je otišao do Gilde, uzeo je za ruku i pažljivo se zagledao u nju.

- Jesi li udana za Yardea, malena?

Oklijevala je, a zatim beznadno polako slegnula ramenima,

- Da. Žao mi je, Sean. Morala sam ti reći. Upravo se razvodim. Bila sam glupača što sam se udala za njega, i to sam platila. Nisam živjela s njim više od mjesec dana prije negoli sam otkrila tko je on. Suviše sam se stidjela da bih ti rekla.

O'Brien joj je uputio opaki osmijeh.

- Zaboravi to. Svi mi griješimo. - Potapšao ju je po ruci. - To je okej, malena. - Tada se okrenuo Adamsu. - Zabili ste svoj prokleti nos u suviše mnogo toga. Vodite tog momka odavde, optužite ga za ubojstvo Fay Carson i pobrinite se da to i ostane! Budete li mi još zameketali, dat ću vas izbaciti iz službe!

Adams se pomilovao po vrhu tankog nosa kad se susreo s O'Brienovim bijesnim pogledom.

- To se ne da izvesti. On je nije ubio.

- Tko onda jest? - podviknuo je O'Brien. Adams je kimnuo prema Gildi.

- Ona, naravno.

- Moj bože! - prasnuo je O'Brien. - Pobrinut ću se da platite za ovo! Ja ću... - Prekinuo je kad mu je pogled pao na Gildino lice.

Bila je bijela kao svježe napadali snijeg. Oči su joj zurile kraj O'Briena, ruka joj je bila na grlu. Slijedili su smjer njenih zapiljenih očiju.

U dovratku spavaonice, gledajući u nju, stajao je žućkasto-smeđi pekinezer.

III

Pas je oprezno prešao preko sobe i zaustavio se pred vratima što su vodila u kuhinju. Zagrebao je po boji, zacvilio i zatim ponovno zagrebao po vratima.

Gilda je vrisnula: - Maknite ga odavde! Maknite ga!

- Gilda! - uzviknuo je O'Brien, potresen užasom. - Što je to? Adams se digao iz fotelje, prešao preko sobe u dva koraka, okrenuo kvaku i gurnuo vrata. Pas je sunuo u kuhinju.

Adams ga je gledao kako trči do mjesta na kojemu je dolje na podu ležalo Sweetingovo lice. Sa strane mu je bila lokva krvi; među lopaticama mu je bilo ukopano šilo za led. Pas je zastao kraj njega, onjušio mu lice i tada ustuknuo, tužno zacvilio i otpuzao pod kuhinjski stol. Adams je brzo pogledao Kena a zatim prema vratima što su vodila u predsoblje. Oči su mu bile govorile. Ken je ustao, otišao do vrata i postavio na njih leđa. Promatrao je Gildu koja je naglo sjela, lica pepeljasto-siva.

- Možda bi vam bilo drago baciti pogled - rekao je Adams O'Brienu.

O'Brien je ušao u kuhinju, šutnuo Sweetinga na leđa i zagledao mu se u mrtvo lice.

- Tko je to? - upitao je, i Adams je mogao vidjeti da je gadno uzdrman.

- Raphael Sweeting, ucjenjivač - rekao je Adams. Promatrao je pekinezera koji je izišao ispod stola i sad je uzbuđeno njuškao frižider. Uspravio se, zacvilio i zagrebao po vratima. Nije vrag da je tako jednostavno - nastavio je Adams ispod glasa. - Neće valjda i on biti ovdje.

- O čemu to do đavola mrmljate? - dreknuo je O'Brien. Adams je uhvatio kvaku hladionika, podigao je i pustio ih da se uz njihaj otvore.

O'Brien je naglo zaustavio dah kad je ugledao sklupčano tijelo Mauricea Yardea.

- Za ime božje! - uzviknuo je. - Tko je to?

- Njen suprug, Maurice Yarde. Pitao sam se gdje ga je sakrila - rekao je Adams.

O'Brien se s naporom sabrao. Zakoračao je u dnevnu sobu. Gilda je zurila u njega.

- Nisam to učinila, Sean! Moraš mi vjerovati! - rekla je gutajući zrak. - Zatekla sam ga tamo. Kunem se da jesam! Lagano joj je dodirnuo rame.

- Samo mirno, malena. Ja sam na tvojoj strani - rekao je i tada, pogledavši Adamsa koji se naslonio na dovratak, rekao kao da turpija: - Dajte da izgladimo tu stvar.

- Optužujem miss Dorman za umorstvo Fay Carson, Yardea i Sweetinga - rekao je Adams. - Specificirat ćemo u stanici.

- Specificirat ćemo upravo ovdje! - odgovorio je O'Brien odsječno. - Miss Dorman niječe optužbu. Vi nemate dokaza da je ona to učinila, ili možda imate?

- Imam ih dovoljno da složim ubojstvo Carsonove - rekao je Adams.

- Kakvi su dokazi?

- To je pitanje motiva. Ključ za umorstvo Carsonove je nešto što mi je gotovo promaklo. Najprije mi se za taj posao dopao,Dorman. Bio je uneravnotežen i prijetio je da će je ubiti, ali sam otkrio da on to nije učinio. Bio je viđen pred klubom Plava ruža kad su Holland i Carsonova izlazili iz njega. On nije znao gdje ona živi. Nije mogao poći ispred nje i upasti u stan, i tako sam ga isključio. Dobio sam mig da se Maurice Yarde posvađao s njom. Pomislio sam da je to možda on učinio. Otišao sam do njegova hotela. On je nestao, ali mu je soba bila prekopana. Prema načinu na koji je provedena premetačina, činilo se kao da je tražen nekakav dokument. Imao sam intuiciju. Zbog toga i jesam dobar cajkan. Dobivam te inspiracije. Je li tragalac bila žena, i bi li dokument mogao biti vjenčani list? Nisam bio siguran u to. Bilo je to pogađanje naslijepo, ali sam nazvao Los Angeles i provjerio Yardea.

Otkrio sam da je prije trinaest mjeseci oženio miss Dorman. - Adams se odgurnuo od dovratka i ušao u sobu. Počeo je polako koračati gore i dolje, s rukama u džepovima, dok ga je O'Brien promatrao, s tvrdim bljeskom u očima. - Čuo sam da će se miss Dorman udati za vas. Što se nje tiče, to je vraški dobra partija. Upitao sam se je li Fay Carson doznala od Yardea da je oženjen sa miss Dorman. Carsonova je imala nesređenih računa s njom. Bila je u poziciji da je ucijeni ako je znala za taj brak. To su bile samo ideje, vidite, no ideje koje su utvrdile motiv. I tako sam počeo raspitivanje o miss Dorman. Otkrio sam da je sinoć bila u klubu Plava ruža i da ga je napustila pola sata prije Carsonove i Hollanda. To bi joj dalo vremena da dođe do njenog stana. Jednom je s njom dijelila stan i znala je za njen običaj da ostavlja ključ pod otiračem. Tko-god da se sakrio u spavaonici, morao je imati ključ jer su vrata neoštećena. Za taj posao odgovarala mi je miss Dorman. Noćni portir mi je dolje rekao da je sinoć došla kući u dva sata. Ubojica je napustio Carsoničin stan u dva manje dvadeset.

Od njenog stana dovde ima dvadeset minuta vožnje. Možete sami provjeriti. Doznao sam također od noćnog portira da je sinoć iza devet do nje svratio Maurice Yarde, ali da ga nije vidio kako odlazi. Yarde je vjerojatno pokušao izvući novac od miss Dorman. Vjerojatno joj je rekao da i Carsonova također zna. Ona ga je ubila i stavila u frižider dok se ne ukaže prilika da se otarasi leša. Otišla je do njegovog hotela, potražila vjenčani list, našla ga i uništila. Zatim je otišla do Plave ruže, opazila Carsonovu s Hollandom. Otišla je do njenog stana, sigurna da će ova Hollanda dovesti natrag, i da će on biti krasno žrtveno janje. Ubila ju je, napravila kratki spoj i vratila se amo. O'Brien je ustao na noge, izvadio cigaretu iz tabakere i odlutao do komode po upaljač.

- Niste mi rekli ništa što dobar advokat ne bi otpirio do đavola - rekao je pripaljujući cigaretu. - A sada, reći ću vam nešto: Johnny mi je priznao da ju je on ubio. Adams je odmahnuo glavom.

- Rekao vam je to zato što se nije on nameravao udati za vas - rekao je tiho. - Možda biste se oklijevali oženiti s miss Dorman kad biste znali da ima umorstvo na duši. Dorman je bio financijski zainteresiran za vaš brak, zar ne?

- Ne možete održati tu optužbu - rekao je O'Brien, dok mu se lice ukrućivalo. - Odbacit ćete je!

- Za tjedan ću dana imati optužnicu koju nikakav advokat neće moći poljuljati, i zato je ne odbacujem. O'Brien je spustio upaljač. Ruka mu je skočila do pištolja, šibnula ga u vis, i onda ga je, okrenuvši se, uperio u Adamsa.

- Da se nisi pomakao ako ne želiš metak u sebi! - zaškripao je. Pogledao je Kena, koji je još stajao naslonjen na vrata. -Dođi ovamo k njemu! Ken je poslušao.

Adams je djelovao potpuno neuznemireno. - To te neće nikamo odvesti, O'Brien - rekao je. - Ona ne može izbjeći ćorku: ne s ta dva ukočena u kuhinji. Možda bi se mogla izmigoljiti iz Carsoničina ubojstva, ali ona dvojica tamo fiksiraju stvar.

- To je ono što ti misliš - odgovorio je O'Brien. - Ali ti nemaš moj talent za organizaciju. Možda jesi bistar cajkan, ali još moraš đavolski mnogo naučiti. Gilda je nesigurno ustala na noge.

- Zovi Whiteyja amo - rekao joj je O'Brien ne skidajući oči s Adamsa. - Speedwell 56778. Reci mu da dovede četvoricu iz klape sa sobom, i to brzo. Gilda je prešla do telefona.

- Ja to ne bih učinio - rekao je Adams meko. - To te neće nikamo odvesti.

- Neće li? Daj da objasnim što će se dogoditi - rekao je O'Brien zažarenih očiju. - Ti i Holland biti ćete ucmekani. Noćni portir će također biti ucmekan. Momci će ova dva ukočena išetati van i posaditi ih na sigurnom mjestu. Tebe će naći dolje u predvorju, upucanog Hollandovim pištoljem. Njega će naći na stepenicama, upucanog tvojim pištoljem. Portir je slučajno pokupio metak, našavši se između. To će biti dovoljno za sve, zar ne?

- Bilo bi - odgovorio je Adams.

- I bit će. Carsoničino ubojstvo pripisat će Hollandu. To je ono što ja zovem organizacijom, Adams - rekao je O'Brien pokazujući zube u fiksiranom smiješku.

Gilda se tresla tako gadno da nije mogla držati slušalicu.

- Ne mogu, Sean - zaječala je.

- Ostavi! - rekao je oštro. - ja ću to srediti. Idi u spavaću sobu. Ne brini, malena. Sad si na čistini.

Gilda se okrenula, zaglavinjala preko sobe, otvorila vrata spavaonice i zatvorila ih. O'Brien je pogledao Adamsa.

- Do viđenja, bistri žbiru - rekao je.

Nije vidio kako je Leo izišao iz kuhinje. Pas je dokaskao do njega i uspravio se, sa šapama na O'Brienovom koljenu. Prepadnut, O'Brien je spustio pogled i šutnuo psa od sebe. Adamsova je ruka poletjela pod sako i trgnula pištolj. O'Brien je opalio za trenutak prekasno.

Adamsov je pištolj zalajao i crvena se brizgotina krvi pojavila pod O'Brienovim desnim okom. Ispustio je oružje i zateturao natrag kad je Adams ponovno opalio.

O'Brien je tresnuo o zid, zaljuljao se na petama i rasprostro se s licem prema dolje.

- Taj me tip oznojio - rekao je Adams meko. Ispuhao je obraze, promigoljio ramenima ispod kaputića i nacerio se Kenu. - A je li i vas?

Ken nije ništa odgovorio. Nesigurno je otišao do naslonjača i sjeo, držeći se rukama za glavu.

Adams ga je pogledao, slegnuo ramenima, otišao tiho do vrata spavaonice, okrenuo kvaku i gurnuo vrata. Gilda je stajala nasred sobe, s rukama na ušima, s izmučenim licem. Kad ga je ugledala, oštro je vrisnula.

- Nije upalilo - rekao je Adams. - Odsada si prepuštena sama sebi, seko. Idemo. Idemo dolje u stanicu da ispričamo stvar.

Gilda je odstupila.

- Pas ga je prešao kao lisica - nastavio je Adams polako joj se primičući. - Psa nije organizirao. Sredio sam O'Briena prije negoli je on sredio mene. Idemo, seko, nemoj da zaigramo grubo.

- Dalje od mene!

Glas joj je bio kreštanje. Lice joj je bilo ružno od užasa.

- Porota će pošiziti za tvojim nogama - rekao je Adams utješno. - Dobit ćeš samo dvadeset godina. Bit ćeš izvan svega jada kada bace H-bombu. To još ne znaš, ali ti si sretna cura.

Gilda se okrenula i potrčala. Napravila je pet brzih koraka prije negoli je dosegla veliki, zastrti prozor. Nije se zaustavila. Prošla je kroz zavjese, kroz staklo i zrak. Adams je čuo njen tanki vrisak nalik na cvilež dok je propadala u tamu, i tresak njenog tijela kad je udarilo o pločnik, šesnaest katova niže.

Pridigao je ramena, ušetao brzo natrag u dnevnu sobu, ne obazirući se na Kena koji je još sjedio s glavom u rukama, i telefonom nazvao stanicu.

- Dajte brzo bolnička kola i jedno odjeljenje u Maddox Court 45, - rekao je u slušalicu - a kad velim brzo, onda tako i mislim!

Bacio je slušalicu natrag na vilicu, prišao Kenu i trzajem ga digao na noge.

- Nosite se do đavola odavde! Zar ne želite kući? Ken ga je bijelo gledao.

- Hajde, brzina! - rekao je Adams. - Čisti ste. Držite jezik za zubima i nećete čuti više ništa o tome. Hajde, vadite se k'vragu iz ovoga!

Isuviše šokiran da bi progovorio, Ken je nesigurno pošao prema vratima.

- Hej! - rekao je Adams upirući u pekinezera koji je potražio utočište pod komodom. - A što je sa psom? Ne biste li ga voljeli imati kod kuće?

Ken je s užasom pogledao psa.

- Ne! - rekao je drhtavim glasom. - Nemam ništa protiv da čitavog života nikad više ne vidim pekinezera.

Sišao je niz stepenice u teturavom trku.

IV

Sljedećeg jutra, nekoliko minuta prije pola devet, Ken je zaustavio automobil na uglu Avenije Marshall, odakle je mogao vidjeti niz cestu. Pričekao je nekoliko minuta, a onda vidio Parkera kako otvara vrtna vrata i dolazi prema njemu.

Uobičajeni živahni polet nestao je iz njegova hoda. Išao je prema Kenu kao da je napor vući nogu za nogom. Izgledao je blijedo, izmrcvareno i potišteno. Ken je izišao iz automobila.

- Mislio sam da te prebacim do banke - rekao je nespretno. Parker se lecnuo i zapiljio se u njega.

- O kakvi prokleti živci! - rekao je ljutito. - Ne smiješ u banku! Policija te traži. A sad slušaj, Holland, moraš se predati. Ne mogu te imati uza se čitav dan, ne znajući kad će doći policija da te uhapsi. Ne želim to!

- Živce u kanticu - rekao je Ken. - Bio sam u policiji i objasnio. Uhvatili su sinoć ubojicu i ja sam čist. Parker je zinuo.

- Uhvatili ubojicu? Onda to nisi ti učinio?

- Naravno da nisam, ti mamlaze!

- O! Ali dobro, ja ne želim imati više ništa s tobom. Imaš prokleto opasan utjecaj. Uništio si mi dom.

Ken je postavio pitanje koje ga je mučilo posljednjih nekoliko sati: - Jesi li rekao svojoj ženi da sam išao posjetiti Fay?

- Rekao? - Parkerov se glas digao poput metka. - Naravno da nisam! Ne misliš da bih joj rekao da sam te upoznao s flundrom, ha? I bez toga je dovoljno gadno, i ona mi nikad neće oprostiti.

Ken je udahnuo duboki udah olakšanja. Naglo se nasmiješio i tresnuo Parkera po leđima.

- Onda nema straha! - rekao je. - Bit ćeš tiho o tome pred Ann, ha?

Parker se namrgodio.

- Ne vidim zašto bismo obojica bili u sosu. Lijepu bih ti stvar napravio da joj velim, ali neću.

- Iskreno? - upitao je Ken pogledavši ga.

- Da - promrsio je Parker. - Nema potrebe da nas obojicu stjeraju u pseću kućicu.

- To je sjajno, brajko! Preznojavam se otkako sam dobio njeno pismo. Jutros sam doznao. Vraća se u roku od pet dana. Majka će u dom. Trebala je otići još prije mnogo tjedana, no sad ju je Ann nagovorila. Vraća se idućeg ponedjeljka.

Parker je groknuo.

- Za tebe je to u redu, ali ja sam u đavolskom škripcu.

- Kako je Maisie jutros? Parker je zatresao glavom.

- Drži se kao svetica s probavnim smetnjama. Užasno je tiha i pristojna i distancirana. Bit ću u psećoj kućici mjesecima prije nego što pređe preko toga.

- Kupi joj skupi dar: krzneni kaput za zimu - sugerirao je Ken.

- To je u redu, ti smišljaš kako da trošiš za mene moj novac. Kako da si priuštim krzneni kaput?

- Bio si bukva što si joj uopće rekao. Nisi morao. Da si upotrijebio glavu, mogao si joj skuhati kakav roman u nastavcima.

Parker je turobno zakimao glavom.

- Znam. Mislio sam i o tome. Bio sam bukva, a taj me narednik izvozao.

- Ne možemo tu stajati čitav dan. Upadaj ako hoćeš.

- Dobro, u redu - rekao je Parker i ušao u automobil. - Samo nemoj misliti da će među nama ikada biti kao što je bilo, jer neće.

- O, ušuti! - rekao je Ken kratko. - Ti si počeo čitavu tu gužvu i dobio što te spada.

Parker ga iznenađeno pogleda. Opazio je da je Ken preko noći ojačao karakter. Djelovao je žilavije, samouvjerenije, ne kao čovjek s kojim se možeš nabacivati.

- Tko ju je ubio? - upitao je Parker. - Što se dogodilo?

- Znam koliko i ti - slagao je Ken. - Otišao sam do policijske stanice, rekao poručniku da sam prošle noći bio s Fay i pričekao da me uhapse. On mi je rekao da idem kući, jer imaju ubojicu. Nisam čekao da me dvaput ponude. I odoh.

- Mislio sam da imaš dobru priču za mene - rekao je Parker razočarano. - Ova je prokleto dosadna.

- Rek'o bih da je baš dosadna - odgovorio je Ken bez izraza na licu.

Kad su se dovezli na parkiralište iza banke, Parker je upitao:

- Hoćeš li reći Ann što se dogodilo? Ken je odmahnuo glavom.

- Ti možeš biti bukva, - rekao je izlazeći iz kola - ali ja nisam.

V

Pet dana poslije toga Ken je stajao na peronu čekajući vlak što je Ann vraćao kući.

Osjećao se izuzetno kreposno. Posljednja je četiri predvečerja radio bez prestanka po kući i u vrtu. Svi najrazličitiji poslovi za koje ga je Ann prošlih mjeseci molila da ih obavi, a koje je on odlagao, sad su bili posvršavani. Vrt nikad nije izgledao bolje. Kuhinja je dobila nove tapete. Prozori su oprani. Slomljena je šarka vrtnih vrata popravljena; čak je i automobil izglancan.

Novine su bile pune natpucavanja. Gradska je uprava upala u vatru, i nekoliko je njenih istaknutih članova dalo ostavke, među njima i kapetan Joe Motley, koji je osjetio da je posao postao prenaporan za njegove mlitave metode. Ime Lindsayja Burta nastavilo je klasati po novinama u smislu novog političkog vođe, a Herald je proricao da će poručnik Adams uskoro biti izabran za policijskog kapetana. Prvi put otkako je pronašao Fayino mrtvo tijelo, Ken se osjećao sigurno. S osjećajem žestokog uzbuđenja gledao je kako vlak polako dolazi tračnicama.

Anninu je plavu glavu odmah primijetio kad se nagnula kroz prozor. Pomamno su počeli mahati jedno drugom. Nekoliko trenutaka potom bila mu je u naručju.

- O, Ken!

- Dušo, kako si mi nedostajala!

Uslijedilo je klepetanje, jer je oboje bilo presretno a da bi čulo što drugo govori.

- Je li s tobom bilo sve u redu? - upitala je Ann kad su se napokon malo smirili. Digla je pogled na njega i bila zbunjena njegovom mršavošću i strožim izrazom oko usta koji mu je davao karakter, i koji je ona našla privlačnim.

- Naravno da sam bio dobro - rekao je Ken smiješeći joj se.

- Ali, dragi, izgledaš drukčiji. Ima nešto s tobom...

- Gluposti! - rekao je Ken. - Idemo. Daj da sredimo tvoju prtljagu.

Kasnije, kad su se vozili od kolodvora u otrcanom zelenom lincolnu, Ann je upitala: - Jesi li bio osamljen, Ken? Jesi li izlazio na kakvu predstavu?

- Draga moja curo, nisam imao vremena za takve stvari -rekao je Ken kreposno. - Imao sam pune ruke posla u kući. Stavio sam nove tapete u kuhinji, brinuo se o vrtu i uopće, izgulio prste do kosti.

Ann se zagledala u njega očima koje su se naglo zamislile.

- Zvuči prilično tako kao da si napravio nekakvu zločestoću. Nije bilo ništa ozbiljno, ha?

- Nevolja je s tobom da imaš sumnjičavu glavu - rekao je Ken izbjegavajući njene oči. - Osim toga, misliš li da bih ti rekao da je nešto bilo? Priznajem da sam pomišljao da pođem s kakvom ženskom, ali naprosto nisam imao vremena.

Ann se nagnula prema njemu i poljubila ga.

- Dobio si svoju šansu, Ken. Više te neću ostavljati.

- Ne smiješ se tako ponašati dok vozim. Pričekaj dok stignemo kući. - Stavio je svoje ruke na njezine i stisnuo ih. -Ne bih volio da ikad više odeš. A sad mi reci što se događalo s tobom.

Slušao ju je dok je pričala i osjećao se pomiren sa cijelim svijetom. Ne treba nikada doznati, rekao je samome sebi. To se više nikad neće ponoviti. Izbjegao je za dlaku i naučio svoju lekciju.

- Dakle tu smo - rekao je zaustavljajući se kraj kuće. - Baci pogled na vrt. Je li težak posao? I nemoj mimoići vrtna vrata. Sad rade.

- Dušo, mislim da je na koncu ipak bolje da ponovno odem -rekla je Ann stojeći na vrtnim vratima i gledajući vrt bez korova, kratko podšišanu tratinu i oštro odrezane rubove. -Izgleda čudesno, a i prozori su oprani.

- To spada u kompletnu uslugu - rekao je Ken dok se natezao s njenom prtljagom vadeći je iz automobila. Ann je iznenada ispustila uzvik.

- O, Ken, zlato moje! Je li to tvoje veliko iznenađenje? Kako je sladak!

Ken je pogledao u smjeru njenog ispruženog prsta. Na pragu, fiksirajući Kena svojini buljavim očima, sjedio je žućkastosmeđi pekinezer.

KRAJ